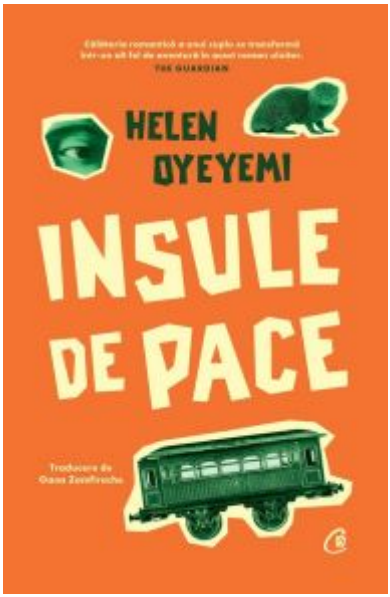
HELEN
OYEYEMI
INSULE
DE PACE

HELEN OYEYEMI

INSULE DE PACE

Traducere din limba engleză de

OANA ZAMFIRACHE

Colecţie coordonată de
Luana Schidu
EDITURA CURTEA VECHE

2023

HELEN OYEYEMI
Peaces
Copyright © 2021
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2023
pentru prezenta versiune în limba română

CURTEA VECHE PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

ISBN epub: 978-606-44-1469-4
Carte publicată şi în ediție digitală

Redactor: Maria Petricu
Corector: Silvia Năstasie
Tehnoredactor: Alexis Dimcev
Copertă: Dora Marian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oyeyemi, Helen
Insule de pace / Helen Oyeyemi ;
trad. din engleză de Oana Zamfirache. -
Bucureşti : Curtea Veche Publishing, 2023

ISBN 978-606-44-1439-7

I. Zamfirache, Oana (trad.)

821.111

HELEN OYEYEMI este autoarea volumului de povestiri *What Is Not Yours Is Not Yours*, câştigător al Premiului Pen Open Book, precum şi a altor nouă romane. În 2010 a câştigat Premiul Somerset Maugham, iar în 2012, Premiul Hurston/Wright Legacy. Locuieşte în Praga.

OANA ZAMFIRACHE este editoare şi traducătoare. Are un doctorat în filosofie şi a tradus atât ficțiune, cât şi nonficțiune pentru mai multe edituri din România. Printre autorii traduşi se numără Toni Morrison, Nicola Barker, Joyce Carol Oates şi Olivia Laing.

De multe ori mi s-a părut că pacea m-a găsit
Când ea era departe.
Aşa cum naufragiații cred că văd pământul
În mijlocul mării

Şi luptându-se cu apatia, arată
La fel de lipsiți de speranță ca şi mine,
Câte limanuri imaginare
Îți stau în cale până să ajungi în port.

— Emily Dickinson

Ai trecut vreodată printr-o despărțire aproape jignitor de uşoară? Genul de despărțire în care persoana cu care tocmai ai rupt legăturile din cauza unor motive oarecare ridică puțin din umeri, îți spune: „Mulțumesc pentru tot, mai ales pentru sinceritate” şi apoi se îndepărtează, fluierând pe ritmurile cântecului lui Hoagy Carmichael, „I Get Along Without You Very Well”? Sau poate că ai fost tu cel părăsit atât de facil? Eu n-am ars-o niciodată aşa de stoic, nici măcar nu mi-a trecut prin cap să încerc. Înainte să fiu cu Honza, am fost doar cu tipi la fel de emotivi ca şi mine: am fi putut să formăm un fel de trib, uniți sub un drapel pe care scrie: RESPING PENTRU TOTDEAUNA RESPINGEREA TA. Dar de data asta... de data asta n-au fost decât zece minute neplăcute, petrecute într-o cafenea. Apoi s-a terminat, Honza plecase şi eu eram recunoscător şi uşurat că n-a ieşit cu scandal. Mi-am spus: *Deci asta e. S-a terminat.*

Mi-am pus căştile şi am luat-o spre stația de metrou, creierul sorbind din lista de melodii optimiste ca dintr-un sirop. Muzica m-a binedispus atât de mult, încât, atunci când mâna unui hoț s-a furişat în rucsacul meu, n-am făcut decât s-o plesnesc şi să dau din deget dezaprobator, în loc să-l înşfac pe tip şi să-l arunc pe scări.

Când am ajuns acasă, n-aveam mesaje de la Honza. Singurele rămăşițe ale relației erau nişte boxeri pe care mi-i făcuse cadou. Nişte boxeri cu model de tapiserie şi pe care erau scrise zilele săptămânii, această informație crucială fiind brodată cu ață stacojie pe betelia fiecărei perechi: *Pondělí, Úterý, Středa*... Se dădea trist că nu ştiam niciodată ce zi a săptămânii este. Şi iată – acum

ştiu şapte cuvinte în cehă! Încă puţin şi o să ştiu limba la perfecţie, îmi spunea.

Zilele de după despărţire se acumulau. Munceam, făceam voluntariat, mă uitam la seriale, citeam cărţi, mă vedeam cu prietenii, purtam chiloţii cu model în ordinea lor obişnuită. Pondělí – nicio întrebare nostalgică sau vreo rugăminte tristă, Úterý – niciun eseu pe tema adevărul-e-că-mănânci-rahat, Středa – nicio poză cu am-văzut-asta-şi-m-am-gândit-la-tine, Čvrtek, nicio şansă de a mă răzgândi, Pátek, Sobota, Neděle, nimic. Un ciclu repetat luni întregi, până când chiloţii au fost spălaţi de atâtea ori, încât au devenit nişte cârpe. Când i-am aruncat la gunoi, mi s-a părut că procesul de despărţire conştientă s-a terminat (partea proastă e că glumesc doar pe jumătate), dar în curând au început să-mi lipsească chiloţii ăia care îmi veneau la fix şi mi-am cumpărat alţii la fel. Aveam posibilitatea să aleg unii pe care să scrie în altă limbă, dar eu căutam siguranţa, nu noutatea, aşa că am rămas la formula iniţială. E posibil ca oamenii să te trădeze, dar boxerii potriviţi, niciodată. Cât despre Honza Svoboda, n-am mai ştiut nimic de el până când...

Nici n-am început bine şi simt că-mi pierd curajul. OK, o să încep, înainte să mă răzgândesc.

Imaginați-vă: cam patru ani mai târziu, un cuplu de tineri visători face o călătorie cu trenul...

Pe Xavier îl amuză ideea de a considera că la treizeci şi opt de ani eşti încă tânăr. Dar asta era vârsta noastră de atunci. Şi nici de purtat nu ne purtam aşa de matur.

În orice caz:

Gara noastră locală este o platformă de transport tipică pentru un sătuc din fundul comitatului Kent. Este prima şi ultima stație pentru cele două rute de autobuz ale satului şi oricât de hotărâți am fi noi, pasagerii, să trecem repede prin ea, tot zăbovim. Clădirea exercită un magnetism alandala, lăsând impresia că este ruda unui hambar de țară lăsat în paragină. O rudă familiarizată cu infernalul. Iată-l (infernalul de zi cu zi) cum se întrevede în vopseaua decolorată a zidurilor exterioare şi iată-l din nou în felul în care ferestrele par luminate cu gaz, în umbrele care descresc în spatele geamurilor sepia. N-ar fi de mirare dacă Lucifer ar avea atârnate pe-acolo nişte ciolane de porc, pe care le vizitează din când în când, ca să verifice cât de afumate sunt. Dar, în loc de ciolane venite din iad, găsiți o cafenea în care vi se oferă nişte ceşti de ceai demne de UNESCO. Cireaşa de pe tort o reprezintă cele două şine de tren, unde, de patru ori pe zi, călătorii se amestecă cu sătenii care au venit să-i aştepte sau să-i conducă la tren. Două sosiri şi două plecări pe zi nu sunt suficiente ca şinele să ia în serios menirea pe care oamenii consideră că o au... Conform instrucțiunilor primite, am ajuns la gară la şase şi jumătate, duminică dimineața, primăvara, iar caprifoiului, fluturilor şi altor

ființe zburdalnice nu părea să le pese de sosirea şi de plecarea trenurilor. Presupun că frumoasele lor tumbe, fâlfâituri şi alte cele îi făceau să se creadă ambasadorii anotimpului, cu drept la liberă trecere.

Trenul aştepta la linia pentru Londra, arătând mai degrabă ca o creatură marină decât ca o locomotivă. Pe atunci, eram însoțiți de o mangustă pe nume Árpád, care s-a zburlit când a văzut trenul.

— Iată dragonul, iată-i coama, i-am şoptit.

Pe corpul lui scund şi lung se întindeau fâşii lucioase de metal argintiu, scânteind şi răsucindu-se. Trenul îşi purta numele ca pe o diademă, acesta fiind scris cu litere stacojii care dansau pe o panglică rubinie, situată deasupra ferestrei de la cabina conductorului. ZIUA NOROCOASĂ.

Cabina conductorului era goală. Árpád inspecta peronul, bătând cimentul cu labele ca şi cum s-ar fi pregătit să se arunce în aer şi să se năpustească asupra unui duşman.

Xavier i-a spus lui Árpád că exagerează şi cu toate acestea, de unde stăteam noi, părea că roțile s-au îndoit peste şine. *Iată-i coama, iată-i ghearele...*

Eu n-am spus decât atât:

— Câte zorzoane! Un pic cam strident pentru un tren care face contrabandă cu ceai, nu?

O trecătoare care purta o vestă reflectorizantă şi o cască de protecție galbenă ne-a întrebat dacă urmează să vizităm un loc drăguț. Am spus:

— Habar n-am.

Xavier m-a luat pe după umeri şi a informat-o că ne ducem în luna de miere care nu e tocmai o lună de miere. Un răspuns care făcea ca acest eveniment din viața noastră să fie o destinație în sine şi care, în acelaşi timp,

bagateliza faptul că nu ştiam dacă ne ducem într-un loc drăguţ. Nu se înţelegea mare lucru din ce scria pe bilet. Poate că Árpád era supărat din cauza asta, dar nouă, care ne duceam într-o lună de miere care nu era tocmai o lună de miere, nu prea ne păsa.

Xavier şi cu mine am mers mai mult sau mai puţin în acelaşi ritm şi ne-am răsfăţat cu nişte şoapte drăgăstoase. Nu prea îmi aduc aminte ce ne-am spus unul altuia – sigur ceva de tipul: „Oare asta e viaţa reală?" –, sunetul vocii lui şi împunsătura tandră a privirii mă răneau într-un fel în care numai săruturile lui mă puteau vindeca. Trec zeci de ani în care eşti bătut la stroi fără să ştii pentru cine treci prin aşa ceva. Eşti bătut la stroi şi nici măcar nu ştii dacă omul în graţiile căruia vrei să intri va fi acolo odată ce vei lăsa în urmă calea presărată de confetti senzorial şi de violenţă emoţională. Şi apoi, cumva dă norocul peste tine şi chinul se termină şi omul ăla chiar există şi devii iubitul ăla perpetuu uluit din cântecele de dragoste pe care odinioară le considerai de o falsitate infinită.

Chiar *se întâmpla*. Chiar ne găsiserăm unul pe altul şi chiar călătoream împreună – nu era prima noastră călătorie împreună, dar era prima oară când o făceam având acelaşi nume de familie. Trenul cu care urma să călătorim se numea *Ziua Norocoasă.* Trenul era acolo, şi noi eram acolo şi tot spuneam chestii de genul: „Asta e!" şi „Acu' e acu'!" ca şi cum vorbele noastre ar fi putut să încetinească avântul evenimentelor.

Toate uşile vagoanelor erau însemnate cu câte un simbol. Un pumnal, un cărăbuş, o roată de tors, o harpă. Pe bilet scria că locul nostru este în Vagonul Ceasului, aşa că am început să ne uităm după un ceas care să fie făcut din acelaşi bronz fără luciu precum celelalte

simboluri – o lalea, un telescop, un zar care indica numărul doi...

Nu puteam să ratăm ocazia unui cazinou mobil. Am apăsat pe zar, dar uşa nu s-a deschis decât la a treia sau a patra încercare. Eu am încercat primul, apoi Xavier, apoi Árpád, apoi eu din nou. Cele două puncte de pe faţeta zarului nu erau doar de formă – trebuia să-ţi bagi degetele prin ele şi să apeşi. Ne-am îngrămădit cu toţii în vagon ca să aruncăm o privire, trăgând după noi bagajele prin vagoane, în timp ce-l căutam pe al nostru. Şi ne-am gheboşit, ne-am lăsat capetele în jos şi ne-am lăsat umerii în jos – cel puţin eu şi Xavier – odată ce a devenit clar că am intrat într-o încăpere cu susu-n jos. Toate scaunele şi mesele erau împrăştiate pe tavan, alături de plasele pentru bagaje, arătând ca şi cum ar fi ajuns acolo după ce trenul a făcut un looping deosebit de energic. Tăcerea era fragilă. Auzeam zarva gării şi un murmur înăbuşit, de parcă motorul trenului ar fi vorbit în somn. O împletitură de sunete care lăsa impresia normalităţii. Nu eram în vagonul care trebuia, dar nici nu deranjam cu nimic. Iar noi, la rândul nostru, nu aveam să fim deranjaţi... atât timp cât continuam să ne mişcăm. Dacă scoteam limba, vârful ei ar fi dansat – efervescenţa interdependenţei. Dar Xavier părea mai puţin impresionat de acest vagon decât de ceea ce vedea în următorul. I-am urmărit privirea, dar nu am văzut decât un şir de compartimente închise.

Árpád a uşchit-o pe perete, s-a aruncat pe tăblia mesei şi ne-a aruncat o privire cumva profesorală, ca şi cum ne-ar fi zis: „Aşa se explorează spaţiul, copii”, a alunecat pe podea şi apoi a luat-o agale spre tavan. Am dat să-l urmez, dar am schimbat macazul când am văzut că Xavier se îndreaptă spre uşa care dădea spre compartimentul următor.

— Árpád a luat-o în cealaltă direcție, am spus, strecurându-mă între Xavier şi mâner.

— Ştiu, dar...

— Ştii, dar vrei să ne părăseşti înainte ca trenul să plece din gară?

— Otto, suntem într-un tren, nu în mlaştinile din Yorkshire. Nu trebuie să stăm lipiți ca excursioniştii pierduți în ceață.

Fețele noastre erau foarte aproape una de alta, dar nu ne-am sărutat. Ne-am mişcat, aparent în mod intenționat, în exact acel loc unde greutatea tavanului încărcat părea cel mai puțin echilibrată. Nişte scaune cu spătare înalte pluteau deasupra capetelor noastre, trolerele erau împrăştiate pe podea şi nu ştiu cum se simțea Xavier, dar eu nu îndrăzneam să-mi schimb poziția. Corpurile noastre erau dispuse de parcă eram nişte iubiți pe punctul de a se îmbrățişa. Eu eram cel sfios, cu mâna stângă apucând pervazul. Xavier apăsa cu mâna dreaptă uşa din spatele meu, iar încheietura îmi gâdila vârful urechii. N-ar fi fost mare lucru să întorc capul şi să-i ating încheietura cu buzele, dar îmi dădeam seama că nu pot să concurez cu ceea ce vedea peste umărul meu. Atenția îi era atrasă de rețeaua de uşi care trecea prin mijlocul trenului.

— Nici nu-ți închipui cât am aşteptat ziua asta, am spus. Şi iată c-a venit! Ziua în care sunt mai puțin atrăgător decât o uşă.

— Hmmm?

Uitându-se în jos, m-a mângâiat. Atât de încet, încât mi-am pierdut răsuflarea... A spus:

— Îmi place sunetul ăsta. Uşile nu prea scot sunetul ăsta.

Apoi a adăugat:

— Otto, cred că am văzut-o.

— Pe cine?

M-am răsucit şi am încercat să mă uit şi eu. Conturul fiecărei uşi se potrivea atât de bine cu cele care urmau, încât vederea mea, care nu e cine ştie ce chiar şi în cele mai bune condiţii, m-a lăsat baltă imediat. Era posibil să fi fost cineva acolo, ar fi putut să fie o siluetă care se mişca într-unul dintre dreptunghiurile din spate, dar...

— Vorbeşti de parcă ar trebui să ştiu la cine te referi.

— Ava.

— Ava?

— Ava Kapoor.

După ce m-a studiat câteva secunde în care m-am străduit să par că ştiu la ce se referă, Xavier a spus:

— Haide, mă, Otto! Ava Kapoor. Rezidenta.

— Da, bineînțeles. Ava *Kapoor*. Da. Ți s-a părut că o vezi?

— Sigur am văzut pe cineva.

— Şi cum arăta? Părea...

Ce cuvinte puteau să exprime speranțele mele legate de Ava Kapoor? Prietenoasă? Calmă? Cu toate țiglele pe casă? Citisem o scrisoare utilă şi amabilă din partea ei, deci nu ştiu de ce îmi imaginam o întâlnire cu un personaj de tipul domnişoarei Havisham. Aş vrea să ştiu ce stă la baza acestor bănuieli. La bănuielile legate de femeile care trăiesc singure mă refer. Deşi cunosc mai multe şi înțeleg faptul că cinci din şapte femei şi-au ales singurătatea, când dau peste următoarea femeie singură, nu pot să nu mă întreb: „O, Doamne, ce e în neregulă cu această persoană?”

Xavier a spus:

— Cum arăta? Nu ştiu. Nici nu ştiu la ce te referi, Otto. Dar ţinea în mâini o pancartă. Mă rog, un cuvânt scris pe o foaie de hârtie.

A făcut o pauză.

— Cred că scria: SALUT.

— OK.

— Dar ar fi putut să scrie la fel de bine şi: AJUTOR.

— Ar fi putut să scrie... AJUTOR?

— Dacă nu încetezi să repeţi tot ce spun, Otto Montague... Adică Shin...

— Doar că... Ascultă, dacă ar trebui să decizi în clipa asta, spre care dintre cele două cuvinte ai înclina? Scria SALUT sau AJUTOR?

Xavier şi-a dus mâna la gură, apoi a lăsat-o în jos.

— AJUTOR. Cred. Dar nu părea agitată. A ieşit de acolo, a spus el şi a arătat spre ultimul compartiment din vagon. A ridicat pancarta, apoi... cred că a ridicat din umeri. De parcă m-ar fi îndemnat să nu-mi fac griji. Apoi a schimbat vagoanele.

— Era îmbrăcată toată în alb?

— Ce? Ce treabă are asta cu decizia noastră?

— Decizia noastră? OK, hai să ne calmăm... ce decizie?

— Ce crezi că ar trebui să facem în legătură cu faptul că Ava Kapoor fie ne-a salutat, fie ne-a cerut ajutorul, Otto? Din moment ce nu am voie să acţionez de unul singur.

— Mă bucur că înţelegi regulile de bază ale acestei călătorii... Ei bine, îi răspundem la salut, evident. Şi dacă e cealaltă chestie, o ajutăm.

— Exact asta speram să spui. Unde e Árpád?

Uşa compartimentului era încă deschisă. Nu plecaserăm încă din gara noastră mică. Se vedeau ceaţa verde a gardului viu şi explozia galbenă a petalelor. Se

vedea şi coada lui Árpád, chemându-ne înapoi pe peron cu dansul său languros. Ne-am târât cu tot cu bagaje înapoi pe peron şi am mers pe lângă tren, uitându-ne prin ferestrele vagoanelor, din când în când deschizând câte o uşă, băgându-ne capetele înăuntru şi spunând în şoaptă:

— Bună ziua? Domnişoară Kapoor? E cineva aici?

N-a răspuns nimeni şi Xavier a adoptat vocea unui prezentator de televiziune care băuse mult vin şi nicio cafea:

— Cine trăieşte într-o astfel de casă?

N-am văzut decât scaune goale şi perdele acoperind geamurile.

Iar Vagonul Ceasului? Oare există cu adevărat... poate că n-am observat simbolul.

— Ceasurile au o grămadă de forme, m-am auzit spunând. Există ceasuri hidraulice, de exemplu, şi cadrane solare...

Şi apoi, în sfârşit: sigiliul vagonului nostru. Avea cifre romane pe el şi modelele complexe pe care le vezi pe ceasurile astronomice. Cu zece minute înainte de plecare (de fapt, aveam cinci minute la dispoziție ca să ne hotărâm dacă să lăsăm acest tren să plece fără noi), Xavier şi Árpád s-au urcat, în timp ce eu am rămas pe peron, cu bunurile noastre lumeşti.

Un minut, două minute, trei – secundă de secundă, am auzit cum ticăie şi le-am văzut pe ceas. Un ceas atât de zgomotos, de strălucitor, în comparație cu nemişcarea trenului. Am scanat ferestrele căutând nişte chipuri, dar n-a apărut niciunul. M-am aplecat spre uşă, uitându-mă spre stânga, direcția aleasă de bărbat şi de mangustă. Am strigat numele compus pe care îl urau amândoi. Voiam să stârnesc o reacție, oricare ar fi fost ea.

— Xárpád?

Coridorul era învăluit în întuneric, dar strălucea ca o picătură de apă. Satin şi crom, o tăcere profundă, apoi o mare agitaţie. Labe şi mâini orbecăind. Uşa de la mijlocul coridorului s-a deschis şi Xavier a privit afară:

— Otto, am impresia că aici e drăguţ, dar nu vom şti sigur până nu găsim întrerupătorul...

Îmi trecuse prin cap că trenul este o entitate cu discernământ, care îl întâmpină cu bucurie pe Xavier, iar pe mine mă respinge. Tocmai ce mă străduiam să râd de un asemenea gând şi să fac doi paşi în direcţia lui Xárpád (ce pereche mai fac şi ăştia, sunt doi şi niciunul nu reuşeşte să găsească întrerupătorul!), când podeaua a început să vibreze şi coridorul să se arunce în faţă, comprimându-se uşor, cu un fâsâit de parcă şi-ar fi pierdut volumul în exces prin nişte găurele. O luaserăm din loc. Am tras de valiza lui Xavier chiar în clipa în care uşa vagonului a trecut pe lângă peron, iar Xavier a înşfăcat valiza lui Árpád fix când trenul a început să se mişte. Asta a fost tot ce-am putut să facem. M-am uitat în urmă, o singură dată, ca să-mi văd valiza răsturnată pe o parte, la capătul şinei. Purtam boxerii de sâmbătă, dar următoarele patru zile erau deja compromise.

Trebuie să ştiți că această călătorie cu trenul a fost un cadou de la Shin Do Yeon. Nepotul ei se oferise să-şi împartă numele de familie cu mine, iar eu reuşisem să accept cu o bucurie moderată, de om îndrăgostit, dar nu exagerat de îndrăgostit. Cred că am reuşit şi să-l întreb dacă este sigur că asta este ceea ce-şi doreşte. În realitate, eram genul de om care îşi combinase la nesfârşit prenumele cu numele lui de familie pe diferite bucăți de hârtie, încă din momentul în care l-am cunoscut. Aveam la activ trei ani de exersat semnătura.

S-a încruntat când am primit formularul pentru schimbarea numelui.

— Oare ar fi trebuit să facem invers, să devin Francis Xavier Montague? m-a întrebat.

N-avea rost să-i răspund, trebuia să aştept să se gândească el mai bine. După ceva timp, a ridicat privirea din document şi mi-a rostit numele, dând din cap cu satisfacție.

— Otto Shin...

Mi-a atins obrazul cu dosul palmei. Ce amețitoare este această suprapunere a modurilor de viață, împestrițarea subtilă a mâinii lui. Aspră şi fină, articulații flexibile, piele tăbăcită. Are mână de om care înoată în mare; în apă, mâna îi devine o vâslă lată. Aceeaşi mână îi este un ajutor de nădejde o dată pe săptămână, când joacă fotbal şi este un portar mai degrabă entuziast decât înzestrat; în aceeaşi mână cu degete fine acul străluceşte atunci când ne coase nasturii de la cămaşă. Şi acestea sunt doar câteva dintre cuvintele de laudă închinate mâinilor lui Xavier Shin. Pentru mai multe amănunte, a se vedea aria lui Puccini, *O dolci mani*.

Do Yeon-ssi şi-a dres glasul.

— Hei, porumbeilor! Da, tot eu sunt. Mătuşa voastră. Sunt şi eu pe-aici. Ce-ar fi să luaţi aceste bilete de tren, ca să spuneţi şi voi că vă duceţi în luna de miere? M-ar fi făcut foarte fericită dacă aţi fi făcut lucrurile cum trebuie şi v-aţi fi căsătorit pe bune, în loc de chestia cu schimbatul numelui. Dar cum ar fi fost să înceapă subit să vă pese de fericirea mea, dat fiind că nu v-a păsat niciodată până acum...

Pe lângă această călătorie festivă, trebuia să luăm în considerare şi nevoile lui Árpád. Do Yeon-ssi a ţinut să ne anunţe că Árpád al XXX-lea se apropie de vârsta de şase ani şi că este foarte important pentru o mangustă să călătorească până ajunge la vârsta mijlocie. Altfel, îşi pierde din agerime.

Această discuţie a avut loc în biroul lui Do Yeon-ssi, unde se afla cutia cu nisip preferată a lui Árpád. Ne-am uitat la el şi la diferitele comori pe care tocmai le ascundea. Pe vremea când eram doar eu şi Árpád în garsoniera mea nu aveam de păzit prea multe obiecte de valoare. Câte un capac de culoarea bronzului din când în când. Dar de când Árpád al XXX-lea devenise parte din familia Shin, avea la dispoziţie brăţări din aur masiv, cercei cu diamante şi inele de jad. Árpád era în mod evident încântat de comoara lui. Dar părea şi stingherit, ceea ce era de înţeles, dat fiind că ne opriserăm din vorbit şi ne holbam la el.

Árpád Montague al XXX-lea merită cu vârf şi îndesat să te holbezi la el. Printre trăsăturile lui remarcabile se numără blana platinată şi labele excepţional de bine sculptate – graţia lor te poate convinge că Nijinski s-a reîncarnat într-o mangustă. Nişte aroganţă ar fi justificată, dar cu toate acestea, nu se găseşte pe lumea

asta o creatură mai prietenoasă sau un tovarăş mai dispus să asculte ambele părţi ale poveştii şi să acorde, dacă e cazul, prezumţia de vinovăţie în mod egal. În orele în care sunt mai raţional – la unsprezece dimineaţa şi la trei după-amiaza – devin conştient de impresia pe care o las atunci când vorbesc despre Árpád. Chiar conştientizez faptul că n-ar trebui să fiu crezut atunci când vorbesc despre el. Problema este că mangusta asta mă face să mă gândesc la tot felul de poveşti. E vorba despre o prietenie de două sute şi ceva de ani. Şi cu asta vreau să zic că este el însuşi, dar şi fiecare râset pe care predecesorii lui l-au provocat predecesorilor mei, fiecare strop de responsabilitate, uimire, consolare, certitudine... Árpád al XXX-lea, cel mai bun dintre puii lui Árpád al XXIX-lea. Cine era Árpád al XXIX-lea? Nu doar cel mai sardonic fârtat al meu din adolescenţă şi din tinereţe, dar şi preferatul mamei dintre puii lui Árpád al XXVIII-lea. Al douăzeci şi optulea Árpád al nostru închidea ochii şi tremura cu fervoare atunci când auzea anumite versuri din poemul *Ulysses*. Era cel mai mare fan al lui Tennyson.

Oare chiar aşa era?

Lieselotte (mama mea) a remarcat că este posibil ca Árpád al XXVIII-lea s-o ia peste picior pe Martha (tot mama mea). Martha se trăgea din familia Montague şi era una dintre acele profesoare de literatură pentru care nu conta decât postmodernismul. Considera că literatura din epoca victoriană este siropoasă în cel mai bun caz, aşa că nu trebuia decât să reciţi nişte versuri dintr-o poezie de la mijlocul sau de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi din limbajul corpului înţelegeai că nu se simte în largul ei. N-ar fi fost aşa greu ca Árpád al XXVIII-lea să se prindă de chestia asta.

Aş putea să scriu o carte despre familia lui Árpád, dar o să mă rezum la câteva paragrafe. Árpád I a apărut într-o noapte în camera străbunicului meu, pe când era un țânc în Kuching, Borneo. Sunt sigur că nimeni de pe lumea asta nu se iluzionează crezând că toți strămoşii săi au fost nişte oameni decenți. Alegeți o venă, oricare venă – prin ea curge noroi amestecat cu fulger, o combinație recalcitrantă de animozitate şi bunătate. Cu greu ne-am putea imagina ce-ar fi putut să determine pe cineva să urască un băiețel – sau mai probabil, pe părinții săi – îndeajuns de mult încât să-i pună nu una, ci două vipere în pătuț. *Noi eram nişte funcționari nevinovați, care se înțelegeau bine cu toată lumea, când un om de nimic i-a pus gând rău unicului nostru fiu* – această versiune a poveştii nu prea îmi pare a fi adevărată. Se pot face multe presupuneri şi s-au şi făcut, dar ideea e că două animale încolăcite şi cu colți se apropiau de un copil prea şocat să mai scoată vreun sunet. Erau doi la unul, ceea ce nu era corect. Dar, de fapt, a fost mai simplu. Mangusta este duşmanul şarpelui. Árpád I nu era interesat să salveze viața nimănui. Nu era interesat decât să se năpustească asupra acelei substanțe contorsionate şi s-o ciopârțească până când nu mai mişcă. Sfârşit. Sau nu tocmai. O cameră de copil aflată la etajul al treilea nu reprezintă tocmai habitatul natural al unei manguste. Aproape că-mi vine să spun că cineva trebuie s-o fi adus acolo, dar, dat fiind că am trăit cu de-alde Árpád toată viața, ştiu că este posibil ca Árpád I s-o fi căutat cu lumânarea şi să-şi fi făcut drum spre camera copilului. De fapt, e ca în cântecul ăla... dacă n-ai aflat până acum, n-ai să ştii niciodată.

Încă de mic, acest strămoş al meu era serios. Mangusta o zbughise, dar cineva citise biografiile

prescurtate ale eroilor înțelepți. Îi rămăsese în cap un nume şi ştia că i se potriveşte mangustei: a aşteptat până când s-au potolit țipetele isterice ale menajerei, apoi a murmurat: „Árpád”, din nou şi din nou, cu brațele lui durdulii întinse. Şi imediat ce Árpád I s-a făcut prezentabil, a venit să-l vadă.

Do Yeon-ssi nu auzise această legendă. N-a fost niciodată momentul sau atmosfera potrivită pentru a o aduce în discuție. Când cineva se interesează de Árpád al XXX-lea sau despre mama lui, e întotdeauna mai simplu să spui: „Da, mangustele domestice sunt noile pisici sau câini – o să devină o chestie la modă, o să vezi.” Dar prelegerea lui Do Yeon-ssi despre psihologia mangustelor era departe de a fi succintă şi îmi doream să-i dau o lecție, să-i prezint cadrul acțiunii, să o fac să înțeleagă... nu ştiu, împletirea celor două destine sau aşa ceva. Dar asta era o chestie tipică pentru familia Montague şi acum fac parte din familia Shin. Mi-am ținut gura. Xavier ştie totul despre familia lui Árpád, dar nici el n-a spus nimic. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Nu l-am auzit niciodată întorcându-i vorba mătuşii lui. Decenii întregi a fost autoritatea parentală din viața lui şi a învățat că, dacă o contrazici, acest lucru devine prima za a unui lanț de contraargumente care te va târî în iad.

E mai bine să cooperezi imediat cu Do Yeon-ssi... Xavier îi spune domnişoara Do Yeon. Prietenele ei mai tradiționaliste sunt şocate că i se adresează cu prenumele, dar ce-ar putea să facă?

A avut grijă de puştiul ăsta atâția ani şi aşa îi mulțumeşte... privând-o de formulele de politețe care i se cuvin. Dar n-are de gând să se plângă din cauza asta, asta e situația, n-a făcut ce-a făcut pentru el ca să aibă parte de onoruri...

Asta-i vrăjeala lui Do Yeon-ssi, care este perfect conştientă de faptul că Xavier îi spune „domnişoară” ca un tribut în cinstea feţei ei în formă de inimă şi fină ca o petală. Părul negru ca de cerneală are şuviţe albe şi se aranjează de la sine, curgându-i pe spate într-o dezordine aproape divină, care te face să te gândeşti la aureole şi oceane. Ca să nu mai vorbim de privirea din ochii ei. Privirea Evei în Grădina Raiului... o combinaţie de devotament şi de brutalitate, pe care o satisface doar întâlnirea cu interiorul şi care, prin urmare, eviscerează tot ce-i stă în cale. O bogătaşă care-şi făcuse averea din lupe şi ai cărei ochi erau ei înşişi nişte lupe. Oare ce-a fost în mintea mea când am acceptat s-o hipnotizez? M-a întrebat dacă pot s-o ajut să doarmă atunci când voia.

— Un somn adânc, în urma căruia să fiu odihnită bine, OK?

Chiar avea nevoie de un astfel de somn. Când are câte un episod de insomnie, arată atât de obosită, încât nici nu-ţi dai seama că e bogată. Ochii spălăciţi, cu cearcăne, fac ca hainele de pe ea să pară furate.

— Da, nicio problemă, i-am spus.

Eram mult prea încrezător. La urma urmelor, aşa îmi câştigam pâinea în perioada aceea. Mă pricepeam să întăresc voinţa de a ţine dietă, să înlătur frica de a vorbi în public şi alte câteva fobii. Prietenei mele artiste Spera îi place să se ia de mine pentru că nu-mi folosesc puterile în scopuri mai profunde. Conform lui Spera, Emily Dickinson ar fi dezamăgită de mine. Citează din scrisorile lui Dickinson: *Preţuieşte Puterea – dragă –, nu uita că în Biblie stă între Împărăţie şi Splendoare, pentru că e mai extraordinară decât oricare dintre ele*. Această frază m-a făcut să am cel mai serios şi mai matur răspuns la care m-aş fi putut gândi: o tăcere mormântală în timp ce-i

vâram o alună caju în decolteu. Lasă-i pe alții să revoluționeze conştiința umană: eu am învățat să tratez puterea de concentrare ca pe un puls care are o regularitate evaluabilă la milisecundă. Fac câteva teste, urmăresc câteva semnale şi apoi obosesc persoana cu pricina cu o conversație anodină, provocându-i o uşoară amorțeală. Cu Do Yeon-ssi am abordat subiectul schimbării orei, enumerând dățile când am ajuns la întâlniri prea târziu sau când am ajuns prea devreme, am hotărât să revin mai târziu şi apoi am ratat întâlnirea cu totul. Am oferit şi descrieri amănunțite ale vremii în fiecare dintre aceste ocazii şi am invitat-o să împărtăşească experiențe similare. Când a refuzat să facă aşa ceva, am inventat nişte încurcături legate de schimbarea orei, nişte scene lipsite de importanță pe care am jurat că le aflasem chiar de la ea. Îmi plăcea să observ felul în care se schimba expresia de pe fața ei în timp ce-mi observa dăruirea față de aceste minciuni ciudat de plictisitoare. Pe fața ei se citea un amestec de confuzie, uimire şi silă, care începea să se închege într-o exasperare extremă. Şi mă tot întrerupea întrebându-mă când începe hipnoza. Evident, Do Yeon-ssi putea să mă trimită la plimbare, dar nu o făcea din cauza poziției mele. Ştiam că faptul că o țin captivă în felul acela nu însemna că am o putere reală, dar părea că nici departe nu sunt. Această femeie care în orice alte circumstanțe nu mi-ar fi acordat nici cea mai mică atenție îi promisese nepotului ei că mă va îndrăgi la fel de mult ca pe el. Ha! Xavier nu i-ar fi vorbit niciodată în felul acela, deturnându-i mereu şi mereu orice încercare de schimbare a subiectului către ceva care să nu fie resimțit ca uciderea crudă a neuronilor. Mereu şi mereu, pândind la capătul puterii ei de concentrare, cu cronometrul şi cu nişte foarfece

minuscule în mână, ah, iată şansa mea, plictiseala a devenit aproape insuportabilă şi apoi – un chicotit prostesc aici, o apăsare a mâinii dincolo şi, dacă totul s-ar fi desfăşurat cum ar fi trebuit, lucrarea mea ar fi luat sfârşit în curând; i-aş fi ciuntit simţul timpului până când s-ar fi învârtit în jurul aceleiaşi clipe, incapabilă să conceapă o alta, până nu i s-ar fi înfăţişat următoarea. Energia unei asemenea transe este esenţială. Cel puţin, aşa am fost învăţat, că pacientul se luptă cu toată puterea lui să pătrundă în clipa următoare sau să şi-o amintească pe cea precedentă. Şi cu siguranţă va izbuti, asta dacă nu cumva... Ei bine, aici intervine puterea minţii hipnotizatorului. Noi, seducătorii obişnuiţi, avem la dispoziţie douăzeci, cel mult treizeci de secunde. Aşa că lucrăm repede şi cu tuşe groase. Intenţionam să inserez în calmul înfiorător al plictiselii lui Do Yeon-ssi o replică fără sens, un pattern de sunete pe care să-l poată repeta până când se netezeşte şi devine un tobogan fin care se aruncă în marea dezintegrării sinelui. Am auzit cum Do Yeon-ssi vorbeşte cu perna. Ceva despre nişte presimţiri negre, râci şi subiecte pe care trebuia să le caute pe Google de dimineaţă. Recită strofe din poezii pe care nu şi le aduce aminte corect şi fraze din limbi străine pe care nu putuse să le folosească vreodată în conversaţii normale şi apoi ceartă perna pentru că doar se preface că înţelege.

Îndepărtându-se de aceste gânduri de zi şi de noapte, Do Yeon-ssi va acumula somn cât pentru o mie şi una de nopţi în doar câteva ore, eu voi dovedi că sunt mai mult decât un furnizor de trucuri ieftine, iar Xavier nu va mai fi nevoit să monitorizeze dozajul din ce în ce mai mare de somnifere al lui Do Yeon-ssi. Iată-ne: trei iepuraşi fericiţi, ţopăind împreună.

Aşa cum am spus, ăsta era planul. Dar n-am reuşit deloc să evaluez puterea de concentrare a lui Do Yeon-ssi. Am simțit cum îşi pierde interesul pentru discuția noastră. Ceea ce s-a întâmplat destul de repede. Dar – şi asta e partea groaznică a poveştii – şi-a pierdut interesul fără să-şi piardă concentrarea, continuând să-mi răspundă la tâmpenii ca şi cum ar fi existat o miză a discuției. Treaba stă aşa: la un spectacol de păpuşi există patru tipuri de spectatori – patru filosofii diferite de a te bucura de spectacol. Există cei care sunt atenți doar la acțiunile marionetei: aşa e Árpád al XXX-lea, care-şi doreşte să creadă că silueta este vie într-un fel sau altul. Apoi sunt cei care nu pot şi nici nu vor să-şi ia ochii de la păpuşar (sau să caute dovezile existenței păpuşarului, dacă acesta este ascuns): aşa e Xavier. Apoi sunt cei care privesc fețele celorlalți spectatori: opțiunea mea preferată, evident, din moment ce eu sunt cel care îi descrie pe ceilalți. Şi apoi sunt cei care urmăresc sforile şi doar pe ele. Aşa e Do Yeon-ssi. Poate că nu-i pasă de ordinea sforilor – dacă se încâlcesc, asta e. Cu toate acestea, îi spun ceva, îi vorbesc despre natura iluziei din fața ei. E un motiv suficient să urmărească sforile până în punctul în care acestea nu se mai văd.

Nu, Xavier nu se contrazice niciodată cu Do Yeon-ssi şi nici eu n-o fac. În timp ce vorbeşte despre ce e mai bine pentru Árpád, eu sunt cu mintea în altă parte. Îmi las gândurile să plutească prin acest paradis pedant care este biroul mătuşii noastre. Praf de pergament, poleieli pătate, brocart decolorat. De fapt, probabil ăsta e iadul pentru un astmatic. Am continuat să fac gesturi cuminți, turnând ceai pentru noi trei şi înfulecând sendvişurile şi fondantele pe care ea le-a ales şi le-a pus pe marginea farfuriei mele. Adevărul este că Do Yeon-ssi se asigura de

fiecare dată că eu am parte de cele mai arătoase gustări, uneori plesnindu-l peste mână pe Xavier, când acesta stătea în calea obiectivului ei. L-a lăudat pe Árpád al XXX-lea până la cer, dar exact în acelaşi timp ne-a cerut să recunoaştem că partea întunecată a unei manguste excepționale trebuie să fie excepțional de întunecată. S-a vorbit despre o deteriorare peste noapte, despre astfel de cazuri documentate... Do Yeon-ssi ne-a citit povestea de la mijlocul anilor şaizeci a unei manguste din Bombay, care în ultimii ani de viață avea crize inexplicabile... această mangustă o lua razna complet, fără niciun motiv şi singurul lucru care o făcea să-şi revină era consumarea unor cantități enorme de Pepsi. Am încercat să nu las să se vadă, dar eram un pic tulburat de cazul mangustei din Bombay. Nici măcar Coca-Cola... Pepsi! Băutura preferată a sufletelor care nu mai pot fi salvate. M-am trezit că aprob din cap în timp ce Do Yeon-ssi îşi rostea concluziile: Noi trei, Árpád, Xavier şi cu mine *trebuie* să facem o călătorie. Cât se poate de repede. O să-i mulțumim mai târziu.

La început, a vrut să ne cumpere trenul cu totul. Povestea lui i se părea romantică. Ne-a făcut o prezentare imposibil de lustruită, pregătită de una dintre secretarele ei: cu secole în urmă, când iubitorii de ceai s-au confruntat cu o taxă de o sută nouăsprezece la sută la băutura lor preferată, acest tren fusese o verigă logistică într-un lanț creat de traficanții de ceai şi de smaralde. Dar, în prezent, trenul avea o rezidentă permanentă, care nu voia cu niciun preț să se despartă de casa ei încântătoare. Do Yeon-ssi n-a putut afla decât că o cheamă Ava Kapoor, că trenul aparținuse familiei sale de la început şi că era un fel de pustnică. Dar se pare că nu-i displăceau îndrăgostiții. Părea tânără, psihic, dacă nu

fizic. Şi părea a fi o femeie bună. Cel puțin la concluzia asta am ajuns după ce i-am citit scrisoarea prin care răspundea cvasihărțuirii la care o supusese Do Yeon-ssi. Pe scurt, doamna Kapoor scria (desenând mici semiluni deasupra literelor mici *i* şi *j*) că Xavier, Árpád şi cu mine suntem bineveniți să i ne alăturăm într-o călătorie de-a lungul unei rute pitoreşti preferate şi că ne va lăsa la orice gară vrem noi, în limite rezonabile. Ne-a spus că regretă că s-ar putea să nu ne întâlnim față-n față şi că speră că nu o vom lua personal.

O rută prin munți şi pe la lacuri – aşa scria pe biletul nostru, alături de numele noastre, numele trenului şi numele vagonului. Atât. Destul de vag cât să-mi stârnească interesul: nu mai fusesem niciodată într-un tren în care vagoanele aveau nume, în loc de numere. Oare domnişoara Kapoor va conduce trenul, ca să fim doar noi patru? Mi-am pus şi problema rutei. Despre ce lacuri şi munți era vorba? Şi de unde? Elveția? Italia? Franța? Cât de departe se poate ajunge în cinci zile?

Xavier mi-a spus că aş face bine să mă întreb de ce mătuşa lui în vârstă de aproape optzeci de ani este aşa de dornică să scape de noi. Era o diferență de la cer la pământ între motivul adevărat şi cele pe care ni le-a spus ea – el era sigur de asta. Do Yeon-ssi nu ne-a dat ocazia să medităm prea mult la această problemă: cât ne-am gândit noi să scoatem valizele din debara, o echipă de profesionişti ni le umpluse deja cu cele necesare şi ne împachetase hainele în nişte cuburi transparente. Erau gata cutiile de plastic cu găuri minuscule şi pline cu râme, cărăbuşi şi destul aer cât să-i țină în viață, spre delectarea lui Árpád. Aveam impresia că Do Yeon-ssi se ocupase de toate din timp ca să poată uita cu desăvârşire de noi. Până în acel moment, crezusem că ne consideră

nişte tovarăşi plăcuți şi serviabili, dat fiind că o ajutam cu totul felul de lucruri. Dar m-am gândit mai bine, iar Do Yeon-ssi locuise singură intenționat multă vreme înainte ca Xavier să aibă coşmaruri că va aluneca în baie şi că nu va putea cere ajutor nimănui. Când m-am pus în locul ei, versiunea credibilă era aşa: ar fi fost bine dacă Xavier ar fi vizitat-o des, dar să-şi împartă spațiul vital cu cel mai atent nepot posibil (şi acum cu partenerul lui şi cu mangusta acestuia) era, poate, un pic cam mult. Se pare că grija acordată celuilalt poate deveni o capcană şi, în ciuda bunelor noastre intenții, asta era şi situația noastră.

Biletele de tren erau modalitatea lui Do Yeon-ssi de a ne cere câteva zile libere: aşa i-am spus lui Xavier. El a recunoscut că merită măcar atât, deşi i-a smuls alte promisiuni: da, îşi va lua vitaminele în fiecare dimineață, fără excepție. Nu, nu va bea mai mult de un singur milkshake cu soju pe zi. Da, va cere celui mai apropiat trecător s-o ajute dacă e nevoită să se aplece sau să se întindă după vreun produs. Şi da, va suna dacă va avea şi cea mai mică neplăcere, caz în care ne vom întoarce imediat ce vom putea.

Mai târziu, într-un vagon în care era întuneric beznă, ideea că noi trei am da fuga s-o salvam pe Do Yeon-ssi m-a făcut să râd. Dacă n-am reuşit noi să găsim întrerupătorul, ce să mai vorbim de altceva!

— OK, nu există decât două laturi unde ar putea să fie, am spus, după ce trecuseră cel puțin zece ani în care ne-am dat cap în cap, ne-am înghiontit cu degetele şi cu ghearele şi am fost lins pe față de o ființă care respira greu – se pare că întunericul îl făcea pe Árpád (cel puțin aşa speram, că este vorba de Árpád) să se poarte cum n-

ar fi făcut-o niciodată pe lumină. Aici e fereastra şi pe partea cealaltă am intrat. Deci eu mă ocup de partea asta, iar tu şi cu Árpád vă ocupaţi de partea cealaltă. Nu te grăbi, fii minuţios... Pipăie peretele centimetru cu centimetru... Nu, de ce ai stins lanterna?

Telefonul meu rămăsese fără baterie, ca de obicei, iar Xavier pretindea că şi el trebuie să-şi economisească bateria. Am căutat şi am găsit o fotografie de-ale Avei Kapoor ca Xavier să confirme că pe ea o văzuse, apoi am hotărât că cea mai comodă modalitate de a afla ce se întâmplă era să o sunăm. Xavier a încercat să afle numărul de telefon al Avei Kapoor trimiţându-i un SMS lui Do Yeon-ssi şi apoi secretarei ei. Niciuna dintre ele nu i-a răspuns. Mi-am sprijinit bărbia pe umărul lui şi m-am scăldat în lumina ecranului lui în timp ce îi scria şefei de gară locală, asigurându-se că o să aibă grijă de valiza mea până la întoarcere.

— Cum de-i ştii numărul de telefon? Ce? Aţi mai vorbit înainte? De când a început asta?

— Sheila apreciază glumele cu trenuri. E Boughton, Otto. Toată lumea ştie numărul de telefon al tuturor.

— Eu nu le ştiu!

— Păi, da, că tu ai atitudinea aia de londonez pretenţios, nu-i aşa? Ai uitat că nu puteai să adormi fără sunetul sirenelor? Trebuie să recunosc că o vreme m-am întrebat dacă viaţa în Kent ar putea să fie pe gustul tău...

Xavier i-a mai dat un minut lui Do Yeon-ssi ca să-i răspundă la SMS, apoi a sunat-o pe fix. Telefonul a sunat o veşnicie până să se audă mesajul de la mesageria vocală. Xavier a închis şi a sunat din nou. Când a răspuns, Do Yeon-ssi nu articula prea bine cuvintele. Din ce se auzea în fundal, ne-am dat seama că avea loc o partidă de gin, unde se consuma din plin băutura cu

acelaşi nume. Trecuseră aproape cinci ani de la ultima petrecere de acest fel, la care participase o parte însemnată din elita Europei. După petrecere, se întâmplaseră atât de multe lucruri tulburătoare (şi nu mă refer neapărat la marea curăţenie de după, ci la vizitatorii care au venit în săptămânile următoare, nişte străini care i-au sărutat mâinile lui Do Yeon-ssi şi care i-au lăsat la picioare nişte pisoi vărgaţi şi minusculi, mulţumindu-i că „le-a salvat viaţa"), încât a hotărât că probabil e mai bine să nu se mai înhăiteze cu oamenii ăştia. Dar cred că le simţea lipsa. Jucaserăm whist cu ea de câte ori găseam un al patrulea jucător decent, dar asta nu e cine ştie ce dacă preferi să joci cărţi având ca miză imobile, opere de artă sau anularea datoriilor. Aşa că pe o uşă au ieşit nepoţii şi pe alta au intrat cheflii.

— Oricum, să ştii că prietenul vostru e aici cu noi, sunt sigură că o să vă dea raportul mai târziu, a spus Do Yeon-ssi.

— Care prieten? am întrebat.

Xavier a întrebat:

— Un prieten de-ai mei sau de-ai lui Otto?

Ca şi cum prietenii lui ar fi fost mai virtuoşi.

Am auzit-o pe Do Yeon-ssi cum întreabă dacă poate să ne spună în sfârşit despre cine e vorba şi apoi a anunţat:

— E Yuri!

— O... Yuri... am spus noi, schimbând priviri goale.

— Trebuie să spun că e plăcut să-l am prin preajmă. E... relaxat, ştii ce zic? Nu e genul tău deloc. Credeam că-ţi plac tipii anxioşi.

Dacă Yuri a avut vreo reacţie, ea a fost înghiţită de ceea ce părea să fie o orchestră cu coarde care cânta „I Can't Give You Anything but Love".

Am dat să-i spun că nu cunosc niciun Yuri, dar pe ecran a apărut un mesaj şi Xavier mi-a luat telefonul din mână înainte să apuc să-l citesc. N-am văzut decât că nu era de la un număr cunoscut: era afişat numărul întreg. Xavier a citit mesajul şi apoi a întrebat:

— Păi, şi cum de v-aţi cunoscut?

Un obiect (sau poate un om beat) s-a prăbuşit pe podea, în apropierea lui Do Yeon-ssi se auzea gălăgie, iar ea a spus:

— Poftim? Nu aud ce spui.

— Întrebam cum v-aţi cunoscut tu şi cu Yuri.

— A fost cât pe-aci să fiu scăldată în tocăniţă fierbinte şi tu mă întrebi cum ţi-am întâlnit prietenul? Ce crezi că se întâmplă aici? Crezi că ne-am întâlnit prin intermediul unei agenţii matrimoniale care face lipeala dintre băieţi tineri şi femei în vârstă? N-ai decât să crezi aşa ceva...

Xavier s-a uitat la mine pentru confirmare şi apoi a spus:

— Doar că noi nu ştim...

A primit un alt mesaj. L-a citit şi apoi a terminat:

— ... ce ne-am face fără Yuri.

Era clar că acum avea habar cine e Yuri. Dar cu toate astea, s-a încruntat când Do Yeon-ssi a spus că petrecerea fusese ideea lui Yuri. Ca s-o ajute să se relaxeze. Şi când s-a dovedit că îl întrebase pe acest Yuri de idei pentru luna de miere şi că o pusese în legătură cu Ava Kapoor, Xavier s-a schimbat la faţă.

— Da, Yuri este un petrecăreţ neobosit, am spus la telefon. De aceea îl iubim. Putem să vorbim puţin cu el la telefon?

Şi ca să vezi surpriză: Yuri fusese lângă ea acum o secundă, dar cineva îl răpise. Ce putea să facă ea dacă Yuri era aşa de popular? Îi va spune să ne sune.

— Şi nu uitaţi să-i mulţumiţi pentru ideea cu trenul. Gata, trebuie să vă las. Ce voiaţi de fapt de la mine? Ah, da, un număr de telefon. Vi-l trimit prin SMS în...

Xavier a rămas fără semnal la telefon. Am ieşit din compartiment ca să verific fereastra de pe coridor: treceam printr-un tunel. Odată ce am ieşit din el, m-a urmat pe coridor, închizând şi deschizând telefonul.

— Tot n-ai telefon?

— Aşteaptă... nu. Ce noroc pe capul lui Yuri!

— Dragul de Yuri! Munceşte din greu să se asigure că toată lumea e relaxată şi se distrează.

Şi-a lovit telefonul de dinţi, meditând.

— Faza e că e posibil să se fi băgat fără vreo intenţie negativă. Poate chiar ar trebui să-i mulţumim. Dar e ca dracu' să aştepţi să vezi ce iese înainte de a reacţiona.

Am luat de sute de ori trenul care ducea spre sud şi ne imaginaserăm că o să fie aceeaşi rută, măcar până ajungem la Ashford.

Dar iată-ne hoinărind printre două cercuri formate din pietre bătute de vreme. Nu se comparau cu cele de la Stonehenge – aceste cercuri erau într-un câmp de iarbă murdară de noroi, aproape la fel de înaltă ca ele – de fapt, erau de înălţimea unor pietre de mormânt obişnuite. Nu, chiar *erau* pietre de mormânt. Trecând pe lângă ele, am observat că aceste cercuri erau concentrice şi că erau bine înfipte în pământ.

— Ştiai că locuim atât de aproape de aşa ceva? l-am întrebat pe Xavier.

A dat din cap, şi-a mai verificat o dată telefonul – tot nu primise niciun mesaj şi tot nu avea semnal – şi apoi a arătat spre capătul trenului.

— Păi, mă duc s-o caut pe Ava în direcţia aia. Ne vedem aici în curând?

Ceea ce însemna că eu eram cel care trebuia să verifice vagonul conductorului. L-am strigat pe Árpád, dar el se ghemuise într-un colț al locului de la fereastră şi părea că adormise. Mi-am apropiat urechea de botul lui. Da, doar dormea. În timp ce mă îndreptam de spate, o bucată de întuneric din spatele meu a devenit şi mai întunecată. Senzația era asemănătoare cu cea pe care o resimți atunci când cineva se holbează la tine, cineva din apropiere, dar care nu se află în câmpul tău vizual. M-am întors şi am început să spun ceva, crezând că se întorsese Xavier. Dar eram doar eu şi mangusta adormită. Xavier era deja în celălalt vagon. L-am auzit strigând:

— Domnişoară Kapoor? Domnişoară Kapoor?

Lăsasem uşa compartimentului crăpată şi acum era închisă. Nu-mi era clar ce se întâmplă, dar nu-mi plăcea ordinea în care observam schimbările. Uşa se închide şi se face mai întuneric, bine, dar să se facă mai întâi întuneric şi apoi să se închidă uşa? Nu, mulțumesc. Nu-mi plăcea mentalitatea cu care urcasem în tren şi nu-mi plăcea nici chestia asta cu uşa şi cu întunericul care se întâmpla imediat ce m-a părăsit Xavier. Vedeți – chiar şi cuvintele pe care le folosesc... m-a părăsit. Ce contează că plecase să vadă dacă cineva are nevoie de ajutor – fusesem abandonat! Nu ştiu exact când şi cum am început să gândesc în felul acesta; aş fi vrut să pot da vina pe tren, dar nu puteam.

N-aveam de ales decât să abordez frontal problema. Am pus mâna pe uşa de sticlă, am împins-o, dar nu s-a deschis. Nu s-a deschis pentru că, spre ruşinea mea, n-o împinsesem de fapt, doar mi s-a părut că o fac. Îndoielile m-au apucat de încheietura mâinii şi mi-au arătat ce mă aşteptam să se întâmple. Am folosit cealaltă mână şi am dat buzna pe coridor, strigând-o pe domnişoara Kapoor şi

bătând la fiecare uşă de sticlă colorată în drum spre cabina conductorului. Mai aveam puţin şi alergam. Ca să recuperez timpul pierdut. Acum că Xavier şi cu mine ne hotărâserăm să fim galanţi, am simţit cum se trezeşte în mine spiritul competiţiei.

Mi-am făcut câteva idei despre Ava Kapoor în timp ce parcurgeam următoarele trei vagoane – erau cele trei vagoane pe care nu putuserăm să le vedem de-afară. Erau aranjate pe gustul ei, aşa că obiectele şi atmosfera spuneau ceva despre ea. Vagonul Bibliotecă era primul. Dacă telefonul meu nu ar fi fost mort aş fi făcut o mulţime de poze. Dar cum nu era cazul, eram mai mult decât bucuros să mă mişc încet şi să mă holbez. La fotografiile înrămate ale sălilor de lectură din nouă biblioteci de pe glob (am recunoscut două, dar Xavier le-ar fi recunoscut probabil pe toate), la rafturile cubiste care se ondulau pe pereţi ca nişte scoici aşezate una peste alta, la un pat de zi cât un pat de dormit dublu, tapiţat cu brocart de culoarea ceaiului Darjeeling, aflat la al patrulea minut de infuzare. Perne de aceeaşi nuanţă de arămiu erau împrăştiate pe podea, iar pe câteva dintre ele erau lăsate cărţi, cu semne de carte făcute din foi ce păreau a fi rupte din alte cărţi. Dacă patul de zi era de culoarea ceaiului, biroul din lemn de mahon era de culoarea whisky-ului – o băltoacă mare şi întunecată, fragmentată de două lămpi de birou. Deşi nu se vedeau urme aici şi domnişoara Kapoor era de negăsit, aveam vaga impresie că această tăblie era folosită ca ring de dans. Acum mă îmbia şi pe mine să dansez. Am promis că mă voi întoarce după miezul nopţii. *Eu, tu, căştile şi o listă de melodii numai bune pentru o petrecere secretă...*

Apoi a urmat Vagonul Seră, unde m-am plimbat sub un acoperiş de sticlă cu striaţii verzi şi de-a lungul unei

fântâni în formă de frunză, care la o examinare mai atentă s-a dovedit a fi un răzor de salată verde. Se pare că avusese loc un accident (sau un experiment) cu semințe: salata verde se lupta pentru spațiu cu toporaşii. Ghirlande de roşii, ardei şi castraveți mici şi graşi atârnau de vrejuri întinse pe grătare de zăbrele, alături de una sau trei mănuşi de grădină zgâriate. M-am uitat pe fereastră – deşi nu se vedeau încă nici munții, nici lacurile promise, cu siguranță eram departe de Ashford. Chiar în acel moment, trenul a încetinit considerabil şi a acceptat să-mi ofere un indiciu legat de unde ne aflam. La câțiva metri de şine se afla un morman de pământ sau de pietre înflorite – vârful era deasupra solului, dar nu îndeajuns de mult încât să poată fi numit un deal. Orice ar fi fost, era înconjurat de sârmă ghimpată care părea să se întindă pe kilometri întregi. Singura modalitate prin care acest morman ar fi putut scăpa era să se absoarbă în pământ până când ar dispărea cu totul. Dar presupun că asta n-ar fi rezolvat mare lucru, făcându-i încarcerarea şi mai profundă. Uitați care-i treaba – aveam în fața mea un morman de pământ care părea să fi fost pedepsit pentru un act deliberat... Trebuia să procesez cumva acest lucru. Nu-mi dădeam seama dacă mai eram sau nu în Anglia. Nu existau indicii. După o clipă, vârful mormanului a început să se umfle într-un fel care m-ar fi putut îngrijora dacă aş fi fost mai aproape de el. Oare erau nişte plante care creşteau în mod accelerat? Oare erupea un vulcan noroios? Ştiind că am la dispoziție doar câteva secunde pentru a evalua situația, am schimbat fereastra ca să văd mai bine. Unghiul era de vină. Văzusem un cățărător care ajunge în vârf.

— Ce?! Ce-ai făcut? am întrebat eu.

Nu conta că întrebarea nu putea fi auzită şi că nu i se putea răspunde, tot trebuia să întreb.

— Ce naiba s-a întâmplat cu viaţa ta de ai ajuns aici?

Silueta s-a ridicat în picioare şi şi-a dat capul pe spate, părând că examinează sârma ghimpată care-o înconjura. Apoi a şchiopătat prin jur şi a dispărut. Tulpinile au foşnit în timp ce mă mutam la fereastra următoare, smulgând trei roşii micuţe de pe vrejuri în vreme ce mijeam ochii la morman. Roşiile erau gustoase, doar puţin acre, aşa că am mai luat trei. Silueta de pe deal s-a întors în câmpul meu vizual. Acum era cu faţa la tren şi dădea din mâini; am dat şi eu din mâini. Nu puteam să disting niciun detaliu al înfăţişării acestui om şi cred că nici el nu m-a văzut. Am făcut din mână până când am ieşit cu totul din câmpul lui vizual. Apoi am păşit în vagonul următor, unde am dat peste un zid de aburi care mi-a umezit hainele şi m-a orbit temporar.

O persoană cu voce de femeie a insistat să-mi scot pantofii şi să-i pun în coşul din stânga mea, aşa că m-am conformat. În timp ce făceam asta, un halat mi-a aterizat pe cap şi aceeaşi persoană mi-a zis că aş face bine să mă dezbrac. Doar eram într-o saună! Deja începusem să-mi deschei nasturii de la cămaşă, când mi-am dat seama ce fac: mă dezbrăcam la comandă.

— Domnişoară Kapoor?

— Nu.

Vagonul avea faianţă albastră şi albă şi avea un aspect gelatinos pentru că era împărţit cu perdele din plastic în loc de uşi. Pereţii cabinei păreau a fi din sticlă îngheţată, aşa că puteai să vezi dacă era cineva înăuntru sau nu, dar nu şi detalii. M-am îndreptat spre singura cabină care conţinea o formă de viaţă umană şi am spus:

— Aş vrea să vorbesc imediat cu domnişoara Kapoor.

— A, nu mai spuneți! a zis ocupanta cabinei, care nu părea nici ostilă, nici curioasă, ci franțuzoaică.

Imaginați-v-o pe Catherine Deneuve pe la 1968, cum se amuză confruntând şi respingând tainele dorinței cu o întrebare: *Cum ai putut să crezi chiar şi pentru o secundă că sunt interesată de tine?* Dacă mă luam după nuanța pielii vizibilă prin sticlă, dădusem peste o Deneuve de culoare. Din Africa sau din Asia de Sud.

— Da. Sigur nu sunteți domnişoara Kapoor?

Silueta şi-a schimbat poziția. Îşi tampona fruntea cu un prosop.

— Ei, n-aş spune „sigur”, pentru că lucrurile o iau într-o direcție aiurea când ai certitudini. Dar sunt aproape sigură că sunt altcineva.

— Cine mai exact?

— Un alt pion al sorții, care în momentul de față scapă de griji prin transpirație. Şi care se întreabă de ce nu faceți şi dumneavoastră acelaşi lucru.

Mi-am scos restul hainelor şi am luat loc în cabina alăturată, explicându-i că este posibil ca domnişoara Kapoor să aibă nevoie de ajutor. După un timp – atât de îndelungat încât am crezut că voi fi nevoit să mă repet –, Doamna din Cabină a întrebat:

— A spus ea asta?

În sfârşit, o întrebare reală.

— Într-un fel. Noi credem – eu cred – nu…

Am renunțat şi am întrebat:

— *Dumneavoastră* credeți că e OK?

— Domnişoara Kapoor este ocupată, a spus Doamna din Cabină. N-o deranjați!

Mi-a spus că va trebui să fac duş după saună şi că va trebui să-l fac la mine în vagon. Nici ăsta nu era un răspuns.

Am schimbat foaia pentru că informația despre duş părea să însemne că era pe punctul de a pleca:

— Cine mai e în tren în acest moment?

— Ce vreți să spuneți?

— Eu, dumneavoastră, Xavier, domnişoara Kapoor şi...?

Ah... Un oftat în depărtare, tremurând mai întâi, apoi clar şi sigur: *Ah*...

Am sărit în picioare, am alunecat în propria mea transpirație, am dat cu capul de peretele cabinei şi am căzut pe bancă. Oftatul s-a lungit, s-a înălțat, a coborât şi s-a transformat în cântec. Am simțit cum mi se încrețeşte fața. Nu doar de la durerea cauzată de faptul că aproape îmi spărsesem capul... încercam să-mi dau seama ce aud, cât e fior şi cât e groază. O muzică ce te face să tremuri în mijlocul unei saune... ce, cum? Sursa tânguielii era mai departe decât crezusem – la început a părut că e aproape pentru că izbucnise atât de subit şi pentru că era aşa de diferită de celelalte sunete ale trenului. Era mai departe şi... nu era umană. Nu putea să fie înregistrarea unei voci de om. Nu era un instrument de suflat, nu era un instrument cu corzi. Să fie totuşi om? Era foarte, foarte asemănătoare cu o voce de om, estompând diafan notele cu iscusința unei coloraturi de operă, tonalitatea era mai groasă decât ar fi putut să atingă vreun organism dependent de oxigen fără să se asfixieze.

— Suntem cinci, a spus Doamna din Cabină, fără să bage în seamă cântecul-suspin. Dumneavoastră, eu, domnişoara Kapoor, Xavier şi Allegra – ea conduce trenul, deşi uneori o fac şi eu. La următoarea stație, va urca o echipă care se ocupă cu mentenanța trenului, dar va sta cu noi doar două stații. Asta va fi mai pe seară. Mâine avem bazarul...

— Cât despre acest... ăăă... cântec, am început să întreb.

— Cred că ştiu de ce aţi întrebat dacă mai este şi altcineva în tren, a spus ea.

— Auziţi? Muzica asta?

Înălţimea şi volumul sunetului s-au mărit, melodia s-a dublat (s-a împărţit? ambele?), aşa că de-abia auzeam ce spune:

— E un vechi tren de marfă, a spus ea. Orice ar face domnişoara Kapoor cu el, oricum l-ar recondiţiona şi re-recondiţiona pe interior, tot n-are cum să fie ca nou.

— Eu pot să zic că-mi place ce-a făcut cu el, am spus eu. Dar ce...?

Era un cântecel dulce, lin, excentric. Lapte şi miere, o mângâiere drăgăstoasă înainte ca perna să-ţi fie pusă pe faţă. Mătasea mângâindu-ţi obrazul înainte de a rămâne fără suflu... ai putea să te opui, dar nu vrei.

Doamna din Cabină a ridicat vocea:

— Dacă vreţi să fiţi de folos, încercaţi să nu vorbiţi cu domnişoara Kapoor. Vedeţi-vă de fericirea de cuplu şi întoarceţi-vă acasă cu nişte poze reuşite şi amintiri plăcute.

Sfatul legat de luna de miere mi-a pus capac. Cu mâna la ceafă, am ieşit din cabină, am tras pe mine un halat şi am avertizat-o:

— O să vin acolo, la dumneavoastră.

— Nu-i nevoie, mi-a spus trăgând perdeaua cabinei.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că într-adevăr nu era domnişoara Kapoor, era o femeie de culoare şi părea să aibă cam aceeaşi vârstă ca mine. Poate că era cu câţiva ani mai tânără, dar nu mai mult de cinci, mi-am spus eu. În privirea ei nu se vedea deloc indiferenţa pe care i-o auzisem în voce; mi-a aruncat o privire sinceră şi

prietenoasă. Părul îi era pieptănat în trei părți distincte legate apoi împreună, aşa că arăta de parcă ar fi avut o creastă de la baza tâmplelor la baza gâtului. Şi-a înnodat repede un prosop în jurul trunchiului când mi-a auzit amenințarea, iar sfiala ei m-a surprins puțin, dat fiind că puteam să văd clar că stătea cu picioarele foarte crăcănate. Părea o poziție de gimnastică, aproape un şpagat. O pătură rezistentă la apă, cât toată podeaua, îi acoperea picioarele şi sub ele era ce părea a fi o cutie de lemn.

— Hei.

— Hei.

— Îmi aburesc organele, a spus ea. Le prieşte pelinul.

Mi-am încrucişat brațele, le-am desfăcut, le-am încrucişat din nou, apoi am făcut un gest înspre direcția din care se auzea cântecul.

— Chestia asta, de alături... e... domnişoara Kapoor?

Sunetul s-a stins în chiar fracțiunea de secundă când i-am dat un nume. N-am putut să nu zâmbesc la asta.

— Ea a fost, da, a spus Doamna din Cabină, crăcănându-şi şi mai mult picioarele. Să sperăm că a terminat pe ziua de azi.

M-a privit:

— De ce faceți fața asta? Ah, să înțeleg că v-ați emoționat?

— Dumneavoastră nu v-ați emoționat?

— Eu urăsc tărăboiul ăsta, a zis ea cu o vehemență care i-a micşorat ochii şi i-a cutat fața.

Dar apoi şi-a dat seama ce îi ieşise pe gură şi mi-a trimis un zâmbet ca de drăcuşor:

— Ce, dumneavoastră nu exagerați niciodată? Felicitări!

Înțelegând că am dat peste cineva care nu intenționează să-mi comunice nimic altceva decât aspectele practice şi programul făcut pentru confortul şi distracția noastră, am început să dau înapoi, cerându-mi scuze că am deranjat-o şi nerăbdător să fac un duş rece. A dat satisfăcută din cap şi a lăsat perdeaua în jos. Am trecut prin spatele cabinei ei, am găsit o pereche de papuci de casă din pânză de prosop, i-am încălțat, durerea de cap fiind atât de groaznică, încât nu ştiam pe ce lume sunt. Cântecul a început din nou, în timp ce mă furişam spre uşa care ducea spre A. Kapoor.

De la distanță, sonoritatea mă făcuse să tremur la căldură, dar de aproape doar pâlpâia slab, ca un cârlig meşterit din gheață şi înfipt în inimă. O rană care a vindecat o altă rană – durerea de cap s-a evaporat atât de repede, încât m-a lăsat buimac. Era a doua sau a treia oară când mă întrebam ce vede şi ce aude Xavier în acel moment. Oare ce găsise în vagoanele următoare? N-avea cum să fie ceva mai interesant decât ce se întâmpla aici.

Mă aflam într-o încăpere care servea drept bucătărie, sufragerie şi hol la un loc. Vagonul nu era necompartimentat ca celelalte. Era ordonat, funcțional şi practic şi părea să fie cu totul alt tren. Unul în culori vii, în care fiecare lucru la îndemână îşi îndeplinea funcția şi refuza să facă orice altceva în plus. Nu puteai să le ceri scaunelor să fie altceva decât un loc de stat: erau mai sus şi mai curate decât podeaua, dar asta era tot. Dincolo de hol, erau trei compartimente: unul pentru Doamna din Cabină; unul pentru conductorul trenului, Allegra; iar Ava Kapoor era în ultimul. Uşa de la compartimentul ei era închisă, aşa că am văzut-o prin geam – o altă femeie care stătea jos. Aceasta era cam de aceeaşi vârstă cu prima, dar avea o postură mai bună. Părul negru şi lucios se oprea brusc după ce trecea de ureche şi ea era aşezată pe un scaun înalt cu nişte partituri în față, iar pe un suport era ceva ce părea a fi un radio. Un radio în luptă cu eterul, din care ieşeau nişte antene din față şi din laterale. Stătea aproape nemişcată în timp ce se apleca spre cutia muzicală de culoarea alunei de pădure; doar mâinile i se mişcau, cu încheieturile îndoite uşor în timp ce țesea aerul cu degetele. Colac peste pupăză, Árpád stătea întins pe o pernă pe patul din spatele ei, coada lui,

un metronom. Nu, nu Árpád – o mangustă mai mică, cu o blană mai închisă la culoare, cu ochii mai înguşti şi cu urechile mai rotunde. Muzica se retrăgea şi se intensifica atunci când Ava strângea din pumn, iar buzele i se depărtau, schiţând un zâmbet.

Am bătut la uşa compartimentului mai puternic decât intenţionasem. Ea s-a uitat la mine, s-a uitat din nou la partitură, a răsucit o măsură de melodie în jurul degetului arătător şi apoi a conştientizat ce văzuse. Thereminul şi-a pierdut tonalitatea celestă şi a cârâit ca un papagal răguşit, iar ea s-a mişcat cu greu şi l-a oprit. Mangusta care nu era Árpád a alunecat din pat, a sărit peste râul de cabluri care curgea între theremin şi sursa de alimentare şi mi-a dat un ocol, mirosindu-mă ca să mă verifice.

— Tu, a spus Ava Kapoor. Ce faci aici?

— Ce-ţi spun oamenii de obicei după ce te aud cântând la chestia aia? am întrebat-o eu. Îţi spun că sunt pregătiţi să moară în braţele tale?

A dat să zâmbească un zâmbet cu adevărat minunat, apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit că nu se cuvine să facă aşa ceva, şi l-a şters de pe faţă.

— Ce e? Adică ce vrei?

Avea un ton afectuos, dar pronunţa cuvintele foarte clar, imaginaţi-vă un dialect nordic la BBC. S-a uitat în spatele meu. La fel şi mangusta. Eu nu m-am întors, dar eram la fel de îngrijorat. Doamna din Cabină n-avea să stea în cabina ei pentru totdeauna.

— M-am gândit să vin să văd dacă eşti în regulă. Dar acum îmi cer voie să mor în braţele tale, i-am spus.

Mi-a făcut semn să intru, spunând:

— Hai, intră să vezi ce păţeşti dacă deranjezi oamenii cu tertipurile tale.

Uşa dintre noi era tot închisă, dar zâmbetul ei trecător a ieşit la iveală.

— Am o întrebare serioasă, am spus. Ai scris un cuvânt şi i l-ai arătat lui Xavier. Ce spunea?

— A, spunea SALUT. Am ştiut că o să mă observe şi voiam să evit, ei bine, o întâlnire ca asta. Aşa că am vrut să scap de partea cu salutul. E rândul meu să pun o întrebare serioasă acum?

— Te rog.

— E adevărat că ai fugit într-o casă în flăcări?

Deci Do Yeon-ssi îi povestise. Deloc surprinzător. De fiecare dată când mătuşa lui Xavier mă prezintă cuiva trebuie să intervin foarte rapid şi să preiau frâiele conversației înainte să iasă la iveală această poveste. Mie nu prea îmi vine să vorbesc despre ea. Dar Ava s-a uitat la mine cu ochii ăia mari şi căprui până când a trebuit să-i explic că nu era vorba despre o casă întreagă, ci doar despre un apartament. O distincție pe care a respins-o imediat. Dintr-un motiv sau altul, trebuia să o conving că n-am fost atât de nebun precum i se părea. Mă gândesc la tot timpul petrecut în spital din cauza a ceea ce am făcut. Mă gândesc la umbra umedă care a fost întinsă peste mine săptămâni întregi. O umbră nu doar umedă, ci şi însetată, sugând cu lăcomie din canalul lacrimal şi din esofag, aşa că mi-era groază să deschid ochii şi râgâiam jumătate din aerul pe care reuşeam să-l inspir. Mă gândesc cât de aproape am fost de insuficiență respiratorie, cât de aproape de moarte cerebrală. Fără îndoială, a fost o nebunie din partea mea. Şi acum mă întreba de ce am făcut-o.

— Nu ți-a spus domnişoara Shin?

— Mi-a spus, dar speram să aflu şi versiunea ta.

Mangusta stătea pe labele din spate, cercetându-mă cu şi mai multă atenție decât Ava. I-am făcut un semn din cap.

— Cum îl cheamă?

— Chela. E femelă. Răspunde-mi la întrebare.

— Am crezut că e cineva înăuntru. Mă rog, am văzut pe cineva. N-a ieşit afară, aşa că am crezut că... în mod evident, pompierii erau pe drum, dar...

— Ai intrat şi nu era nimeni.

— Mi s-a spus că a fost un fel de eroare neuronală. Faptul că am văzut pe cineva înăuntru, nu că am acționat în consecință.

— Serios? Nu ți se pare că faptul că ai acționat în funcție de prima eroare constituie o a doua eroare? Ştii că ar fi trebuit să aştepți să intervină oamenii care ştiu ce să facă. De ce nu i-ai aşteptat?

Când a întrebat asta, chipul i-a devenit inexpresiv, anticipativ. Părea avidă după un fel de confesiune sumbră. Am făcut ce fac de obicei când sunt precaut, am dat-o cotită şi i-am spus că m-am întrebat ce ar face Árpád în locul meu şi am acționat în consecință.

— Árpád? Mangusta cu care călătoreşti? Vrei să spui că îl consideri busola ta morală?

Dezamăgită, s-a întors cu spatele, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Scuze. La o adică, este la fel de demn de încredere ca oricine altcineva, dacă nu chiar şi mai mult. Faza e că eroarea mea neuronală ține de ani de zile. Presupun că aveam nevoie de încurajare.

— Mă pricep la încurajat, am spus. Ce se întâmplă?

— Şi eu fac parte din Clubul Camerelor Goale, a spus ea. Cântecul pe care îl cântam mai devreme... chiar ți-a plăcut? Ciudat, celor mai mulți nu le place. Oricum, a fost

scris de un prieten de-ai mei. Era compozitor. Crea în general muzică de film, dar nu şi cântecul acesta. El...

Ava a deschis uşa compartimentului, a făcut doi paşi rapizi spre mine, cu ochii strălucitori, apoi a ridicat mâinile în sus. Părea că se avertizează singură să se oprească. Dar se apropiase de mine.

I-am oferit braţul şi am întrebat-o:

— A scris cântecul pentru tine?

M-a luat de braţ şi ne-am plimbat până la capătul vagonului şi înapoi. Trenul a luat-o pe nişte şine triple, apoi a încetinit pentru câteva secunde, suficient cât să se alăture două alte trenuri. Unul pe fiecare parte. La vagonul trenului din stânga erau trase perdelele, dar prin geamurile din dreapta am putut să vedem într-un vagon, în care un asistent medical într-o uniformă albă imaculată se apleca peste o masă, răcind delicat un castron de supă aburindă cu un evantai. Amesteca în castron cu un termometru o dată la câteva secunde şi barba lui de ţap se clătina cu satisfacţie de fiecare dată când verifica temperatura. I-am făcut un semn din cap când s-a uitat înspre noi şi ne-a răspuns, apoi a tras şi el perdelele la geamul vagonului lui.

— Nu, cântecul se numeşte „Pentru Přemysl, noaptea”, a spus Ava. Cinci nopţi pe săptămână timp de patru ani, începând cu vârsta de douăzeci şi unu de ani... mă duceam într-o casă înaltă şi îngustă din Jesmond Vale, Newcastle – dacă ai vedea-o, ai zice că e făcută din nişte imense scobitori de marmură...

— Şi toate camerele erau goale?

— Nu. Dar nu eşti departe de adevăr. De fapt, prietenul meu trăia acolo. Mă rog, la început am fost angajator şi angajată. Mă plătea ca să-l vizitez. Prietenul meu Karel era un bărbat deşirat la cincizeci şi ceva de

ani, care părea mereu îmbufnat; orice i-ai fi zis, în primele câteva secunde arăta de parcă era dojenit pentru ceva ce nu făcuse. Dar ce diferență era când zâmbea! I-am spus: „Doamne, da' tu chiar eşti atrăgător!" Iar el: „Nu ştiu, Ava, chiar sunt?" Ajungeam la el acasă pe la douăsprezece fără un sfert noaptea, iar el mă conducea într-o cameră imensă şi întunecată de la ultimul etaj. Camera de deasupra dormitorului său. Ne duceam acolo şi...

La prima vedere, nu era nicio schimbare – ne țineam de braț în continuare, ea vorbea regulat, privirea nu-i tremura –, dar pulsul i s-a transformat într-un solo de tobe cântând death-metal.

— Ava, e în regulă. Orice ar fi, poți să-mi spui.

— Păi ne-am înțeles bine până acum. Şi acum o să crezi că sunt țicnită.

— Şi ce dacă? Şi tu crezi că eu sunt țicnit, nu-i aşa?

— Da, puțin, a recunoscut ea.

— Tipul ăsta chiar îți era prieten? Vreau să zic... n-a făcut nimic naşpa? Sau a făcut?

— Cine, Karel? Nu. Allegra lucra şi ea pentru el şi îl plăcea, altfel nu m-aş fi dus acolo deloc. Doar n-o să urăşti un om care îi place prietenei tale, nu?

— Păi...

— Tocmai te-ai gândit la vreun trilion de contra-exemple, dar această asumpție nu m-a trădat până acum. Karel mă conducea în camera aceea şi aprindea o lampă de veghe şi-mi dădea muzica pe care o compusese. Unul dintre cântece este cel pe care l-ai auzit, „Pentru Přemysl, noaptea". Apoi se ducea să se culce în camera de dedesubt.

— Lăsându-te să cânți într-o cameră goală?

— Da, a spus ea. Dar dădea impresia că era locuită. Superdezordonată, tot felul de echipamente scumpe

aruncate şi lăsate într-o stare proastă. Patul arăta de parcă se dormise în el – lenjeria de pat făcea tot felul de forme ciudate – dar erau doar pături şi chestii. Şi mie mi-e frică de întuneric, aşa că...

— Tipul ăsta, Karel, cred că îţi dădea o grămadă de bani.

— Adevărat. Dar asta nu e ceva neobişnuit. Eu – noi – chiar aveam nevoie de bani. Tatăl meu era bolnav. Nu-mi plăcea să-l las singur noaptea; nu puteam să scap de gândul că era posibil să fie ultima noastră noapte împreună... Scuze, nu asta voiai să auzi. Tu ai venit în luna de miere şi eu tot trăncănesc aici.

— Dar vai, noi facem parte din Clubul Camerelor Goale. Ştiu cum e. Sper că tatăl tău s-a însănătoşit.

M-a strâns de braţ.

— Mulţumesc că ai spus asta, dar nu, nu s-a însănătoşit. Şi a avut multe de spus în legătură cu munca mea de noapte. Spunea că nu ar fi trebuit să accept această slujbă... că era o jignire nu doar la adresa talentului meu, ci şi la adresa oricărui muzician. „De ce nu-şi pune Karel ăsta un CD dacă muzica îl ajută să doarmă?" spunea el. M-a luat în râs când i-am spus că avea nevoie să fie cineva prezent. Dar mă bucur că n-a ales soluţia cu CD-ul. După o vreme, după ce ne împrieteniserăm, am aflat că-şi pierduse soţia din cauza aceluiaşi tip de cancer de care murea şi tata. Trecuse prin aceleaşi lucruri cu ea. Remisiunile, minunatele remisiuni şi apoi îngrozitorul marş final. Ne-am întâlnit la zece ani după moartea soţiei lui. Nu bea alcool, mânca sănătos, alerga în fiecare dimineaţă, avea un program în care se amestecau galele elegante, munca pe bani şi proiectele de suflet, iar din când în când, tresărea puţin, fără niciun motiv şi atunci îţi dădeai seama că era total devastat.

— Tresărea?

— Da. Îşi dădea seama imediat, dar nu înainte să-l văd cum se făcea ghem de parcă cineva ar fi ridicat mâna la el. Şi nu orice fel de mână – o mână imensă, deci nu putea decât să accepte faptul că era stors ca o stafidă. Dar în primul an nu mi-a trecut prin cap să-l întreb pe Karel despre viaţa lui. Nu-mi păsa decât să am bani ca să fac tot felul de activităţi de sfârşit de viaţă cu tata. Aveam călătorii de făcut şi oameni de văzut. Tata nu mi-a cerut nimic, doar că trebuia să fac asta pentru el. Îşi tot făcea prieteni pe parcurs... mi-a spus că nu avea de gând să înceteze să se bucure de oameni. Mă exaspera la culme – pfiu, scuze, o secundă, te rog.

A întors capul, şi-a dus mâneca la faţă şi apoi s-a uitat din nou la mine.

— Tristeţea fetiţei lui tata. A murit... iar eu am continuat să cânt într-o cameră goală timp de trei ani. Cinci nopţi pe săptămână, în general, în afara weekendului.

— Şi în tot acest timp aveai inima cât un purice?

— Adevărul e că la început a fost greu. Karel îmi dădea voie să stau doar cu lampa de veghe aprinsă, dar imediat cum ieşea din cameră, aprindeam toate luminile şi examinam camera înainte să încep să cânt. Bătea în tavan cu o coadă de mătură ca să încep. Oricum... după prima noapte, mi-era în continuare frică de întuneric peste tot mai puţin în camera aia goală, unde cântam la theremin de la miezul nopţii până la ora cinci dimineaţa. Şi nu ştiu de ce.

M-am scărpinat în cap.

— Mai e ceva, a spus ea. Chiar dacă, aşa cum ţi-am spus, eram într-o cameră goală, unele compoziţii erau mai apreciate decât altele.

— Cum îţi dădeai seama?

Continuam să am un ton neutru, dar ea şi-a ridicat bărbia, îi crescuse iar pulsul.

— Nu ştiu, Otto. Aşa stătea treaba. Am cântat nişte Martinů, nişte Schillinger, un pic de Fuleihan, nişte Zappa şi două dintre compoziţiile Allegrei. Păreau să-i placă ofrandele Allegrei, dar cântecul scris de Karel pentru el a fost cel care l-a ajutat să aibă parte de odihnă.

— Pentru el?

— Přem. Adu-ţi aminte, cântecul se chema „Pentru Přemysl, noaptea". Karel mi-a spus că ar trebui să-l cânt doar pentru fiul lui.

— Dar...

Subit, m-am gândit că e mai bine să mă abţin.

— Sunt morţi, Karel şi Přem? Asta ai vrut să întrebi? Karel e mort, cât despre Přem, nu ştiu.

S-a oprit din mers şi m-a întrebat:

— Tu ştii?

— Ce să ştiu? Dacă e mort Přem?

Chiar nu puteam să-mi imaginez cum a ajuns la întrebarea asta (de unde aş fi putut să ştiu eu despre acest Přemysl al ei?), dar cu toate acestea, lăsam impresia că încerc să mint şi nu-mi iese.

A ridicat din sprâncene. Cred că eu am zâmbit primul, iar ea mi-a răspuns.

— Au fost nişte ani ciudaţi. Cel puţin, pentru mine, Otto. Dar aproape s-a terminat... mă rog, în funcţie de ce spune doctorul. O, bună, Laura.

Doamna din Cabină s-a materializat în dreapta mea, îmbrăcată şi exasperată.

— Ce v-am cerut să nu faceţi, domnule Shin?

— Să vorbesc cu domnişoara Kapoor.

— Şi ce faceţi în acest moment?

Ava a ridicat din umeri şi mi-a făcut un mic semn din mână, aşa că am spus:

— Plec, Laura, plec.

Am invitat-o şi pe mangusta Chela cu mine, spunându-i că am să-i fac cunoştinţă cu cineva. Holbându-se la mine, Laura a spus:

— Îmi pare rău, dar nu aveți voie să vorbiți nici cu Chela.

La naiba. Bine. Am plecat de unde am venit fără să scot niciun cuvânt.

Xárpád aştepta în compartimentul nostru. Xárpád şi nelipsita absenţă a luminii.

— Ai găsit-o? a întrebat Xavier.

Vocea îi era puțin estompată; părea că stătuse acolo o vreme, cu privirea în gol. I-am luat mâna şi mi-am strecurat degetele printre ale lui.

— Da. Era SALUT, nu AJUTOR.

— Mă bucur. O să-i spun asta personal.

— Ă, în legătură cu asta... Îi place faptul că suntem în tren şi-aşa, dar... în caz de vă întâlniți... n-ai voie de fapt să vorbeşti cu ea.

— Ce? De ce?

— Păi...

— N-ai aflat de ce.

— Îmi imaginez că e din cauza unor motive de sănătate. A spus ceva de un doctor. Şi pare în ghearele suferinței. Oamenii pe care i-a cunoscut şi pe care i-a iubit nu mai sunt.

— E în doliu?

— Nu ştiu dacă aş descrie situația în felul ăsta. Pare cumva în aşteptare. Oricum, e genul de chestie care ia timp şi, peste patru zile, noi nu vom mai fi aici. N-ar trebui să fie prea dificil să-i respectăm dorințele. Să vezi cum o să fie când îi vei vedea biblioteca şi-i vei gusta roşiile crescute în tren. Putem culege şi toporaşi pentru salată. Poate îl însurăm şi pe Árpád, dacă tot e să fie...

— Cu cine să-l însurăm? Cu Ava Kapoor?

— Nu... o să vezi. Mă rog, sper să vezi.

S-a plesnit peste genunchi.

— O să mă pregătesc în consecință. În plus, dacă ai fost impresionat de bibliotecă şi de roşii, să vezi cum sunt galeria portretelor şi vagonul de triere a poştei.

Când a menționat aceste două lucruri, ceva l-a tulburat. Sau poate i-a trecut prin minte un gând care n-avea nicio legătură cu asta; oricum, mi-a dat drumul la mână. M-am aşezat în fața lui, dându-mi jos blugii, cămaşa şi chiloții de sâmbătă, punându-i pe scaunul de alături şi lăsându-mi cu prudență capul în spate până când am dat de perete, care era neaşteptat de moale. Am încercat să mă gândesc la o pernă de catifea şi nu la o celulă capitonată. Lumina soarelui brăzda partea de jos a uşii compartimentului şi baza perdelelor de la fereastră, dar în afară de asta, siluetele lui Xavier şi Árpád se distingeau doar prin dimensiune şi formă. Unul era mult mai scund decât mine, altul mai înalt. Unul avea coadă, celălalt, nu. Totul s-a atenuat când nu ne-am mai mişcat, simțind trenul în spate şi în gât şi în picioare, acel huruit binevoitor şi hotărât al osiei în interiorul cercului, roțile de sub picioarele noastre ducându-ne departe. Am ascultat cu atenție o vreme, încercând să identific paşi sau vreo altă mişcare pe hol sau pârâitura care precedă un anunț de importanță publică. Dar era doar liniştea. Iar somnul dulce al lui Árpád mă indispunea – ar fi putut măcar să lase impresia că e în căutarea unei prize sau a unei metode de a deschide jaluzelele. Am spus asta cu voce tare şi Xavier şi-a întins piciorul şi şi-a pus glezna peste a mea.

— Nu e rău nici aşa, a spus el. Putem vorbi.

Am mişcat degetele de la picioare.

— *Putem* sugerează *ar trebui*, domnule Shin.

— Păi atunci o să spun ce am pe suflet, domnule Shin. Mi-am adus aminte de momentul când aveam unsprezece sau doisprezece ani, a spus el.

— Frumos şi specific...

Veronica Park, mama lui Xavier, a păstrat primul lui paşaport, acela pe care l-a folosit între doi şi doisprezece ani. Ne-am uitat împreună la el. Fiecare pagină este plină de date încadrate în dreptunghiuri şi pătrate cu cerneala mânjită. Xavier s-a născut într-o perioadă ciudată în viaţa familiei Shin din Sangju. Iată ce a spus Veronica despre situaţia copilăriei lui atunci când am întrebat-o. Era o perioadă ciudată pentru ţară în general: profiterolul semeţ al miracolului economic era ciugulit pe margini de legea marţială. Dar pe lângă această prosperitate tensionată – *doar mulţumirea este legală* –, familia Shin suferea din cauza faptului că era un clan care se tot împuţina. Infertilitate, sarcini pierdute, boli pediatrice fatale, un accident teribil, morţi infantile subite – Veronica număra pe degete nenorocirile prin care trecuseră surorile soţului ei pe parcursul a nouă luni. Şi apoi Veronica a născut un bobocel drăgălaş şi plesnind de sănătate. A fost botezat repede şi numit după un sfânt care îl convertise pe unul dintre strămoşii lui la catolicism. Veronica a încercat să nu se ataşeze prea mult de bobocel. O ţinea de deget şi o privea emoţionat şi ea îi răspundea privirii, ştiind în adâncul sufletului că trebuie să existe o complicaţie nevăzută. Când bebeluşul avea vreo patru săptămâni, ea a făcut tot felul de planuri, cuprinsă de panică. Îl va ascunde undeva. Da, asta va face, aşa va prelungi timpul petrecut împreună. Nişte idei absurde, de parcă ar fi fost bufonul Morţii, distrând-o cu încercările de a fugi de ea. Veronica şi bobocelul au rămas pe loc, ducându-se la doctor cu aceeaşi regularitate cu care se duceau la slujbă

şi, spre surprinderea tuturor, bobocelul a trecut de primul an de viaţă fără vreun incident major.

Apoi patru mătuşi de-ale lui mai că l-au răpit, certându-se între ele şi ducându-l dintr-o ţară în alta, fiecare dintre ele învăţându-l să-i spună Mama, Mami sau Bunica. Nimeni din familia lui Xavier nu putea să uite că aceste patru surori erau mamele unor copii care fuseseră cât pe-aci să se nască sau care trăiseră mult prea puţin. Când te gândeai la asta, ştiai că nu ai dreptul sau putinţa de a le pedepsi. Aşa că Xavier şi doi veri de-ai lui au fost târâţi între mătuşi ani de zile. Do Yeon-ssi, cea de-a cincea soră, era cea mai în vârstă dintre mătuşile lui Xavier. Când se gândea la ce se întâmplă, o lua frica. Era o situaţie de înţeles, dar şi scăpată de sub control. Îl observase pe Xavier şi îl comparase pe furiş cu copiii de doisprezece ani ai prietenelor sale. Era epuizat pentru că i se dăduseră tot felul de nume şi pentru că nu ştia cum să le spună oamenilor din jurul lui sau de câtă afecţiune să dea dovadă sau dacă avea vreun sens să spună ceva cuiva, neştiind cât timp mai este până va interveni următoarea soră. Gândindu-se la toate acestea, Do Yeon-ssi a avut o discuţie cu Veronica Park. I-a atras atenţia asupra faptului că cel mai stabil mediu pentru Xavier era casa ei. Pe ea surorile ei n-o iubeau, dar îi ştiau de frică, se asigurase de asta încă din copilărie. Trebuie să fi fost adevărat, căci celelalte surori n-au îndrăznit să-l ia pe Xavier din casa ei.

— Unsprezece şi doisprezece, a spus Xavier. Ăştia au fost anii pe care i-am petrecut în astfel de compartimente. Doar că nu cunoşteam pe nimeni, eram singur cu o carte. Mă simţeam în siguranţă, dar şi... nu ştiu cum să spun...

— Ca şi cum te-ai fi aflat într-un fel de incubator pentru întâlniri intense?

— Da! Mai mult decât gările. Să fie oare vorba de acel amestec dificil de îngrădire şi expunere? Intimitatea temporară? N-ai de ales, trebuie să ai de-a face cu celălalt.

— Şi unde se întâmpla asta? În São Paulo?

— Nu, São Paulo a fost în anul precedent, cred. Asta era ruta dintre Paris şi Marsilia. Apropo, eşti complet gol pe sub halatul ăla?

— Te laşi distras prea uşor. Şi n-ai să obţii nimic de la mine până nu-mi spui totul despre această orgie din trenul franţuzesc.

— Ai văzut? a întrebat el.

— Ce?

— Că tocmai mi-am dat ochii peste cap. Bun, n-ai văzut. Aşa că dacă o să faci şi tu asta, eu n-o să ştiu. E perfect.

Când avea unsprezece ani, cuplul de parizieni cu care trăia Xavier Shin în acel moment l-a trimis la un pension în Provence. La începutul şi la sfârşitul primelor trimestre, l-au dus şi l-au adus cu maşina, dar pe la mijlocul celui de-al doilea an, parţial pentru că ambilor le plăcea să bea un pic cam mult ca să poată conduce, i-au sugerat să ia trenul. Călătoria cu trenul dura aproape patru ore şi o făcea de unul singur. Nu părea ceva potrivit pentru un copil cu o voce suavă şi cu o faţă de bebeluş, dar nu trebuia decât să găsească peronul corect de la Gare de Lyon sau la Gare de Marseille Saint-Charles, să stea în tren şi să fie aşteptat la capătul celălalt de un adult responsabil. Ceilalţi pasageri aveau grijă de el, crezând că este neglijat sau că s-a pierdut, dar el n-avea nicio problemă. Citea benzi desenate, îşi făcea temele sau asculta la walkman *Muzica apelor* de Händel, imaginându-şi că a fost compusă pentru ca el să o asculte

la bordul unei şalupe împodobite cu flori, care pluteşte pe Tamisa. Situaţia era preferabilă călătoriei făcute împreună cu o pereche de corpuri parentale ameţite, care-l târau din vagon în vagon, invitându-i pe ceilalţi călători să-l chestioneze în legătură cu subiectele de la şcoală pe care nu le stăpânea. *Asta o să te înveţe minte, Francis Xavier Jae Kyung Shin, o să te înveţi minte să nu mai iei nota nouă la istorie*. O, şi ca un curcubeu radioactiv care vine după o ploaie radioactivă, a urmat spectaculoasa scenă cu Mami: a acuzat o bătrânică plăpândă că i-a furat colierul de perle, i-a smuls colierul de la gât numai ca să-şi dea seama, când şi l-a pus la gât şi a zăngănit, că purta deja colierul cu pricina. După aceea, Xavier lua trenul singur sau nu-l lua deloc. Aceasta a fost ultimatumul lui şi şi-au dat seama că vorbeşte serios.

Într-o după-amiază de iulie, era în drum spre casa acelor parizieni, trupul îi era aşezat pe scaun, dar mintea îi fugea înapoi, privirea aşezând holografic în straturi coamele de deal calcaroase care scoteau în evidenţă kilometri întregi de lădiţe din peisajele ca luate din cărţile poştale pe care le văzuse pe geam cu câteva minute în urmă. Se gândea: *Şase săptămâni, şase săptămâni interminabile*. Era la vârsta la care şase săptămâni însemnau trecerea de la o măsură de pantofi la alta. Se înălţa şi se lăţea şi aşa mai departe... la toamnă va fi practic altcineva. Cel puţin, în ce priveşte corpul. Cu toate acestea, nu mai scăpa de corpurile acelea parentale, cei care i-au aranjat să aibă un cel mai bun prieten şi nişte prieteni auxiliari. Cel mai bun prieten şi prietenii auxiliari erau la fel de puţin interesaţi de Xavier precum era Xavier de ei, dar niciunul dintre ei nu putea să scape de soarta nefericită de a fi progenitura unor parteneri de afaceri. În după-amiezile de vară, cutreierau terenurile de la

Disneyland Paris, Palatul Versailles, Grădina Luxembourg, fiecare membru al grupului dus pe gânduri, tăcut şi sobru, iar cei care aveau prieteni adevărați stând cu ochii pe ceas, ca să plece imediat ce scăpau de corvoadă. Copiii din grup păreau să fie de peste tot din lume şi erau îmbrăcați în diferite nuanțe ale aceloraşi culori, stabilite cu o seară în urmă, aşa că păreau a fi o gaşcă contemplativă de copii aflați în stăpânirea unui cult. Ceilalți copii se apropiau câte doi sau trei şi întrebau timizi dacă pot să li se alăture. Acestea erau activitățile care-i mâncau săptămânile de vară lui Xavier, iar apoi, cu câteva zile înainte de începerea şcolii, i se dicta eseul despre ce făcuse în vacanța de vară, inspirat din cataloagele expozițiilor din diferitele galerii pariziene pe care le vizitaseră părinții. I s-a explicat că a spune că Xavier vizitase şi el acele galerii nu constituia propriu-zis o minciună, căci acest lucru s-ar fi putut întâmpla, dacă printre capodopere nu ar fi fost nişte imagini nocive pentru dezvoltarea sa morală şi emoțională. Xavier bănuia că anul acesta va scrie că fusese la Galeria Uffizi, la Muzeul de Istoria Artei din Viena, la Muzeul Regal din Amsterdam şi că va pretinde că a văzut tablouri înfățişând pâine, brânză, mere, vaze cu flori şi familii sfinte, asemănătoare cu cele pe care le văzuse la Galeria Courtauld şi la Palatul Sternberg. Va scrie eseul fără să se uite la paginile cărții care îi era propusă: „Asta, vezi?" Lui nu-i plăceau tablourile înfățişând pâine, brânză, mere, vaze cu flori şi familii sfinte... îl făceau să vrea să iasă afară şi să se alăture unei organizații criminale. O gaşcă mult mai puțin rafinată decât cea din care era sigur că părinții lui parizieni fac parte. Cu toate acestea, Xavier Shin scria după dictare fără să schimbe un cuvânt, dând din cap în timp ce scria. Xavier era genul de copil care se

descurca foarte bine la raționamentele nonverbale. Era prea devreme ca să pretindă că ştie mare lucru despre viață, dar ştia deja că nu la asta se rezuma totul. Gândindu-se la cele şase săptămâni care îl aşteptau, au început să-i tremure picioarele. Era singur în compartiment, aşa că nu trebuia să se prefacă a fi calm; putea să se gheboşească, să-şi îmbrățişeze genunchii şi să spună: *Opriți-vă, opriți-vă!* Dar nu se opreau, osul se lovea de os, ca şi cum piciorul stâng era hotărât să-i facă praf piciorul drept şi invers.

Xavier le spunea genunchilor că oamenii cu care trăia nu erau aşa de răi. De exemplu, acea călătorie de ultima clipă cu părintele masculin parizian – Xavier fusese nevoit să se ducă cu el pentru că părintele feminin parizian era plecat şi nu mai era timp să se organizeze şi să-l lase în grija cuiva. Părintele masculin parizian primise un telefon de foarte devreme. Nu spusese mare lucru, doar ținuse telefonul departe de ureche şi se schimonosise în timp ce urletele isterice amestecate cu nişte cuvinte într-o franceză cu accent puternic ricoşau prin cameră. Câteva ore mai târziu, Xavier şi părintele masculin parizian erau în drum spre Macao, unde au dat ture nesfârşite cu gondola, legănându-se printre stâlpii pictați artificial ai unui cazinou care se dorea o imitație underground a Veneției. Albastrul gondolei era şi mai strălucitor decât cerul luminiscent de deasupra şi, în plus, avea la dispoziție nişte produse de patiserie ca nişte norişori de făină pufoasă îngroşată cu unt şi încoronați cu nişte şarlotă mătăsoasă. La un moment dat, în cursul acestor întâlniri – căci însoțitorul lui Xavier ținea nişte întâlniri în aceste gondole, părintele masculin parizian şi un al treilea pasager scriau nişte cifre pe carnețele, apoi dădeau din cap aprobator sau se întindeau să şteargă o cifră şi să o

înlocuiască cu alta, mai pe gustul lor – părintele masculin parizian i-a spus lui Xavier: „Ştii, această Veneţie e mai bună decât Veneţia adevărată. Te distrezi mai bine când nu te aşteptţi să vezi nimic real. De aceea, oamenii care au gusturi proaste reuşesc să se simtă bine oriunde s-ar afla.”

Nimic din ce se vedea de pe gondolă nu-i displăcea şi aşa a descoperit Xavier Shin că este un om cu gusturi proaste. Puteai să te plimbi prin Veneţia adevărată în timpul zilei şi puteai să faci acelaşi lucru în timpul nopţii, dar aici era mai convenabil, căci în această pivniţă cavernoasă era deopotrivă zi şi noapte. Se vedea din felul în care se comportau îndrăgostiţii, şi consumatorii, şi făcătorii de selfie-uri, şi petrecăreţii care sorbeau din cocktailuri şi care se plimbau alene prin piaţeta aceea; era ce oră din zi sau din noapte voiau ei să fie. Cât despre casele care înconjurau piaţeta, aveau de două ori mai multă personalitate decât ar fi avut dacă ar fi trebuit să aleagă între AM şi PM. Lumina zilei dădea faţadelor de piatră o strălucire bogată, iar lumina de la felinare desena nişte zigzaguri groase de umbră peste şi sub streşini. Combinaţia făcea casele să pară... zgomotoase. Păreau a fi locuite de spirite prea semeţe ca să fie conţinute. Îţi puteai chiar imagina că melodiile tradiţionale care se auzeau pe apă veneau din aceste case şi nu de la corul nearmonios de gondolieri invizibili (sau de la boxele din care se auzea aceeaşi coloană sonoră repetată la nesfârşit). Pe Xavier chiar nu l-ar fi deranjat să viziteze mai multe astfel de imitaţii de oraşe. La Disneyland nu era acelaşi lucru. După o vizită la Disneyland nu rămâneai cu o urmă de invidie înţepătoare, nu aveai senzaţia că irealitatea se năpusteşte asupra realului şi-l consumă încet la micul-dejun. Dar ziua petrecută în

Veneția din Macao nu s-a mai repetat şi nu a avut voie să povestească nimănui despre ea. Cel puțin, nu sincer. Povestea oficială era că fuseseră la Veneția adevărată. La urma urmelor, o chestie tipică.

Părinții parizieni îl copleşeau cu secretomania lor. Unele secrete erau absolut necesare, ca să nu ajungă la închisoare, dar existau şi o mulțime de chestiuni care nu erau ilegale, pe care se străduiau să le țină ascunse. De exemplu, faptul că aveau gusturi vulgare, că nu erau fericiți, că erau stresați. El ştia că mai devreme sau mai târziu, îl vor face să fie ca ei, că va învăța să ascundă lucrurile în loc să le confrunte. Pe geam, se vedea cum iarba se preschimbă în apă, apa în beton, betonul în copaci sfrijiți, apoi în garduri vii, cum frunzele devin pietre şi apoi frunze din nou, peisajul îmbrăcându-se în acelaşi neinspirat gri, maro, negru şi albastru în timp ce alerga pe lângă tren, nemailărgind orizontul, ci uniformizându-l. Avea impresia că toate simțurile îi sunt închise cu un mare fermoar ruginit. La stația Avignon, s-au urcat în tren două perechi de ofițeri de poliție, cu veste albastre căptuşite. Era o chestie destul de neobişnuită cât să-l facă să nu stea ca un om care are ceva de ascuns. Dar au trecut pe lângă compartimentul lui fără să spună nimic. Era clar că aveau lucruri mai importante de făcut. Xavier era în cel de-al cincilea vagon, din totalul de zece, şi a auzit cum patru perechi de picioare se despart la cea mai îndepărtată uşă. Două perechi au luat-o înainte, şi două s-au întors şi s-au dus mai în spate. A stat nemişcat, cu capul în jos timp de şapte stații, cu picioarele la piept, privind pe sub cot cum se schimbă numele stațiilor. Faptul că îşi apăsa rotulele cu degetele avea un efect calmant ca şi cum ar fi deschis restul ființei sale cu amprentele digitale. Cineva care împingea un

cărucior cu răcoritoare pe hol s-a oprit să-i spună lui Xavier că pare deshidratat, dar a fost ignorat.

— Uite care-i faza, nu trebuie să cumperi nimic de băut, dar de ce să stai singur aici? a spus vânzătorul. Nu ştiu dacă ai văzut, dar s-au urcat nişte poliţişti în tren şi căutau pe cineva. Du-te să stai cu familia de alături, bine? Nu-i oferi şansa vreunui prizonier evadat să vină aici şi să-ţi facă probleme...

— OK, mersi, o să mă mut, i-a răspuns Xavier, dar n-a făcut-o.

Între el şi toate imaginile pe care le vedea, posterele care făceau reclamă la filme şi la mâncăruri, a căzut un văl rece şi lucios. Totul se învârtea şi se separa în picături de ulei şi de transpiraţie. Trenul s-a oprit şi apoi a luat-o din loc, doi pasageri au venit în compartiment şi s-au aşezat unul în faţa celuilalt, dar el nu a ridicat privirea şi nici nu a dat drumul la genunchi. Poliţiştii erau încă în tren – cel puţin aşa spuneau aceşti nou-veniţi, iar el şi-a imaginat că nişte prizonieri evadaţi nu ar vorbi în gura mare despre *poliţai* cu un aer aşa degajat. Unul dintre ei avea o voce feminină şi părea să fie din Québec, iar cealaltă voce, mult mai joasă, vorbea cu un accent greu de identificat. Conductorul a intrat în compartiment să le verifice biletele şi când a plecat, vocea masculină i s-a adresat lui Xavier într-o manieră brutală, ca de bunic:

— Tinere, te doare ceva? Putem să facem ceva pentru tine?

Francheţea întrebării – „Te doare ceva?” care a înlocuit formulările tipice de genul „Eşti bine?”, „S-a întâmplat ceva?”– aproape că l-a făcut pe Xavier să mărturisească, dar după o clipă, s-a auzit vocea de fată. Estima că era cu doar câţiva ani mai mare decât el, cel mult.

— Hai să nu-l deranjăm, tati. E un gânditor, gândeşte.

— Are dreptate, a spus Xavier cu faţa la pantaloni. Asta fac. Dar mulţumesc de întrebare. Călătorie plăcută!

Fata a scos un „Ha!” încântat, ceea ce i-a stârnit o dorinţă subită de a avea o soră mai mare, cineva cu care să vorbească în felul acesta, cu ironie şi cu afecţiune în egală măsură. Remarcile ei cinic de idealiste ar scoate din sărite pe toată lumea – prietenii, alţi membri ai familiei, posibili peţitori, colegi, toată lumea – iar el, Xavier Shin, ar fi cel mai devotat partener al ei. Această soră a lui ar putea să spună: „Ei, Xavier ştie la ce mă refer!”, chiar şi atunci când el nu ştia. A ascultat cum cei doi îşi aranjează tabla de joc, discutând ordinea în care urmau să joace, şi cum tatăl care vorbea ca un bunic se apără jovial de acuzaţiile că şi-a plănuit dinainte propria înfrângere. Să-i audă cum manifestă simpatie unul faţă de altul cu voce tare era aproape la fel de rău ca spasmele din picior. Îl calma atât de mult să fie în compania lor, să ştie că ei există, încât aproape îşi dorea ca ei să plece. Fusese mai bine înainte să vină ei. Înainte să apară ei, aproape că se convinsese singur că aşa arăta călătoria spre casă pentru majoritatea oamenilor, că nu exista niciun motiv pentru care lucrurile să stea altfel în cazul lui. Cei mai mulţi oameni simt că mor atunci când ajung la destinaţie. Cu toţii am vrea să ne păstrăm impresiile pe care le-am adunat, să ne păstrăm speranţa şi interesul pe care l-am manifestat faţă de împrejurimi; am vrea să fim aşa tot timpul şi în fiecare zi, dar în momentul în care ajungem acasă, totul s-a dus pe apa Sâmbetei. Intri în casă, tu, creatura care locuieşte într-o cutie, intri în casă, tu, cel care ţine strâns buchetul de flori ofilite...

Xavier intuia că aceşti doi oameni reprezintă o excepţie. Cum reuşesc? Ei jucau jocul lor şi peste zgomotul de fundal pe care îl făceau (exclamaţii înăbuşite,

hmmm-urile prelungite, piesele care se rostogolesc pe lemn), Xavier a auzit numele gării lui. A privit şi a ascultat cum călătorii urcă şi coboară. În timp ce trenul o lua din loc, a văzut cum părintele parizian de gen masculin stătea lângă barieră şi purta o conversaţie animată cu paznicul gării, care probabil îi spunea că nu poţi să-ţi cauţi fiul rătăcit la ghişeul cu obiecte pierdute. A expirat profund, apoi a inspirat. Ce e de făcut acum că şi-a ratat gara şi că picioarele lui trădătoare şi-au revenit la normal? Trebuia să gândească, asta trebuia să facă. Era foarte probabil ca cei doi tovarăşi de vagon să coboare la staţia următoare, dar îşi dorea din suflet să mai stea o vreme. Nu mult. Doar vreo trei staţii, de exemplu. Apoi se va întoarce şi va înfrunta cele şase săptămâni.

Şi-a lăsat picioarele pe podea, şi-a ridicat braţele, şi-a rotit gâtul de câteva ori ca să şi-l dezmorţească, s-a uitat la tatăl cu aspect de bunic şi apoi la fată. Un bărbat de culoare, îndesat, cu un nas ca un nasture şi cu atâtea riduri de la zâmbete, încât toată zona din jurul gurii părea boţită. Fiica lui îi semăna la nas, dar în rest o luase pe drumul ei, arătând ca o sfântă care patronează aventurile. Nişte ochi strălucitori, o frunte înaltă şi sinceră şi un halou de bucle. Jucau GO. Mâna fetei zăbovea asupra căsuţei pe care o alesese şi Xavier înţelegea de ce era supărată în avans de posibilitatea ca tatăl ei s-o lase să câştige. Probabil că se considerase un geniu al jocului, probabil nu pierduse niciodată vreo partidă... înainte să joace cu altcineva decât tatăl ei, care era misterios şi jenant de nepriceput la GO. Atât tatăl, cât şi fata erau mai în vârstă decât se aştepta el. Fata părea să aibă în jur de şaisprezece ani, iar tatăl în jur de şaizeci. Nici Xavier nu arăta aşa cum s-ar fi aşteptat ei să arate – pesemne că părea mai tânăr. Nu era o surpriză neplăcută de nicio

parte, deşi fata a ridicat din sprâncene şi l-a întrebat dacă a fugit de-acasă sau ceva de genul ăsta.

Ceea ce l-a făcut să se întrebe care este, de fapt, situaţia lui. A ajuns la nişte concluzii pe care nu putea să le împărtăşească. Gura lui nu putea rosti faptul că i se acordase o singură carapace pe care s-o locuiască, una singură – cea a fiului ascultător al unor părinţi parizieni. Şi acum, că trecuse de gara unde îl aştepta părintele parizian de gen masculin, avea carapacea fărâmiţată şi ieşise din ea, nici solid, nici lichid, ci un firicel de aer, uşor de împrăştiat. Fără îndoială, începuseră deja – telefoane, mesaje, aranjamente: „Da, la fel ca data trecută." Părinţii parizieni avuseseră şi alţi fii, băieţi din alte ramuri ale familiei, asupra cărora îşi exercitaseră tutela promiţând că îi vor transforma în nişte bărbaţi educaţi şi cultivaţi. Toţi – nişte dezamăgiri. Şi de data aceasta, lucrurile din camera fiului vor fi donate, retragerea din registrele şcolare se va face în absenţa lui şi toată lumea care a avut de-a face cu el va fi înştiinţată că a fost trimis în străinătate. La o şcoală mai bună sau la tratament, pentru că sănătatea i s-a înrăutăţit considerabil. Chiar dacă s-ar întoarce la ei în acest moment, unul sau altul dintre ei va fi în drum spre Elveţia sau altundeva, cu paşaportul în mână, mai mult decât capabil să-l privească în ochi calm şi să spună: „E foarte trist şi sper să-ţi găseşti părinţii, dar fiul nostru este foarte bolnav, partenerul meu este cu el în acest moment, tocmai mă duceam să-i vizitez." Nu coborâse intenţionat la staţia lui şi astfel devenise un secret care trebuia ascuns în întuneric, alături de alte probleme pe care părinţii parizieni le ţineau departe de ceilalţi. Xavier era aşa de speriat, încât era sigur că o să-i explodeze inima pe interior, dar le-a zâmbit fetei şi tatălui ei. Se

gândea: *Chiar dacă ăsta e sfârşitul, o să mor zâmbind. Vreau ca părinţii parizieni să afle asta şi să se întrebe de ce zâmbea nemernicul ăla nebun în timp ce murea... şi, când se întreabă asta, vreau să simtă că e ceva care vine de la ei...*

Xavier le-a spus că este însoţit de mama lui. Şi dacă vrei să faci o listă a lucrurilor înspăimântătoare, cuvintele sunt în capul listei. Pentru că fix când fata şi tatăl ei au început să-i demonteze afirmaţia – mama lui lipsise cam mult, unde îi sunt lucrurile şi tot aşa –, o femeie care putea foarte bine să treacă drept mama lui Xavier a intrat în compartiment şi s-a aşezat alături de ei. Vârsta: bifată; faţa cu aceleaşi trăsături coreene ca el: bifată; băutură răcoritoare adusă de la restaurant pentru fiul ei răbdător: bifată. Două băuturi, de fapt. Una pentru el şi una pentru fată, al cărei nume tot nu-l ştia.

— Of, ce coadă, a spus femeia.

Accentul ei aspru îi era familiar – era din Burgundia, la fel ca profesorul lui preferat de franceză, care vorbea de parcă ar fi avut gura plină de cuburi de zahăr. Dar accentul era singurul lucru pe care îl recunoştea Xavier. Totul în legătură cu această femeie părea să-l avertizeze să nu mintă niciodată, asta dacă nu-şi dorea ca ceea ce spune să devină realitate. Purta o uniformă de la Căile Ferate, cu bleumarin şi roşu, dar şi-a învârtit părul lăsat pe spate într-un coc, a scos dintr-o sacoşă de piele un delicat şal alb şi l-a înfăşurat în jurul umerilor, aşezându-se lângă fata pe care Xavier şi-o imaginase ca fiind sora lui. Nou-venita a continuat trântind câte o cutie de suc în faţa celor doi pasageri mai tineri, care acum stăteau faţă în faţă, făcând ochii mari, ca şi cum această fiinţă care se transformase, în două secunde, din angajată a căilor ferate în arhetipul mamei şic ar putea fi totuşi alungată

dacă nu o privesc în ochi. În schimb, au căutat semnalul de alarmă. Xavier nu îl vedea, aşa că a trebuit să presupună că fata are ochii fixaţi pe el. Era în partea din dreapta sus, departe de fereastră. Nu era uşor de ajuns la el, chiar dacă nu erai placat înainte să ajungi.

— Trageţi perdelele şi beţi sucul, copii! a spus femeia, gesticulând cu ceva care părea să fie de culoarea perlei gri şi îndoit peste mână – o mănuşă de protecţie?

Xavier a aruncat o privire: era un pistol extrem de femi-nin. Tatăl, care chiar privise femeia, a observat acest lucru în timp real. Nu e de mirare că avut o reacţie minimală. Fata a aranjat perdelele de pe partea ei, iar Xavier a imitat-o. Xavier a deschis cutia de suc acidulat, şi la fel şi fata. Uitându-se acum oriunde, mai puţin unul la altul, au băut, reuşind cumva să nu se înece. Femeia şi-a îndreptat pistolul către tatăl fetei, care şi-a trecut mâna peste faţă cu încetinitorul, încercând să se trezească. *Când ajung la zece...*

— Vrei să mă împuşti? De ce?

Când a spus asta, bărbatul s-a uitat direct la femeie, iar întrebarea era în engleză. Femeia a luat o pereche de cătuşe din geantă şi i le-a aruncat lui Xavier, care le-a prins din reflex, deşi a mânuit cu stângăcie cheile aruncate o secundă mai târziu.

— Pune-i cătuşele la picioare, l-a instruit ea în franceză, apoi a ciocănit cu arma pe tăblie. Repejor! Acum!

Îngenunchind pe podeaua vagonului, tresărind pentru că se aştepta să fie lovit în faţă de bărbat sau de fiica lui, Xavier a început să murmure nişte scuze în timp ce punea cătuşele în jurul unor glezne mătăsoase. S-a ridicat în picioare, i-a aruncat proaspăt materializatei sale

mame cheile peste masă, iar aceasta le-a zăngănit în direcția bărbatului şi i s-a adresat în franceză:

— N-aveți scăpare, domnule. Vom juca GO.

Continuând să vorbească în engleză, bărbatul a spus:

— Polițiştii vor trece pe-aici în curând. Vor vedea ce se întâmplă. Vă convine?

Femeia s-a uitat la tabla de joc, măturând-o cu o mână şi aruncând piesele în toate direcțiile. Bărbatul a pus mâna pe brațul lui Xavier şi l-a întrebat în engleză:

— Tinere, mă înțelegi?

Xavier a aprobat din cap.

— Dar *ea* nu mă înțelege, nu-i aşa?

Xavier s-a uitat peste masă la femeia care voia să joace GO cu atâta disperare, încât era pregătită să joace în aceste condiții, cu un oponent legat cu cătuşe şi cu un pistol în mână. În loc de ochi, avea nişte labirinturi lichide şi cu cât bărbatul vorbea mai mult în engleză cu ea şi cu Xavier, cu atât erau mai multe şanse să-i împuşte pe toți. Era foarte, foarte dificil să-ți dai seama dacă aceasta era o frustrare cauzată de bariera lingvistică sau o iritabilitate mai generală. Xavier evita să-şi asume vreo poziție, aşa că a ridicat din umeri.

— Poți să-i spui, a zis bărbatul, că, deşi preferă să vorbească în franceză, eu nu pot în acest moment. N-am vorbit niciodată franceza fluent şi, în acest moment, a dispărut cu totul. Fac pe mine de emoție. Din cauza fetei mele... spune-i să-i dea voie fetei să plece. La naiba! Fata nici n-a vrut să facă această călătorie. Cui îi pasă de barul ăla din Montmartre unde pianistul are ziarul în fața lui pe post de partituri, iar clienții fideli ştiu că trebuie să lase uşa deschisă ca adierea vântului să-i dea paginile; ai face bine să te laşi fascinat doar tu de asta, aşa mi-a spus

fiică-mea. Haide s-o scoatem pe Laura de aici şi după aceea putem vorbi cum vrea ea.

Xavier ar fi putut să protesteze – *Dar cu mine cum rămâne?* –, dar s-a abținut. Nici fata n-a spus nimic, deşi era clar că dacă era să se implice, ar fi fost de partea actelor vitejeşti pe care tatăl ei încerca să le săvârşească.

— Pare supărat, i-a spus femeia lui Xavier. Ce-a spus?

Băiatul a ezitat. Nu era sigur că ea nu înțelesese deja. Dar nu-şi putea închipui de ce l-ar testa în felul acesta. Până la urmă, oricum nu înțelegea nimic din ce făcuse până atunci.

Şovăise prea mult – fiica a răspuns în locul lui:

— Vrea să ştie de ce faci asta, a spus fata, după care au urmat un minut sau două de tăcere nefirească, tusea discretă care s-a auzit în timp ce femeia o lovea cu pistolul, agitarea mâinilor, iar în final s-a prăbuşit pe scaun, cu fața întoarsă spre perete, cu respirația superficială, dar regulată.

După ce s-a făcut înțeleasă, femeia s-a întors spre Xavier şi l-a întrebat din nou:

— Ce-a spus?

De data asta, Xavier s-a grăbit să răspundă:

— Acum spune: *Te rog*, *te rog*.

— Şi mai înainte?

Xavier i-a spus, sperând că panica nu i-a alterat memoria. În timp ce îl asculta, femeia a luat o înghițitură din băutura lui Xavier, apoi a spus:

— Păi, da. Ni se întâmplă tuturor să nu ne mai amintim nimic în momente când este foarte important să nu greşim. Ce bine că eşti tu aici!

I-a spus lui Xavier să strângă piesele de GO şi să le pună pe cele negre pe partea ei şi pe cele albe pe partea bărbatului. Ea vorbea în timp ce el făcea acest lucru,

spunându-i bărbatului că vor juca până la ultima stație. Bărbatul aproba din cap, cu ochii când la fiica lui, când la geam, când la uşa compartimentului. Cum avea să joace GO când nu putea să focalizeze?

Bărbatul a spus:

— De ce nu vine nimeni? Doamne, ce-a făcut femeia asta... De ce nu trece nimeni pe-aici?

Fiica bărbatului a început să se mişte şi din acel moment, bărbatul nu şi-a dezlipit privirea de la ea, vocea îmblânzindu-i-se atunci când îi vorbea; Xavier nu înțelegea ce-i spunea, dar părea că încearcă să o țină pe cât de alertă posibil, cerându-i să țină ochii deschişi, ceva de felul acesta.

— Laura... Laurita...

Orice i-ar fi zis bărbatul, a reuşit s-o însuflețească pe fată, care i-a răspuns în franceză, şoptindu-i că trebuie să-şi limpezească gândurile şi să joace. I-a spus că trebuie neapărat să câştige şi că-i ține pumnii.

— Sunt mândră de tine, tati...

Părea că decisese că sunt la un concurs. A fost de acord să-şi țină ochii deschişi încă un pic.

Xavier o privea pe femeie cu teamă; ea avea ochii în lacrimi şi asta nu putea să fie din cauza faptului că era emoționată de propriile fapte. A oftat, s-a aplecat în față şi i-a spus lui Xavier că stă lângă un bărbat sclipitor.

OK, el stătea lângă un bărbat sclipitor, iar ea stătea lângă o fată abia conştientă, din urechea căreia picura vizibil sânge. Cât despre de ce nu venea nimeni... Xavier îşi imagina clar fiecare pasager din tren prăbuşit în scaun – probabil că nu bunătățile de pe cărucior, oferite gratuit, îi trimiseseră pe tărâmul visurilor.

Oamenii sunt pretenționoşi şi nu te poți baza că vor accepta mâncare şi băutură gratuite, aşa că probabil

ascunsese vreun fel de recipient deasupra roților din spate ale căruciorului care se mişca greu prin vagoane lăsând în urmă o pâclă ameţitoare, nu îndeajuns de groasă încât să cauzeze gâfâieli, dar îndeajuns de evidentă încât oamenii să se plângă că nu pot deschide ferestrele înainte ca toată lumea să adoarmă. Xavier nu ştia ce legătură există între el şi această femeie, dar simțea că fusese blestemat să citească gândurile unei singure persoane: cele pe care şi le dorea cel mai puțin.

— Un bărbat sclipitor, a repetat femeia. Duarte De Souza.

Bărbatul a şoptit:

— Spune-mi Eddy...

Femeia s-a uitat la el, apoi a continuat:

— A fost campion la GO în America de Nord şapte ani consecutivi. Şi ştii, eligibilitatea depinde de geografie, nu de cultură. Deci ai crema cremelor din America şi din Canada, apoi ai concurenți din douăzeci şi una de alte țări, apoi ai concurenți de pe unsprezece teritorii independente şi nu mai ştiu câte insule. Dar domnul De Souza i-a trimis pe toți la plimbare timp de şapte ani! Oamenii au început să spună lucrurile pe care le spun mereu în prezența măiestriei. Spuneau că a făcut un pact cu diavolul sau că este robot... De fapt, nişte ingineri au început să-şi construiască propriul robot, ca să vadă dacă poate învăța destul despre joc cât să-l învingă, dar el s-a retras înainte de finalizarea proiectului.

— Ah, a spus Xavier.

Campion la GO în America de Nord. Oare chiar putea să existe un astfel de om? Ar fi putut la fel de bine să spună că omul de lângă el era Fantômas – era mai plauzibil. Xavier îl privi pe Eddy, ca să vadă dacă acesta a înțeles ce a spus femeia. Înțelesese bine şi a spus:

— Lucrurile nu stau chiar aşa. A uitat să menționeze că, dacă un campion din America de Nord încearcă să concureze pe plan internațional, n-are nicio şansă. N-am reuşit să trec de runda preliminară a Cupei LG. Ar trebui să se ia de altcineva.

Femeia a ascultat încruntată, apoi s-a întors spre Xavier cu o expresie nedumerită.

— Spune că...

Xavier a inspirat profund, ziua aceea era ziua în care minciunile deveneau adevăruri, în plus credea că poate ghici ce-şi doreşte ea să audă.

— Spune că îşi aduce aminte de dumneavoastră. Ați jucat la nivel internațional, nu doar regional, asta a spus. Jucați la nivel de Cupa LG.

Cu siguranță, un dram de măgulire n-avea cum să strice.

Femeia s-a întins după doza de suc a lui Xavier, dar s-a răzgândit la mijlocul drumului. Nu putea să se ducă la toaletă, aşa că trebuia s-o ia încet. În schimb, a început să numere piesele de GO de pe partea ei. Fără să-şi ridice privirea, a spus:

— Minte când spune că-şi aduce aminte de mine. Nu arăt aşa cum arătam pe-atunci. Se văd pe mine anii de închisoare.

Partea cu închisoarea a părut să-i aprindă un beculeț lui Eddy, care a străpuns-o cu privirea, apoi a privit-o din nou, mai lung. I-a dat un ghiont lui Xavier.

— Această... această persoană m-a bătut deja, a spus el. Era la penultimul campionat şi din cauza ei n-am câştigat şi a opta oară la rând. A fost incredibilă. Nu-mi vine să cred că ea e...

Ce? Chiar se mai întâlniseră? În plus, Xavier trebuise să omită partea asta. Cuvintele lui Eddy de aprobare

admirativă includeau ceva de genul: „Această persoană mi-a demontat strategia de parcă ar fi avut nişte cleşti rapizi şi malefici.” Or Xavier nu avea un vocabular atât de bogat în franceză. *A spus că strategia ta a fost... ca o forță a naturii?* Nu. Partea din el care la maturitate va deveni scriitor din umbră evalua deja cât de convingător poate fi atunci când vorbeşte cu vocea altcuiva.

Oricum, ea nu era genul de persoană care stă în loc când aude complimente.

— Dacă vă amintiți asta, domnule, atunci trebuie să vă amintiți şi toate scrisorile pe care vi le-am trimis după aceea, a spus ea.

— Scrisori? a întrebat Eddy (în engleză) şi apoi şi Xavier (în franceză).

— Nu mi-ați răspuns niciodată. Poate că n-ați trecut de partea în care vă ceream să jucăm un alt joc pentru a-mi lua revanşa. A fost o pură formalitate: nu credeam cu adevărat că veți fi de acord cu asta din proprie voință.

Femeia a terminat de numărat piesele negre şi şi-a întins mâna peste tablă ca să le numere şi pe cele albe.

— Chiar ați jucat cât de bine ați putut în ziua aceea?

Eddy şi Xavier au îngăimat amândoi odată: Bineînțeles că Eddy a jucat cât de bine a putut. Şi-a dorit în primul rând să nu piardă, să nu fie umilit în fața unor spectatori care veniseră să-l vadă pe Eddy De Souza, învins de o începătoare de care nu auzise nimeni înainte de acest turneu. S-a folosit de toate resursele ca să-i facă față. Şi tot a pierdut.

— Fanii dumneavoastră spuneau că sunt o buruiană. Iar dumneavoastră erați un pesticid puternic. Unii au venit în culise purtând tricouri pe care scria: „Puternicul Pesticid”...

— Credeți că mie îmi plăceau chestiile astea?

(Cuvintele în engleză ale lui Eddy erau repetate fidel în franceză, deşi Xavier avea grijă să arate spre Eddy atunci când spunea „eu”.)

— Le-aţi semnat tricourile, domnule De Souza. Deci nu ştiu ce să cred. Dar nu contează. Ce pot să spun eu despre tricouri, când eu însămi purtam o monstruozitate cu print floral, cu logoul unei firme de săpunuri care spunea: „WASH YOUR HANDS BEFORE YOU *GO*”, printat pe spate şi pe faţă. A trebuit să conving un afacerist local să mă sponsorizeze, altfel n-aş fi putut să zbor la Mexico City pentru finală. Şi a trebuit să joc cu dumneavoastră. Există unii care sunt mai pricepuţi la partea tehnică, dar dumneavoastră sunteţi poetul liric al jocului. M-aţi salvat fără să ştiţi. Tocmai îmi pierdusem slujba la o companie de papetărie din Gatineau. Dar se întâmplă adesea astfel de lucruri. Mi se promiseseră promovări şi o pensie şi aşa mai departe, iar apoi un şef a încurcat nişte cifre. Poate din rea intenţie, dar cel mai probabil din lene, aşa cred, ştiindu-l pe tip. N-am fost destul de rapidă cât să mă dau din calea lui când s-a întors şi a arătat cu degetul. Şi habar n-aveam ce se întâmplă până la întâlnirea finală cu cei de la Resurse Umane. Am întrebat unde e cutia mea de carton. O vezi mereu la televizor şi la cinema – angajatul care pleacă de la birou cu o cutie de carton, plină de obiecte personale. Şi domnul de la Resurse Umane mi-a spus: „Auzi, dacă vrei o cutie, îţi vindem una cu paisprezece dolari. Dar n-ai şi tu nişte pungi de plastic undeva? Ai putea să le foloseşti pe alea.” Da, aş fi putut să dau în judecată firma, să rămân fără niciun ban şi tot aş fi pierdut probabil la proces... În schimb, mi-am luat salariul compensatoriu şi am plecat cu pungile mele de plastic, complet demoralizată. N-am avut nici măcar energia să modific ce era scris în documentele oficiale

despre concedierea mea. Că sunt o angajată care nu prezintă încredere şi aşa mai departe. M-am angajat pe perioade scurte când am putut şi am citit ziarele. Am văzut un articol despre dumneavoastră. Fotografia în care apăreați era o simplă fotografie, fața unui învingător, şi ce-i cu asta? Dar mai era o fotografie în care apărea tabla pe care jucaserăți ultimul joc câştigat. Jucaserăți cu piesele albe. Întunericul se lăsase peste tablă, dar dumneavoastră ați făcut să explodeze stele peste tot şi chiar ați prăbuşit şi luna în mijlocul tablei. Stele, luna, nu asta vreau să zic, dar... o vedeam când închideam ochii. Pot să reproduc şi acum patternul pe care îl formau piesele, una câte una. Dar să vezi cum evoluează... asta e ceva diferit, mai bun. Când mă uitam la jocurile dumneavoastră, aveam impresia că o pot lua de la capăt. Chiar şi atunci când făceam mişcări greşite, aveam impresia că particip la această artă. La început nu voiam decât să joc, dar apoi am câştigat îndeajuns de multe partide încât să-mi dau seama că nu era vorba doar de pasiunea pentru joc, era vorba şi de măiestrie. Apoi am devenit lacomă. Era un proiect pe trei ani, să concurez până mă calific la turneu, apoi să urc în rang până voi putea să joc cu dumneavoastră. Am studiat doar schemele dumneavoastră. Ce păstrați din tradiție, ce inovați, ce gambituri făceați. Şi partea amuzantă este că doar să ştiu toate astea pe de rost era aproape suficient pentru a câştiga în fața celorlalți oponenți. A trebuit să manipulez puțin programul, să elimin nişte persoane pe care ştiam că nu le pot bate, astfel încât să mi se dea nişte oponenți cu o istorie mai puțin intimidantă. Dar am aranjat totul în aşa fel încât să nu fiu descoperită decât după finală şi eram dispusă să fac puşcărie. Nu ştiu dacă chiar voiam să câştig, domnule. Îmi doream doar acel joc.

La fiecare a cincea sau a şasea mişcare, un zbor meteoric... Ah, vorbesc din nou despre lună şi despre stele. Asta ne faceţi voi, poeţii lirici. Dezvăluiţi inefabilul şi apoi noi o luăm razna.

În tot acest timp, mâna în care femeia ţinea pistolul nu s-a clintit, monitorizând-o pe fata de lângă ea, în a cărei lipsă de acţiune era probabil înţelept din partea ei să nu aibă încredere, apoi îndreptându-se spre Eddy şi apoi din nou spre fată. Părea că acum se raporta la Xavier ca la un coechipier; pe el nu-l păştea nicio primejdie.

Trenul s-a oprit în staţie. O staţie pustie, din care nu s-a suit nimeni.

Eddy De Souza a spus (şi Xavier a tradus):

— Doamnă Hébert – aşa vă numiţi, nu-i aşa, Louise Hébert? Vă jur că am jucat cât de bine am putut în ziua aceea. Şi dacă am juca acum, punând în paranteză frica, nu m-aş descurca prea bine. Nu mă mai gândesc la GO treizeci de minute din fiecare oră, aşa cum obişnuiam să fac. Mişcările mele sunt slabe; n-am mai exersat de ani de zile. Aţi câştigat deja. Ştiţi asta.

— Da, da, în faţa unui public care nu a făcut nicio mişcare şi n-a scos niciun sunet când a fost confirmat faptul că am câştigat. Îmi aduc aminte că atunci când s-au aprins luminile în sală, m-am aşteptat să văd scaunele goale, aşa de linişte era. Dar erau cu toţii acolo, uitându-se la mine. Câte o mişcare ici şi colo, când oamenii dădeau din cap...

— Am pierdut chiar dacă am avut sprijinul lor, doamnă Hébert. Şi dumneavoastră aţi câştigat fără el. Şi atunci ce vreţi de la aceşti oameni? Spuneţi că aţi venit doar ca să jucaţi cu mine. Aţi uitat că m-am ridicat în picioare şi v-am aplaudat? Cu un sincer respect...

— Şi când nu vi s-a alăturat nimeni, a început să pară un gest sarcastic. A fost atât de ciudat câteva minute mai târziu, când mă chinuiam să țin trofeul în mână ca să mi se facă o fotografie. Nu câştigasem nimic. De fapt, fusesem sărăcită. Aveam senzația că mi se vor sfărâma brațele sau ceva. Dar am avut grijă să urmez instrucțiunile care mi se dăduseră în prealabil. În cazul în care câştigam, trebuia să țin trofeul sus, ca să mi se vadă tricoul şi oricine s-ar fi uitat la mine să ştie ce marcă de săpun să folosească. Fotograful a făcut o poză pe fugă şi a plecat...

Femeia îşi îndrepta toate replicile spre Xavier, din moment ce toate replicile pe care le înțelegea veneau de la el. Lumina trecea prin perdele şi vagonul a huruit când a ieşit din nou sub razele soarelui. Următoarea stație era ultima şi părea că şoferul măreşte viteza, hotărât să termine repede drumul.

— Doamnă Hébert...

— Şi apoi, în fiecare articol despre partidă s-a spus că nu ați fost în cea mai bună formă, vă amintiți asta? Că vă tremuraseră mâinile cu ceva timp în urmă, că ați fost răcit sau mai ştiu eu ce.

— Nu ştiu de ce ar fi crezut cineva aşa ceva. Eu n-am spus nimic de felul ăsta. Dacă aş fi fost întrebat, aş fi confirmat faptul că nu avusesem niciun dezavantaj. Doamnă Hébert, cred că oamenii pur şi simplu au fost...

Eddy s-a gândit o clipă, apoi i-a cerut lui Xavier o hârtie şi un pix. Când le-a primit, a scris o declarație simplă prin care el, Duarte De Souza, fusese învins de Louise Hébert într-o manieră minunată şi în mod cinstit pe data cutare, în Mexico City şi că titlul de campioană la GO din America de Nord îi aparținea pe bună dreptate. A semnat declarația şi i-a înmânat-o. Dar scrisese în

engleză şi când Louise Hébert a văzut asta au început să-i curgă lacrimi pe obraji. A spus:

— Nu ştiu ce scrie aici. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vă sperii atât de tare.

Xavier i-a dat de înţeles că i-o va citi el. Dar ea, Louise, femeia cu pistolul gri, persoana ale cărei gânduri nu le putea citi până la urmă, a spus:

— E timpul să-mi iau medicamentele.

A scos o sticluţă din geantă şi şi-a turnat pe gât, făcând gargară o clipă, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a început să înghită piese de GO de parcă ar fi fost pastile.

După aceea, lucrurile au devenit neclare. Xavier a înţeles totul mai bine în seara aceea, când a vizitat comisariatul din arondismentul unu. Unul sau altul dintre părinţii parizieni au sunat-o pe Do Yeon-ssi – n-aveau nicio intenţie să-l lase să dispară fără urmă, de fapt au fost panicaţi când n-a apărut în Gare de Lyon –, iar Xavier a ţinut-o de mână pe mătuşa lui în timp ce priveau o înregistrare din tren. Nu văzuse nicio cameră de filmat în tren, dar ele erau acolo, înregistrând, deşi filmarea nu putea fi vizionată decât de la distanţă şi cu întârziere. La început, agentul de pază care urmărise scena fusese nesigur dacă să declanşeze sau nu alarma. Pasagerii din vagoanele alăturate nu adormiseră instantaneu şi nu toţi deodată. Se întâmplase la câteva staţii după ce poliţiştii au coborât din tren şi a părut ceva destul de firesc. Un pasager care aţipeşte, la vederea căruia un alt pasager îşi spune că i-ar prinde şi lui bine un pui de somn. Se mai întâmplă. E precum căscatul... cineva cască şi apoi trebuie să caşti şi tu, n-ai de ales, chiar dacă nu eşti obosit. Situaţia cu femeia cu pistolul care a înghiţit piese de joc a fost mai puţin ambiguă, deşi nimeni nu ştia cum să procedeze în legătură cu fata atacată de Hébert. Laura

De Souza. Laura, care i-a smuls pistolul, i l-a apăsat pe frunte şi chiar a reuşit să apese pe trăgaci după ce a orbecăit o vreme. Faptul că femeia a rămas calmă în timp ce fata încerca să-şi dea seama cum funcționează arma ar fi trebuit să-i dea de gândit. Era o armă stricată şi fără gloanțe. Până aici, totul bine, fata nu e o criminală, deşi şi-a dorit să fie. Şi mai existau şi circumstanțe atenuante pentru frica şi animozitatea ei... dar revăzând înregistrarea, agentul de pază a simțit totuşi că poate ar trebui să facă ceva în legătură cu fata. Nu ştia ce anume, dar ceva trebuia făcut. Mai ales că una dintre piesele de GO pe care Louise Hébert le luase medicinal a alunecat pe altă parte şi femeia a început să tuşească şi să se prindă de gât (Eddy De Souza putea fi văzut cum se apleacă peste masă, o apucă de umeri şi o bate pe spate – poate că era prea mult să te aştepți de la un campion de GO să ştie măsuri de prim-ajutor). În timp ce Eddy făcea asta, Xavier a tras alarma şi a bătut în geamurile de la tren, dar Laura... Laura De Souza i-a mai dat crimei o a doua şansă, vârându-i doamnei Hébert piese de joc în gura tremurândă. Ofițerul a oprit caseta şi l-a întrebat pe Xavier:

— Ce striga domnişoara De Souza aici?

Xavier şi-a dres glasul, apoi a spus:

— „A pierdut! A pierdut! Cum poate un perdant să se ia de un alt perdant! Mori odată!”

— OK, m-am prins. Era în franceză?

— Da.

Nu era nici pe de parte clar momentul în care doamna Hébert şi-a pierdut cunoştința: silueta ei fără vlagă s-a mai zbătut încă un minut între ajutor şi vătămare, în timp ce cei doi De Souza au continuat să tragă de ea într-o direcție şi în cealaltă. Apoi au ajuns şi polițiştii.

Trebuiau să se concentreze la Hébert; era vinovată de a le fi dat un pont fals polițiștilor, de intimidare și de atac și, bineînțeles, de sedarea celorlalți pasageri. Dar trebuiau să-i facă și fetei un proces-verbal...

Do Yeon-ssi a murmurat în coreeană:

— Și ce o să scrieți în procesul-verbal? Că fata are spirit de competiție?

S-au uitat la Xavier în speranța unei traduceri, dar când acesta nu le-a oferit-o, ofițerul a decis că Do Yeon-ssi întreba dacă Louise Hébert o dă în judecată pe Laura De Souza. Nu era cazul. Și nici invers.

— Laura, am spus eu. Așa o chema pe fată?

— Laura de Souza. N-am să uit niciodată.

O Laura cu o purtare extremă, dând indicii că este temperamentală, insistând ca lumea să respecte codul bunelor maniere...

Dar n-avea cum să fie. Care erau șansele?

Dintr-odată, am simțit nevoia acută să știu unde suntem sau cel puțin să am o vagă idee despre destinație. Mi-am dat jos pantofii și m-am urcat pe banchetă, oprindu-mă în fața geamului, trecându-mi degetele peste interiorul și exteriorul tocurilor. Chiar n-ar fi trebuit să fie așa de greu să ai acces la o sursă de lumină.

— Oare se cheamă Vagonul Ceasului pentru că întunericul este menit să-ți reseteze bioritmul? a întrebat Xavier.

Se simțea că zâmbește din voce.

— Nu, e ca să pot să călătoresc în timp cu tine... și sunt bucuros s-o fac. Cu tine și cu Árpád și fără vreo tablă de GO.

Chiar în momentul în care Xavier îmi spunea să nu transform jocul de GO în personajul negativ al poveștii,

am atins cu vârful degetelor un buton oval şi lunguieţ şi perdelele s-au dat la o parte, foşnind. Traversam un pod lung de fier care se arcuia peste un râu de turcoaz. Geamul era atât de curat, încât părea că am putea să ne aruncăm din tren direct în apa de dedesubt. Soarele s-a ţinut după noi o vreme şi când tocmai se afunda în albia acoperită cu muşchi a râului, Árpád s-a furişat din compartiment. Apusul a trimis nişte panglici de aur care s-au încolăcit în jurul mâinilor noastre, apoi, la scurt timp, în jurul corpurilor noastre îmbrăţişate.

Cândva, mai târziu, a apărut şi luna – spun „cândva”, dar mi s-a părut că trecuse doar un minut, ceea ce nu putea fi adevărat. Atunci, eu şi Xavier ne-am aventurat în celelalte compartimente goale şi am găsit echivalentul unui Vagon-Restaurant, o cămară bine aprovizionată. Am remarcat în special sticlele de vin alb şi de şampanie, o sticlă de vodcă, iar la fereastra din mijloc era o masă, plină şi ea: o sticlă de whisky Kentucky şi o putină plină ochi cu bucăţi de piele de peşte date prin ou. Mâncarea noastră preferată atunci când bem! Xavier a ridicat putina şi a dat peste un bilet: *Pentru Otto şi Xavier – ca să puteţi să ne-vedeţi lumea. Ava.*

Apoi am transformat banchetele într-un pat, dându-i prioritate lui Árpád, care se întorsese să ia masa şi stătea pe burtă molfăind viermi, aparent la fel de fascinat de strălucirea lunii ca şi mine. Absenţa întrerupătoarelor şi a prizelor accesibile era intenţionată – încărcarea obiectelor electronice trebuia să fie făcută în vagonul alăturat. În Vagonul Ceasului, cu excepţia telefonului lui Xavier, cerul era o sursă de lumină şi un obstacol în calea ei. Au urmat nişte percepţii neobişnuite: *Poate aşa ar fi să trăieşti în interiorul unui ceas sau să fii un ceas*, mi-a trecut mie prin minte. Timpul ţi s-ar dezvălui de la sine, aducând cu el o

mulțime de semne fizice, erupția şi declinul vreunui corp ceresc sau aşa ceva. Timpul ar fi atât de aproape, încât nu i-ai simți scurgerea.

— De fapt, ceasurile nu cunosc scurgerea timpului, i-am spus lui Árpád. Ele doar repetă ce li s-a spus.

Árpád s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire prin care mă întreba dacă mă simt bine. Şi Xavier îl antropomorfizează pe Árpád: chiar în momentul acela m-a întrebat dacă mă simt bine, cu o voce care aproxima vocea hârşâită şi fluierătoare a lui Árpád. Apoi, arătând spre luna de pe cer, a adăugat cu vocea lui proprie:

— Încerc să nu mă uit. Aş prefera un desen sau un tablou. Altfel, nu pot să nu mă gândesc la cele o sută optzeci şi ceva de kilograme de gunoi pe care am reuşit deja să le lăsăm acolo. Nouăzeci şi şase de pungi de urină şi de materii fecale...

— Nişte jegoşi, astronauții ăia! Dar eşti tu absolut sigur că în locul lor ai fi reuşit să te ții până acasă?

— Ăăă... ştiu că nu se poate altfel. Şi nici n-am o idee mai bună despre cum să scapi de gunoi în timpul călătoriilor spațiale. Doar că sunt... Mă simt prost că asta înseamnă să fii om, Otto. Să călătoreşti atât de departe, cu nişte aripi câştigate cu greu, după secole de visuri artistice şi de gândire ştiințifică, numai ca să ajungi acolo cu o grămadă de pungi de deşeuri. Până la urmă, asta producem cel mai mult, nu? Şi poate la asta ne pricepem cel mai bine.

Şi-a sprijinit e-readerul pe gleznele încrucişate, s-a întins după sticla de vodcă şi a turnat două shoturi. E singura persoană pe care o ştiu care poate să citească, să bea şi să vorbească în acelaşi timp, iar prelegerile lui arată diferit în funcție de ce citeşte. Ce îmi doresc este să-l văd când se îmbată cu Wodehouse, să văd dacă e mai

înclinat spre Jeeves sau spre Wooster. Dar în seara aceea citea *Fraţii Karamazov*. Jucam un joc de băutură în nişte parametri concepuţi de el şi pe care nu mi-i spusese şi mie. Eu dădeam peste cap un shot de fiecare dată când o făcea el. Nu se ştie care era motivul pentru care beam, dar se pare că îl găsea la fiecare pagină. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, aveam impresia că viteza trenului accelera efectul alcoolului. Mă îndepărtam de faza în care eşti ameţit în mod plăcut şi mă îndreptam spre cea în care ţi-e greaţă. O, ce bine ar fi fost să fiu ca Xavier, Spera sau alţi prieteni care considerau că a vomita este o taxă pe desfrâu pe care o plăteşti repede şi apoi te întorci iute la chefuit...

Am dat peste cap shotul pe care mi l-a înmânat Xavier, am înghiţit greu, apoi am luat ambele pahare şi le-am pus peste capacul sticlei de vodcă. Am pus sticla mai departe de noi, la fel şi e-readerul lui Xavier şi apoi m-am răsucit, l-am luat în braţe şi am început să-i ronţăi urechea, când a început să mormăie că n-am să fac decât să adorm.

— Hai să coborâm la următoarea staţie, a spus Xavier.

— Chiar dacă este genul de staţie în care opresc doar trenurile de marfă şi va trebui să aşteptăm zile la rând ca să ne întoarcem?

— Chiar dacă până să ne întoarcem noi Do Yeon-ssi şi-a dat casa şi vieţile noastre pe mâinile prietenului nostru Yuri. Hai să coborâm din trenul ăsta!

— Hm, ai vrea să-mi spui de ce?

— Cu riscul de a părea un adolescent din *Dawson's Creek* care arată de treizeci şi ceva de ani, am nevoie să ştiu unde suntem.

— Păi, nu e o pretenţie aşa exagerată.

M-am gândit, dar n-am spus cu voce tare, că felul în care vorbeam despre orice mai puţin despre trenul în care

ne aflam avea ceva fascinant. Dar asta era probabil problema noastră, nu a trenului.

În schimb, i-am spus:

— Tu eşti Joey, cred. Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru fata aia.

— Ce-ai spus? N-am înțeles, deja stâlceşti cuvintele...

— Şşş... *tu* stâlceşti cuvintele. Eu sunt Pacey.

— Ai vrea tu! a spus el. Tu eşti Dawson. Nu te mai împotrivi!

— Hei, am şi eu o poveste cu un tren...

— E o poveste care s-a întâmplat azi?

Era o poveste de cu un an în urmă, când eu şi Árpád am participat la o convenție internațională de hipnotism în Springfield, Illinois. Conferința se terminase şi eram în drum spre New York, să vizităm un văr de-ai mei care-l adoptase pe unul dintre frații lui Árpád. În vagonul nostru, lumea era cam neatentă. Toată lumea citea sau răspundea la mesaje scrise pe telefon sau pe tabletă şi Árpád stătea nemişcat pe scaunul din fața mea, purtând pălăria specială, cu boruri moi, menită să-l încetinească suficient cât să se obişnuiască oamenii cu prezența lui. Borurile pălăriei erau brodate pe dinăuntru: păsări şi broaşte, zburând şi sărind într-o poiană cu iarbă. În timp ce Árpád privea toate astea cu atenție, la gara din Chicago s-a urcat un cuplu şi s-a aşezat vizavi de noi, ambele persoane având o față proaspătă, cu părul lung, cu o mulțime de tatuaje şi fiind absorbite de o conversație care părea să fi început cu ore în urmă. Partea mai vorbăreață a cuplului era o actriță pe care o recunoscusem imediat, dar nu lăsasem să se vadă asta. Serialul în care jucase nu era aşa cunoscut. Primul sezon fusese disponibil online doar vreo trei luni şi făcuse valuri doar printre cei care văzuseră toate serialele mai importante şi căutau cu

disperare o alternativă la reluările din *Friends*. Partenera actriței se pricepea la ascultat, dar în afară de asta, nu sărea în ochi cu nimic. Ideea e că actrița era într-un moment dificil al carierei sale. Fusese unul dintre personajele principale, dar nu urma să joace şi în sezonul al doilea. Cineva pe nume Carla (probabil agenta actriței) îi spusese că era din cauza faptului că era prea frumoasă. Spectatorii simțeau că n-au nimic în comun cu ea. Actrița ştia că trebuie să fie mai mult decât atât la mijloc, doar că nu ştia ce anume. Era ciudat de încântată de felul în care arăta, aşa că era exclus să facă vreo operație. Spun „ciudat de încântată" pentru că de câte ori dai peste cineva care nu vrea să-şi micşoreze ceva sau să-şi mărească altceva?

Oricum, actrița spunea că va încerca să dubleze cât poate de mult. În felul acesta, chiar dacă va dura mult timp până când spectatorii vor simți că au ceva în comun cu ea, chiar dacă până atunci nu va mai arăta la fel de bine, va fi progresat ca actriță. După ce şi-a exprimat această intenție, şi-a pus capul pe umărul partenerei ei şi s-a lăsat cuprinsă de îmbrățişarea ei protectoare. După o vreme, partenera şi-a dres glasul şi a spus:

— Ă, cred că ai dreptate, scumpo. Nu e aşa cum spune Carla. Poate că ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, poate că nu, dar... toate astea s-ar putea să aibă de-a face cu petiția aia online.

— Ce petiție? Arată-mi.

Bărbatul de lângă mine trăsese cu urechea la fel de mult ca mine, dar nu ştia numele actriței sau cum se numea serialul în care juca. A căutat repede pe Google *sezonul 2 + petiție*, dar n-a găsit nimic şi deci n-a comentat când i-am luat telefonul din mână şi am introdus termenii lipsă, care au făcut căutarea să aibă

succes. Am studiat petiția împreună. Numărul semnatarilor era corelat cu cifrele care arătau că serialul are un oareşce succes la public. Semnatarii cereau ca replicile „actriței prea frumoase" să fie distribuite celeilalte actrițe principale, care juca o versiune mai urâtă a ei. Incredibila atractivitate a celeilalte actrițe este un subiect pentru altcândva. Noi, oamenii normali, suntem prea groteşti ca să fim văzuți în public, aşa că am face bine să stăm acasă şi să ne uităm la televizor... Oare nu asta ni se spune când sunt aleşi astfel de actori? Petiția amâna această discuție pentru sezonul al treilea şi susținea că cel mai prostesc lucru legat de primul sezon al serialului este împărțirea rolului între două actrițe, când una dintre ele este suficient de talentată încât să joace şi varianta frumoasă şi varianta urâtă a aceleiaşi persoane, fără să se modifice nici măcar costumele. Aparent, cineva cu putere de decizie a ascultat spectatorii şi a lăsat-o pe agenta actriței să-i dea vestea cea proastă. Uitându-mă în jurul meu, la ceilalți pasageri care trăgeau cu urechea, puteam să-mi dau seama de partea cui se afla fiecare. Era America, aşa că oamenii îşi exprimau opiniile, oprindu-se în drum spre toaletă sau spre Vagonul-Restaurant ca să-şi manifeste indignarea în legătură cu calea pe care o luase industria de divertisment (*Păi şi ce urmează, vor dori să decidă ce se întâmplă în poveste? Ratații ăştia ar trebui să se rezume la cărțile unde pot să hotărască singuri finalul!*) sau să-i spună actriței frumoase că ar semna o contrapetiție în favoarea ei. Actrița nu-şi dăduse seama cât de tare vorbise şi a roşit din cap până-n picioare. I-am cerut un autograf ca să-i distrag atenția de la faptul că şi eu mă holbasem la ea. Nu mai eram interesat de actriță, ci de femeia care o însoțea. Tovarăşa sa plină de tact şi de compasiune vorbea în aşa fel încât dădea de înțeles că era

tot ce-ți puteai dori de la un partener de viață. Doar că ea era persoana care inițiase petiția online. Probabil că o adusese în discuție pentru că nu putea suporta să rămână complet sub anonimat; este greu să te abții şi să nu te lauzi cu realizările tale. Nu pot să dovedesc nimic în acest sens, m-am luat doar după microexpresii... dar nu uita că eu sunt supervigilent la fazele astea, pentru că m-am antrenat să le observ cu atenție. Aşa că rămân la părerea mea. Când am coborât cu toții la stația Penn, m-am uitat în ochii actriței şi i-am zâmbit de parcă aveam să-i dau nişte veşti bune şi i-am prezis că totul va fi bine. Am făcut acelaşi lucru cu partenera ei. Ambele s-au oprit în loc de parcă ar fi evaluat nişte planuri de bătaie, apoi mi-au zâmbit amândouă. De ce confirmare mai aveam nevoie?

— Chiar va fi bine, nu-i aşa? a spus actrița şi partenera sa i-a răspuns:

— Bineînțeles!

Mă îndoiesc că am reuşit să-i comunic prea bine această poveste lui Xavier. Mă auzeam vorbind din ce în ce mai împiedicat, aşa că poate el n-a înțeles decât actriță-petiție-glezne-parteneră înainte ca eu să adorm, iar el să se întoarcă la familia Karamazov.

Trenul s-a oprit undeva în noapte. Am lăsat perdelele trase la geamuri şi zeci de feţe luminate de felinare au trecut pe lângă geamul nostru. Staţia era înecată în întuneric în spatele lor, aşa că aveai impresia că aceşti oameni dăduseră buzna din noapte cu planuri şi uneltiri în minte. În capul listei: să cureţe şi să ordoneze totul, cât se poate de repede. Erau ca o gloată de sprinteri care cărau mături, mopuri, găleţi şi tot felul de perii. Laura din cabina de saună stătea şi ea pe peron, încruntându-se în timp ce butona tableta. Chiar în momentul în care părea că va fi călcată în picioare, mulţimea s-a dispersat, dând din cap şi salutând-o când trecea pe lângă ea. Am aşteptat până când am fost sigur că au trecut de vagonul nostru, apoi am tras perdelele, luând pentru o clipă în considerare posibilitatea de a-l trezi pe Xavier şi de a-i aminti că voia să coborâm la următoarea staţie.

Oare ne-am oprit din nou chiar înainte de răsăritul soarelui? Am auzit cum uşa de la Vagonul Ceasului se deschide şi se închide; asta mă trezise. O vizită din partea cuiva din Vagonul Bibliotecă. M-am uitat pe fereastră. Eram în mişcare, trecând pe lângă nişte dealuri împădurite. N-ar fi trebuit să pot vedea asta... Îmi amintesc clar că trăsesem perdelele.

Xavier a deschis un ochi şi a şoptit:

— Am ajuns? Sunt lacuri? Dar munţi?

Am tras perdelele (din nou?) şi m-am cuibărit lângă el, sărutându-l pe gura care forma un zâmbet. A adormit la loc şi eu aş fi făcut la fel dacă nu m-aş fi uitat la plasa pentru bagaje şi n-aş fi văzut vârful nasului lui Árpád, fremătând între valiza lui şi cea a lui Xavier. Se ascunsese acolo astfel încât dacă ar fi intrat cineva de pe hol nu l-ar

fi observat decât atunci când şi-ar fi înfipt ghearele în capul lui. Am privit şi am aşteptat, eu şi cu Árpád, eu cu ochii pe el, el cu ochii pe hol şi apoi am auzit un mârâit jos şi scâncit – parţial frică, parţial furie, dar pe de-a-ntregul mangustă. Árpád a sărit pe podea şi a stat acolo claie peste grămadă, cu labele pe cap. S-a auzit din nou strigătul, de data asta mai aproape, venind de la cineva care stătea la jumătate de metru deasupra solului. Era Chela, cuibărită lângă uşa compartimentului. Fugise la noi. Mă rog, de fapt la Árpád. M-am ridicat şi am lăsat-o să intre. Nu cred că cei doi se întâlniseră înainte, dar nu era momentul să le fac cunoştinţă... ea a fugit şi s-a ascuns în spatele lui, înlănţuirea formelor lor dându-le ambilor curaj. Li s-au învăpăiat privirile. Xavier s-a ridicat, s-a uitat la pereche, a clipit de câteva ori şi a dat să spună ceva, dar eu mă dusesem deja să văd de ce anume fugise Chela, aşa că n-am auzit ce-a spus.

Cineva stătea în capătul coridorului, ţinând în mână o plasă de pescuit exagerat de mare. Era de dimensiunea lui Chela – sau a lui Árpád. Şi această persoană nu era Laura sau Ava – iniţial am crezut că e vorba despre Allegra, pe jumătate călătoare, pe jumătate conductoare, despre care mi s-a povestit, dar pe care nu o văzusem, dar a fost ca atunci când am văzut silueta aceea care mi-a făcut cu mâna de după sârma ghimpată. Ştiam că mă uit la cineva, dar nu puteam să-i desluşesc trăsăturile, oricât de mult m-aş fi străduit. *Absurd! Se află la doar câţiva paşi, n-ai cum să nu vezi cum arată.*

Afară, peisajul devenise neclar. Fie ne opriserăm în loc şi asta s-a întâmplat cât mi-am mutat eu atenţia de la fereastră la coridor, fie treceam pe lângă un şir de sălcii identice. Omul cu plasa a început să înainteze spre mine. Am vrut să fug înapoi în compartiment şi să construiesc o

baricadă. Dar raţiunea a continuat să-mi vorbească. Spunea: *Otto, Chela – sau Árpád – încap în plasa aia, dar tu nu. Eşti semnificativ mai mare şi mai greu decât persoana asta. Şi nu vezi că apucă mânerul cu ambele mâini – de când o plasă de pescuit e o armă mortală? Ca să nu mai vorbim că această persoană poartă papuci de casă pufoşi şi pijama turcoaz şi dacă asta te intimidează, nu ştiu ce să spun. Dacă ai vreun pic de coloană vertebrală, vei avansa chiar în clipa asta.*

Am avansat, ce era să fac, dar aceste considerente raţionale n-au făcut decât să agraveze problema vederii. Nu era deloc ca şi cum mă uitam la cineva printr-un filtru ceţos. Nu era vorba nici despre şocul provocat de o nepotrivire: era acolo, potrivindu-se cu împrejurimile, zâmbind chiar. Părea că zâmbeşte în semn de recunoaştere. Am zâmbit şi eu, deşi era improbabil să ştiu pe cineva care umblă în mijlocul nopţii şi sperie manguste doar ca să se amuze.

Era ca şi cum această persoană era *deopotrivă* în spatele ochilor mei şi în faţa lor. Mă tot surprindeam structurând imaginea în chiar clipa în care se ivea. Nu era un demers atât de voluntar precum părea. Cineva înainta spre mine. O entitate vizibilă, pe care nu puteam să aleg pur şi simplu să n-o văd. Dar ca s-o văd, trebuia să fac mai mult decât să privesc. Mult mai mult. Orice ar fi fost acel ceva pe care trebuia să-l fac, demersul îmi solicita atât de mult fiecare celulă a aparatului vizual, încât simţeam cum îmi plesnesc vasele de sânge. Am înaintat împleticindu-mă şi sprijinindu-mă de pereţii care vibrau sub atingerea mea. Trenul era în mişcare. Persoana a încetat să zâmbească odată ce m-am apropiat îndeajuns cât să-i smulg plasa din mâini şi să-i spun că noi încercăm să dormim.

— Şi eu la fel, mi-a spus. Păi bine, noapte bună. Pentru moment.

Mişcându-se prea repede ca să-l pot opri, a deschis uşa vagonului. Nu pe cea care l-ar fi dus în celălalt vagon, ci pe cea care ar fi dat spre peron, dacă trenul ar fi staționat. Amândoi ne-am clătinat în timp ce vântul intra în tren ca un vârtej având o sută de kilometri pe oră, numai aşa, ca să se amuze, hohotind în timp ce făcea tot ce-i stătea în putință să ne smulgă părul de pe scalp şi pielea de pe față – şi apoi omul a sărit din tren. S-a evaporat; m-am învârtit încercând să găsesc şi să trag semnalul de alarmă şi de aceea nu l-am văzut căzând. Eu am tras al doilea semnal de alarmă, în spatele meu, Xavier îl trăsese pe primul.

— A sărit, am spus eu, iar trenul urla.

Nu cred că Xavier a auzit ce-am spus din cauza balamalei care s-a izbit şi a sunetului baritonal al frânei.

— Ai văzut? A spus că nu poate să doarmă sau ceva şi apoi a sărit...

Trenul s-a oprit de tot şi un cor de voci s-a auzit din ce în ce mai tare, alături de tumultul de paşi grei ai zecilor de persoane care săreau din tren şi fugeau pe lângă el la unison. Echipa de mentenanță încă era cu noi.

Era duminică dimineața foarte devreme şi eu stăteam în mijlocul coridorului, neavând pe mine nimic altceva decât o pereche de boxeri pe care scria *sâmbătă* în cehă, tremurând din tot corpul, holbându-mă cu ochii injectați, fluturând o mare plasă de peşte şi strigând că cineva a sărit din tren în timp ce era în mişcare. Prin boxe se auzea vocea Laurei, care ne îndemna să rămânem pe loc. Lui Xavier i s-a făcut milă de mine şi a insistat să mă îmbrac înainte să înceapă interogatoriul conductorului. Am încercat să ne punem de acord poveştile.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat.

I-am spus din nou. Apoi şi a treia şi a patra oară. Şi el tremura. Dar mă tot întreba:

— Dar cine era, Otto? Cine o fugărea pe Chela cu plasa? Cine a deschis uşa vagonului?

Îmi ţinea capul între mâini şi se uita în ochii mei: l-am privit în timp ce recapitula ce ştia. Eram aplecat peste el când m-am trezit şi Chela era deja în compartiment. Şi a ieşit pe coridor în momentul în care eu fugeam spre uşa vagonului, dar asta a fost tot. Era posibil să fi fost doar eu, făcându-mi de cap de unul singur. Era posibil s-o fi speriat pe Chela în speranţa că asta o va arunca în braţele lui Árpád. Cât despre deschisul uşii şi aruncatul în gol, astea ar fi putut reprezenta o altă eroare neuronală, aşa cum s-a întâmplat când am fugit într-o casă în flăcări.

— Mă întreb cât o să mai suporţi un om care se bagă la tot felul de acte eroice inutile? am întrebat în glumă, dar de fapt vorbind foarte serios – când Xavier se va sătura de mine, n-are decât să aleagă din mulţimea de peţitori de care pretind că nu mă simt ameninţat.

— Să ştii că mie îmi plac oamenii de felul ăsta, a spus el. Şi oricum eu sunt... tu eşti ăla care ar putea să-şi găsească un partener mai bun.

L-am sărutat.

— Ce spui tu acolo? Ascultă, o s-o ard puţin ca Anne Brontë. Eşti pregătit?

— Şi dacă spun că nu sunt pregătit, am scăpat?

— Nu. O scenă à la Brontë nu poate fi evitată. Prefer defectele tale calităţilor desăvârşite ale altora, Xavier Shin. Gata. N-a fost aşa de rău, nu?

Mi-am închipuit că va râde, că se va schimonosi, că va analiza fraza, că mă va săruta sau orice combinație între astea patru. Dar el a privit în jos, meditând.

— Xavier?

Am fost întrerupți de o prințesă de douăzeci şi ceva de ani. Mai exact, de o prințesă urbană cu o coadă într-o parte, cu o rochie de gală din tul albastru, tăiată la şold şi trasă peste ciorapi de mătase. Avea un mic smarald strălucitor în nas, iar întregul look era completat de o pereche albă de Converşi. Pantofii sport rămân curați doar atât cât este curată conştiința celui care-i poartă.

Urcase în vagon de pe şine şi stătea în fața noastră cu brațele încrucişate.

— Allegra Yu, a spus ea. Ce s-a întâmplat, mai exact?

Ea – sau poate Ava – desenase câte o aluniță în formă de inimioară pe partea de sus a obrajilor, amplificând asimetria feței, astfel încât avea mai multe expresii deodată. Avea un accent de Peckham, ceea ce mă făcea să cred că o să mă asculte. Cei din Peckham sunt profunzi. Ți-o iei dacă îi faci să-şi piardă timpul, dar sunt dispuşi să aibă conversații intime, să asculte plini de compasiune tot felul de monologuri în limbi pe care nu le cunosc. Pe ce mă bazez când spun asta? Părinții mei sunt din Peckham.

Allegra a ascultat ce am avut de spus fără să mă întrebe nimic, deşi la un moment dat s-a uitat extrem de întrebător la mine şi la Xavier. După ce am tăcut, mi-a luat plasa din mână. Cred că am fluturat-o cât am vorbit. Eram pregătit s-o las din mână, dar se pare că degetele mele aveau alte idei; Allegra a trebuit să le dezlipească de pe mâner. Nu mă purtam ca un martor demn de încredere.

— Mai ai ceva de adăugat? l-a întrebat pe Xavier.

El a privit-o în ochi.

— Nu. S-a întâmplat exact aşa.

— Ai văzut tot?

— Da.

— OK, a spus ea. Păi bine, o să căutăm. Vă anunţ dacă găsim... ceva.

— Dacă? am spus eu. Cum adică, dacă?

— E o întrebare bună, a zis ea şi m-a deconcertat băgându-şi mâna într-un buzunar al rochiei de gală, scoţând o acadea, punând-o în colţul stâng al gurii şi continuând fără să răspundă „întrebării mele bune". Staţi în tren, vă rog. Va trebui să vorbim puţin mai târziu.

— De-abia aştept, am spus eu. Dar până una alta... puteţi să-mi daţi şi mie o acadea?

Şi-a trecut acadeaua din stânga în dreapta, a spus că nu mai are alta şi s-a alăturat echipei care freca menta afară. A luat plasa de peşte cu ea.

Árpád şi Chela m-au crezut. Unul a sărit pe genunchiul meu şi a aşteptat până când mi-am lăsat capul în jos, ca să mă scarmene, trecându-şi lăbuţa prin părul meu, în căutare de lindini. Cealaltă a venit şi şi-a pus laba în palma mea pentru o clipă.

— Xavier, ea e Chela, viitoarea noastră noră.

Xavier i-a cerut lui Chela în coreeană să aibă grijă de el pe viitor. Ea asculta impasibilă şi când s-a dus s-o mângâie pe cap, s-a ferit – felul în care o prezentasem era prea mult pentru ea, a spus Xavier. Apoi, cele două manguste au sărit din vagon şi au luat-o de-a lungul şinelor.

Nu ştiu ce părere o să aveţi despre noi auzind una ca asta – de fapt, nu ştiu ce părere o să aveţi despre noi auzind toate cele pe care vi le povestesc –, dar următorul lucru pe care l-am făcut a fost să luăm micul-dejun. Un bărbat necunoscut a sărit din tren în faţa ochilor mei, iar când Xavier m-a întrebat dacă mi-e foame, am spus că aş mânca nişte friganele.

Xavier era bucătarul în dimineaţa aceea; dădusem cu banul. Am intrat în Vagonul Cămară şi am călcat pe coji de ouă. Albuşul şi gălbenuşul erau întinse pe geam în nişte dungi cleioase. O bucată de brioşă stătea într-o oală pe plită, acoperită cu lapte şi presărată cu frunze de viorele. Vasul pentru unt era în chiuvetă. Ciotul de unt rămas fusese lins temeinic; pe lângă urmele de limbă, se vedea şi luciul spumos de scuipat. Peste tot, era numai sirop de arţar; fusese întins şi picurat peste toate sertarele şi mânerele, amestecat cu unt ca să alunece şi mai uşor.

Asta trăda un act de vandalism, un proiect realizat de cineva care ştiuse că vom dori nişte friganele de dimineaţă şi care se dăduse peste cap să includă fiecare ingredient de care aveam nevoie. Să nu uităm că toate ingredientele fuseseră daruri din partea gazdei noastre. Oare Ava a dat şi Ava a luat?

Am început să fac curat, dar Xavier m-a oprit.

— Chiar dacă nu dau de urma bărbatului care a sărit din tren, Allegra ar trebui să vadă asta.

— Păi, dacă cineva este înclinat să creadă că n-a sărit nimeni din tren, atunci va considera că tot eu am făcut şi asta.

— Ei, bine, s-ar înşela. Nu ştiu cum stau lucrurile în rest, dar ştiu sigur că tu nu iroseşti mâncarea.

— Adevărat.

Aveam mâinile lipicioase, aşa că ne-am spălat în Vagonul cu Duş. Dar apoi am descoperit că am sirop pe claviculă şi eu am văzut că el are sirop în buric şi tot găseam sirop, aşa că a durat o veşnicie să ne spălăm. Mai ales dacă iei în considerare felul în care acustica din duş poate amplifica sunetul respirației iubitului tău, adăugând o mişcare fiecărei mişcări de-ale tale şi făcând ca sunetul lui să-ți furnice pielea când simți că se apropie. Nici reîmbrăcatul n-a fost simplu. În cele din urmă, şi-a adunat hainele şi a ieşit din Vagonul cu Duş, râzând şi spunându-mi că se va îmbrăca după uşă.

Mi-am tras blugii pe mine şi apoi mi-am verificat buzunarul. Telefonul lui Xavier era acolo. Îmi luase hainele şi mi le lăsase pe ale lui. Tot nu aveam semnal, dar repede, înainte să-şi dea seama de greşeala făcută, am băgat parola, i-am deschis mesajele şi le-am citit pe primele două – cele pe care le primise în timp ce vorbeam cu Do Yeon-ssi. Doar ele mă interesau. Primul, pe care îl primise chiar înainte să întrebe cum se cunoscuseră Yuri şi Do Yeon-ssi, spunea: *Indiciu: mă cunoşti*. Al doilea, pe care îl primise la timp cât să schimbe: „Nu cunoaştem niciun Yuri” în: „Nu ştim ce ne-am face fără Yuri”, spunea: *Serios? După tot ce-am făcut pentru tine?*

Un impostor cu un nume fals era în casa noastră chiar în acest moment şi se dădea bine pe lângă Do Yeon-ssi. Şi luând în calcul aceste două mesaje, trimise de pe un număr care nici măcar nu era salvat în telefon, Xavier a propus să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Chiar menționase posibilitatea ca acest „Yuri” să aibă intenții bune. E posibil să primeşti un mesaj nesemnat de la un

număr necunoscut care să fie atât de specific, încât să-ți dai seama imediat cine ți l-a trimis, dar nu era cazul acestor două mesaje. Oricine le-ar fi putut trimite, dar Xavier identificase emițătorul în felul acela subit în care ştii cine te sună în mijlocul nopții. Ştii la ce mă refer – sună telefonul la miezul nopții. Pe ecran scrie că numărul este ascuns sau necunoscut şi nu răspunzi de obicei la astfel de numere, dar este aşa de târziu şi s-ar putea să fie vorba de nişte veşti spectaculoase care ar putea să schimbe totul – în bine sau în rău. Răspunzi la telefon. Spui: „Alo? Alo?", dar nu răspunde nimeni. Apoi rosteşti un nume şi adaugi un semn de întrebare. Nu este vorba despre persoana cea mai plauzibilă şi nici măcar cea la care speri. N-are nicio legătură cu inferențele pe care le-ai putea formula în urma evenimentelor din ultimele ore. Este, pur şi simplu, ceea ce este. Spui numele la care te-ai gândit de când te-ai trezit până când ai adormit. Faptul că nu eram eu acea persoană pentru Xavier nu mă deranja prea tare – nici el nu era persoana aceea pentru mine. Asocierea e rareori pozitivă. De remarcat este faptul că este intensă. Nu puteam să-l întreb care-i faza; Xavier trebuia să-mi spună de bunăvoie şi nesilit de nimeni.

Până la urmă, totul se rezuma la faptul că nu îndrăzneam să risc o scenă de gelozie. De unde să aibă tupeu produsul neimpresionant al unei familii iubitoare să se comporte altfel decât împăciuitor în acest scenariu? Era momentul potrivit atât din punctul de vedere al naturii, cât şi al culturii să demonstrez o aptitudine pentru ceva, cumva, undeva. Şi deşi nu mă stresez prea tare că n-am făcut-o (încă?), eşecurile romantice sunt un punct dureros. Aici chiar ar fi trebuit să mă descurc mai bine. Când m-au făcut Martha şi Lieselotte, numele legal al Marthei încă era Mark, iar Lieselotte era o judecătoare

importantă în Berna. Sunt doi dintre cei mai liberi oameni pe care îi ştiu şi asta pare să fie cumva produsul auxiliar al conversaţiei dezlânate pe care o au de când s-au cunoscut, un schimb care-i atrage pe străzile lăturalnice ale fleacurilor şi ale subiectelor academice, ale meschinăriei şi ale poeziei. Când ajung la vreo nouă înţelegere, se întâlnesc la mijlocul drumului şi se sărută. Mama mea profesoară a oficializat faptul că de acum înainte era Martha, iar mama mea judecătoare a demisionat şi şi-a esenţializat viziunea despre justiţie până când a ajuns la aspectele ei elementare, servind zeul dreptăţii (şi chiar cred că dreptatea era un zeu pentru Lieselotte) ca inspector de poliţie care-şi face treaba în timp ce-şi soarbe cafeaua dintr-o cană împodobită cu poza soţiei şi a fiului său. Urăsc cana aia. Fotografia de pe ea ne face să arătăm ca nişte modele Ikea pe care s-ar putea să le primeşti gratuit dacă îţi cumperi destulă mobilă. Dar punând asta în paranteză, e o fotografie în care Martha arată ca o profesoară aprigă şi eu ca un drăguţ bebeluş viking. Aşa că şi dacă se sparge cana ei obişnuită sau este ascunsă pe undeva, Lieselotte scoate alta, identică, din sertar.

Voiam să fiu şi eu la fel şi, aşa cum am spus, ar fi trebuit să fiu în stare. Dar o relaţie care să dureze şase luni era un miracol. Sau cel puţin aşa credeam până să-l fi cunoscut pe Xavier. Descoperisem că elementul-cheie era încrederea absolută. Lieselotte şi Martha au parte de aşa ceva. Dar nu cred că vreuna din ele s-a uitat pe ascuns la mesajele celeilalte. Mă învârteam în cerc, spărgând ultimele baloane de săpun care se adunaseră în afara cabinei de duş şi încercând să găsesc o modalitate de a-l întreba pe Xavier despre asta. Să-l întreb în aşa fel încât să-şi dea seama că vreau să-l ajut să neutralizeze

orice efect ar avea asupra lui acest „Yuri”. Asta în caz că îşi dorea sau avea nevoie de ajutor. Îh. M-am uitat în oglindă: ochii îmi erau din ce în ce mai roşii. I-am închis şi mi-am apăsat încheieturile degetelor peste pleoape, încercând să vizualizez din nou acel chip. Chipul bărbatului cu plasa de peşte. Am văzut ceva precum o flacără, un val mistuitor care topea materia. Plămânii mi-au scârțâit, din nou transformați în plută. Gura mi s-a umplut cu fum, am tuşit, încercând să continui să privesc. Era acolo, puteam să-l întrezăresc, trebuia doar să-mi țin respirația încă un pic, încă...

Bărbia a lovit chiuveta şi apoi podeaua. M-am făcut covrig, tuşind încontinuu. Xavier a bătut la uşă.

— Otto? Eşti bine?

Ştiam că dacă vreau să respir, trebuie să deschid ochii. Şi chiar voiam să respir. Nu? Xavier a bătut din nou la uşă. Respiră, respiră. Am deschis ochii.

— Da. Ies imediat. Telefonul tău e la mine.

Când m-am ridicat în picioare, ochii-mi arătau şi mai rău, erau mai roşii decât roşul. Aproape că nu se vedea deloc albul pupilei. Xavier îşi lăsase ochelarii de soare pe polița de deasupra chiuvetei, aşa că mi i-am pus la ochi.

Pe hol, i-am dat telefonul înapoi, el a verificat ecranul, apoi mi-a spus că ar trebui să văd Vagonul Poştă. Avea găleata cu snacksuri de peşte prăjit sub braț. Mâncam în timp ce mergeam, încetinind pasul, astfel încât Xavier să poată să se oprească în cadrul uşii cu mâna întinsă, căutând semnal:

— Mă întreb dacă prietenul nostru Yuri ştie ce se întâmplă...

Faptul că el a fost cel care l-a adus în discuție pe Yuri nu era puțin lucru.

— Deci ştii cine este acest Yuri, da? Poate că nu pare, dar îmi fac griji pentru Do Yeon-ssi.

— Hai, lasă-mă... ar trebui să-ți faci griji pentru Yuri dacă mătuşa mea află că petrece timp cu ea din motive ascunse. Dar da, am o bănuială cine e.

— Ai idee de ce intenționează să fie adoptat pe repede înainte?

S-a uitat rapid la mine, apoi a privit în altă parte.

— Cred că ăsta e patternul lui. Încearcă să te facă să dai ce ai mai bun din tine şi dacă nu reuşeşte... pleacă.

— E un fost iubit de-ai tăi?

— De ce mă întrebi asta de fiecare dată când menționez un prieten de care n-ai auzit? Îți dai seama că n-am fost cu aproape niciunul dintre prietenii mei?

— Îmi dau seama. Dar să revenim la Yuri... *el* ți-a fost iubit?

— Dacă e cine cred eu că este, atunci da, a murmurat Xavier.

Fiecare silabă era plină de resentimente.

— Cel de dinaintea mea?

— Da.

— Poate vrea să vă împăcați, am spus, pe cât eram în stare de calm.

A spus ceva în şoaptă şi apoi mai tare:

— Se pare că tu, Otto, n-ai avut un astfel de fost iubit. Un fost iubit care să te facă să te simți de rahat.

— Nu, nu am avut un astfel de iubit. Dar să nu-i uităm pe cei care au încercat să mă facă să mă simt astfel, deci ştiu la ce te referi.

Xavier s-a strâmbat.

— Nu e că... N-a... Eu vorbesc despre o dinamică în care cineva se poartă frumos cu tine, cu calm, şi în mod

constant tu dai cu mucii-n fasole, iar el acceptă. Nu s-a supărat niciodată, nu a devenit cinic...

Probabil că păream sceptic, pentru că a repetat:

— Niciodată. Nu mi-a arătat asta niciodată, dar nu se poate să nu-l fi rănit comportamentul meu de rahat. Şi să nu-mi zici că nu m-am comportat atât de naşpa precum cred. Căci n-ai fost de faţă.

— N-am fost. Dar sunt aici acum, iar comportamentul de iubit de rahat nu pare să ţi se potrivească. Dacă ăsta ar fi fost stilul tău, ar fi ieşit la suprafaţă până acum. Poţi să-mi dai un exemplu?

— Poate altă dată, a spus el.

S-a uitat pe fereastră şi a început să mănânce nervos; a înghiţit o mulţime de bucăţi de piele de peşte deodată. Apoi a tuşit şi s-a apucat să dea din mână, aproape scăpându-şi telefonul:

— Lac! Un lac!

Ne opriserăm în mijlocul a ceea ce părea să fie un cimitir de maşini sau un bâlci – poate că era unul pe cale să se transforme în altul, dar ambele proiecte fuseseră oprite, aşa că şinele erau înconjurate de kilometri întregi de maşinării ruginite, bucăţi de aparatură acoperite de praf şi forme masive înfăşate în muşama. Dar imediat după acest strat, ca şi cum ne-am fi uitat printre stâlpii unei porţi cenuşii, culorile reci ale unui lac se împleteau în faţa ochilor noştri. Lacul era de un albastru violent. O culoare care sfâşia orizontul. Unele lacuri sunt calme, altele sunt agitate. Acesta era o substanţă furtunoasă care se războia cu cerul, un David care îşi flutura pumnul apos la Goliat şi răgea: *Te voi îneca!*

Am sărit din vagon şi am luat-o spre lac, dar nu făcuserăm decât câţiva paşi când s-a ivit Allegra, purtând o cască de protecţie şi murmurând ceva într-un walkie-

talkie, de unde i se răspundea. A ridicat mâna când ne-a văzut, făcând gesturi care ne îndemnau să ne urcăm la loc în tren, apoi s-a întors şi a luat-o în cealaltă direcţie, fără să verifice dacă este ascultată. Nici nu era nevoie. Cifrele nu erau de partea noastră – echipa de mentenanţă condusă de Allegra versus noi doi. Ne-am întors.

— Suntem... prizonieri? l-am întrebat pe Xavier.

— Probabil că nu, a spus el, încercând să fotografieze lacul din cadrul uşii, însă nu a nimerit unghiul potrivit şi a renunţat. Dar dacă totuşi suntem, sunt sigur că Allegra o să ne spună.

Mai multe notificări au apărut pe ecranul telefonului.

— Avem semnal!

A sunat-o pe Do Yeon-ssi fără să arunce nicio privire mesajelor. Ea a răspuns imediat, iar el a pus-o pe difuzor.

— Chiar mă gândeam la nepoţii mei. Unde sunteţi? Ce face Árpád? Aţi luat legătura cu Ava? Vă distraţi?

În mijlocul întrebărilor, a început să cânte „Macarena”, aducându-şi aminte versurile perfect.

— Totul este minunat, a spus Xavier. Cum e treaba cu Yuri? E cuminte, da?

— Ne înţelegem bine. E foarte... nematerialist, ştii ce zic? Am crezut că a venit să-şi umple buzunarele cu banii noştri. Ceea ce nu e greşit, atât timp cât dai dovadă de fair play, evident. Dar joacă numai ca să doneze unor instituţii filantropice.

— A, da?! Ce instituţii filantropice? am întrebat.

(Xavier m-a privit furios şi mi-a şoptit: „Ce te doare pe tine ce instituţii?”)

— Întreabă-l tu asta, a spus Do Yeon-ssi. Nu l-ai sunat încă?

— N-am avut semnal.

— Ştii, noaptea trecută Yuri a pariat că nu-l vei suna. A spus că se simte lăsat pe dinafară de când v-aţi cuplat voi doi.

Xavier n-a spus nimic, eu n-am spus nimic. Aveam nevoie să mai reflectez puţin la puterea pe care Sfântul Yuri o exercita asupra persoanei iubite. O mutaţie a vinii pe care eu, cu mintea mea noncatolică, nu o puteam înţelege deloc.

Do Yeon-ssi s-a răstit la noi:

— E prima oară când sunt nevoită să îţi spun să te porţi frumos cu prietenii tăi. Să-l suni imediat, da?

— Aşa vom face. Mi-aş dori să fim acolo, cu tine, să cântăm „Macarena", i-am spus.

— Nu e adevărat. Şi oricum, îl am pe Yuri.

Am închis telefonul.

— Ce prostie din partea mea că am vrut să ne întoarcem mai devreme, a spus Xavier. Acum îl are pe Yuri şi lucrurile stau cum nu se poate mai bine.

Şi-a adus aminte că primise e-mailuri şi mesaje şi a trecut prin ele.

— Ai primit ceva de la Yuri?

— Nu.

— N-ai de gând să-l suni?

— Eşti mai rău decât Do Yeon-ssi.

A bătut la uşa vagonului următor şi a aşteptat câteva minute înainte să mă conducă într-un vagon care era ticsit cu tăvi de lemn, fiecare dintre ele dând pe-afară de scrisori şi etichetate cu nume de sate şi de târguri.

Exista o masă de scris lungă şi îngustă, care n-ar fi putut fi folosită pe post de loc de dans. Existau multe sertare şi recipiente pentru produsele de papetărie şi câteva dicţionare. Latină, italiană, greacă modernă şi aşa mai departe.

În jurul biroului erau trase trei scaune şi toată lumea îşi scrisese numele pe marginea cea mai apropiată de scaun. Allegra. Laura. Ava. Ava menționase că trăieşte nişte vremuri ciudate. Nişte vremuri trăite în acest tren, alături de doi oameni care n-o lasă să vorbească cu nimeni, dar care scriu scrisori alături de ea? Până la urmă, semnul trebuie să fi spus AJUTOR şi nu SALUT. Am fost fraier c-am crezut-o pe cuvânt.

Dedesubtul primei ferestre a vagonului, peretele forma o firidă în care erau două coşuri cu câte o fantă gravată deasupra fiecăruia. În coşul marcat „DE EXPEDIAT" erau mai multe plicuri, iar în coşul marcat „PRIMITE" era un singur plic, adresat trenului însuşi, *Ziua Norocoasă*.

— Toate aceste scrisori...

M-am uitat către tăviţele de lemn.

— Oare sunt adresate trenului?

Xavier a deschis unul dintre sertare, pe care scria „Chaouen" şi a scos un plic. *Dragă Zi Norocoasă*, a început să citească el cu voce tare, traducând din mers, din franceză în engleză:

Totul este de rahat, nici nu ştiu de unde să încep să descriu cât de nasol e totul. Te-am văzut aşteptând în staţie, Zi Norocoasă, ziua mea norocoasă, şi aproape că ţi-am intrat pe uşă ca să mă duci de-aici. Dar trebuie să rămân pe loc şi să duc treaba la bun sfârşit. Aşa e mai bine pentru toată lumea. Deşi nu sunt cea pentru care ai venit, poţi lua asta cu tine.

Mersi

P.S.: Nu-mi răspunde la scrisoare. Am auzit că faci asta uneori, dar nu poți să faci asta cu mine. Ştiu că trenurile nu scriu. Şi nici nu citesc, acum că veni vorba.

Am deschis sertarul pe care scria „Croydon” şi am citit:

Tuturor celor interesați,

Sunt stupefiat că etalați roadele unor câştiguri obținute prin mijloace necinstite. Poate că oamenii din generația voastră văd acest tren ca pe un loc de distracții cool, dar eu nu voi uita niciodată Afacerea Sichuan, care a sărăcit zeci de familii şi a aruncat în dizgrație alte sute, şi asta doar pentru ca Hardeep şi Shilpa Kapoor să dispară cu milioanele lor prădate. Sper să aveți parte de toate relele din lume.

R. Pandey

— Oare Ava trebuie să rămână în tren ca să nu fie găsită la o adresă fixă?

— Nu ştiu ce să zic, a răspuns Xavier. Multe dintre aceste scrisori fac referire la Afacerea Sichuan. Există o categorie de oameni care se simt nedreptățiți de fiecare dată când văd acest tren. Iar versiunile lor despre ce s-a întâmplat sunt destul de diferite. Când mi-ai spus că nu avem voie să vorbim cu Ava, m-am întrebat dacă nu

cumva trebuie să fie protejată de aceşti oameni care-i scriu. Dar dacă te gândeşti mai bine, aceste scrisori nu sunt decât vorbe goale. Ca să le trimiţi, trebuie să te duci la tren şi să le bagi prin fantă. Ai putea la fel de bine să-i spui în faţă ce ai de spus sau să-i dai o palmă sau să faci ce crezi tu de cuviinţă. Dar asta s-ar putea întoarce împotriva lor, or ei vor s-o facă să se simtă prost fără să-şi asume niciun risc, deci se furişează în tren şi trimit astfel de scrisori, probabil când nu e nimeni prin preajmă. Deci da, există aceste scrisori, dar multe dintre ele sunt amuzante, înduioşătoare sau foarte specifice.

Ştiam la ce se referă, pentru că deschisesem nişte sertare la întâmplare cât vorbise el.

— Ca de exemplu asta, în care este lăudată pentru mijlocul de transport pe care l-a ales şi în care se vorbeşte de rău de transportul pe uscat, pe mare sau prin aer. *Marea în mod deosebit este letală; poate că este furioasă pe omenire pentru că a abandonat-o cu eoni în urmă şi a ales uscatul. Acum e plină de rechini şi de mine subacvatice...*

— Încă mă mai gândesc la Afacerea Sichuan, a spus Xavier, luând plicurile din cutia pe care scria „DE EXPEDIAT” şi împrăştiindu-le pe birou. Cine a scris scrisoarea aia în care se vorbea despre roadele unor câştiguri obţinute prin mijloace necinstite?

M-am întors la tăviţa „Croydon”.

— R. Pandey.

A lovit cu degetul colţul unui plic, le-a aruncat pe restul în cutie şi s-a întins după un deschizător de scrisori.

— Vrei să vezi ce-a răspuns doamna Kapoor?

Ochelarii îmi alunecaseră pe nas; i-am împins la loc.

— Am senzația că oricum am dat de belea, aşa că de ce nu...

Ava se stresa când lumea îi vorbea de rău trenul. Apăsa aşa de tare cu stiloul încât rupea hârtia pe alocuri.

Bună ziua, R. Pandy!

Iată şi a patruzecea scrisoare de la tine. Cred că au fost patruzeci, dar le-am pierdut şirul şi nu poți să-mi porți pică pentru asta, dat fiind că mi-ai scris sub pseudonime. Scuze că a durat aşa mult să-ți răspund. Bombele alea cu vopsea au fost nişte răvaşe de iubire din partea ta? Iată-mă, m-ai obligat să ies din vizuină.

Da, Hardeep şi Shilpa Kapoor au fost nişte monştri! Eu şi verii mei am auzit de multe ori povestea lor. Au fost nişte greşeli întruchipate. Ştii cum au murit? Unul a nimerit în calea unei căruțe şi altul – îți va plăcea asta, R. Pande – s-a înecat cu nişte smaralde. Au lăsat doi fii în urmă. Cel mai mare dintre ei a fost fiul lui Hardeep, iar cel mai mic a fost un amestec de sânge caucazian şi indian. Poți să crezi că Hardeep s-a aruncat în fața căruței în mod intenționat dacă vrei, dar eu cred că era aşa de beat, încât habar n-avea că se află în mijlocul drumului. Luni întregi a băut nonstop tărie importată şi foarte scumpă. O sărbătoare continuă, căci avusese privilegiul de a fi şantajat pe bune. Nu că cel care l-a şantajat ar fi avut impresia că face ceva special. Era o chestiune de rutină – seduci nevasta unui traficant, amenințI traficantul respectiv cu darea în vileag a scrisorilor de dragoste ale soției şi, jalnica bomboană

de pe colivă, promiți că vei dispărea din viața ei dacă ți se dau numele, datele şi locurile importante pentru rutele pe care face traficul. Nu e nevoie de cine ştie ce efort ca să şantajezi nişte blegi care simt că nu pot trăi fără nevestele lor şi mai blege. Poți să-l duci pe bleg prin ceainăriile pe care le frecventează şi să te raportezi la el ca la o pereche de ochelari cu care să desluşeşti planurile secrete de pe fiecare masă, semnificația distanței sau apropierii dintre ceaşca verde şi cea albă. De obicei, dura ani de zile să te prinzi de aceste aranjamente, dar şantajul l-a transformat pe Hardeep într-un profesor formidabil; şantajistul lui s-a lăudat că i-a luat doar o lună ca să învețe toate codurile de aranjare a ceştilor care erau necesare pentru a urmări transporturile pe mare, şi asta fără să se mişte de la locul lui, de la umbra bambuşilor.

Dacă mă întrebi pe mine, R. Pandi, tovarăşii lui au fost fraieri să-l lase să țină la el un sfert din banii câştigați. Încă de la început, a fost veriga slabă din rețeaua de trafic. Se pare că nu era lacom când venea vorba de bani... măcar această calitate o avea şi el. Dar era prea impulsiv şi nu era deloc disciplinat. Aşa spuneau oamenii care-l cunoşteau mai bine. A avut deci noroc că singura activitate care-i plăcea mai mult decât băutul era să falsifice document după document, fără să-i pese de complicații sau de intervalul de timp. Hardeep şi Shilpa, ca pereche, n-aveau nimic care să le displacă traficanților de ceai din Sichuan – ăsta era un alt factor în favoarea lor. Sunt menționați în câteva scrisori ca fiind un cuplu de aur şi probabil că aşa şi păreau la prima vedere, o pereche atrăgătoare, cu maniere alese, care venise din

Assam ca să discute despre ceai într-o chineză fluentă. Ăsta este singurul motiv pentru care au avansat în rang, iar după ce East India Company a strivit cooperarea dintre concurenții lor, Hardeep nu mai avea altceva de făcut decât să cumpere alcool. Da, aşa cum ai spus şi tu, a păstrat banii. A avut şansa să fugă în Newcastle şi să trăiască fără să-l ştie nimeni. Iar nevasta pentru care făcuse toate astea a rămas acolo unde erau banii. Să fugă după agentul care lucra pentru East India Company? Nu Shilpa Kapoor. Noapte de noapte, accepta să-i fie citite cu voce tare scrisorile pe care i le scrisese; le asculta trează fiind. Acest lucru se întâmpla de obicei în jur de ora unu noaptea, Hardeep adoptând o voce afectată ca s-o imite. „Ha ha ha", spunea ea. Şi: „Nu-mi pasă." Şi: „O să fiu fericită oricum." Era încântată de stilistica pe care o folosise chiar ea în scrisori. Era prea târziu pentru altceva. Cam un deceniu, Shilpa şi Hardeep au plănuit să-şi folosească banii în scopuri nobile. Avem o mulțime de documente care atestă fonduri şi burse şcolare; au supravegheat şi au aprobat planuri pentru şcoli şi orfelinate. Dar se pare că escrocii din toate timpurile găsesc o modalitate de a ne folosi banii pentru a face rău acolo unde avem nevoie să facă bine – în vremea filantropiei private, a cădea victimă escrocilor însemna să sponsorizezi demersuri aparent altruiste care ascundeau nişte mizerii de ți se ridica părul în cap.

Documentele care le atestau ispăşirea s-au diminuat până au dispărut cu totul după vreo zece ani, ca şi cum Hardeep şi Shilpa au acceptat în cele din urmă că nu se pricep la demersuri cinstite. Şi de ce s-ar fi priceput, dacă e adevărată zicala care spune

că cine se aseamănă se adună? Shilpa avea deja nişte smaralde, dar acestea erau daruri din dragoste, aşa că şi-a cumpărat altele; se potriveau cu culoarea pielii ei. Nu le purta, erau smaralde de ultimă instanță. Genul ăla pe care o femeie ca ea şi le-ar fi pus înainte de a fi dusă la ghilotină şi şi le-ar fi expus în fața unei mulțimi zgomotoase. Shilpa era tot timpul cu gândul la smaralde. Le-a examinat imperfecțiunile prin lupa unui bijutier. Era îngrijorată că fuseseră înlocuite cu nişte falsuri când n-a fost atentă. Când nu era îngrijorată de asta, era îngrijorată că cineva îi va lua smaraldele cu totul. Că cineva ar putea să o omoare pentru ele. Ceea ce nu i se părea a fi o idee proastă, aşa că nu s-ar fi putut întoarce ca o fantomă revoltată. Prin urmare, Shilpa a început să-şi ascundă smaraldele în gură. Lucru evident mai ales când vorbea. Hardeep era tot timpul beat, credea deci că i s-au înverzit dinții şi continua s-o forțeze să retrăiască litania declarațiilor pasionale de care el nu se bucurase niciodată. Bineînțeles, odată ce te apuci să ascunzi smaralde în gură, eşti deja cu un picior în groapă. Eşti la un pas de a dormi cu ele în gură şi aşa s-a înecat Shilpa Kapoor într-o noapte. Se ascunsese într-un dulap plin cu haine de blană. Nimeni n-a auzit-o înecându-se, sau cel puțin aşa se pare, căci a fost găsită abia a doua zi dimineață. Ceea ce nu prea a afectat milioanele alea prădate pe care le-ai menționat. Nici smaraldele, nici băutura, nici încercările de a face fapte de caritate, nici lucrurile cumpărate. Dar asta nici nu contează, R. Pandee, pentru că nu ştim unde şi-au ascuns milioanele. Dacă vrei să ştii cum mai stă treaba, cred că mama sau mătuşile mele te pot pune la curent. Ai scris unei

persoane a cărei familie nu şi-a schimbat casa de secole, ca nu cumva să fie ascunsă comoara în ea. Suntem o familie numeroasă, aşa că ne-am extins pe toată strada şi apoi pe strada următoare şi aşa mai departe. Charles Dickens a auzit de noi şi a vrut să afle mai multe când era prin zonă, dar a renunțat după ce nişte băieți maronii şi musculoşi din Tyneside i-au făcut o vizită la hotel şi l-au sfătuit să scrie în schimb o urmare la *Oliver Twist*.

Perspectiva mamei mele ar fi probabil destul de diferită. Ea vrea să dea averea ciordită celor de la care a fost luată; doar că trebuie s-o găsească mai întâi. Prin urmare, călătoreşte prin lume, urmărind indicii şi întreținându-se cu şarlatani care-i promit că o vor ajuta să restabilească onoarea familiei. N-am mai vorbit cu ea de ani de zile. Afacerea Sichuan este o tâmpenie cu rădăcini adânci.

Cu tot respectul R. Pan D (cu acelaşi respect cu care ne-ai urat să avem parte de toate relele din lume), ți-am povestit toate acestea pentru că a vedea un tren şi a te agita în legătură cu nişte evenimente care au avut loc în 1737, evenimente pe care nu le înțelegi, e destul de asemănător cu a-ți ascunde pietrele prețioase în gură.

Ajunge zilei răutatea ei şi aşa mai departe.

Ava Kapoor

— Care parte crezi că e cel mai probabil să-l fi făcut pe R. Pandey să strângă din dinți? a întrebat Xavier, trecându-şi mâna peste pagini ca un scamator vesel.

Mi-am frecat bărbia.

— Ei bine, Xavier, cred că faptul că îi tot scria greşit numele. Tu ce crezi?

— Cred că tonul general... Ştii, faptul că îi tot explica chestii. *Hai să trăim în pace, ce zici, rahat cu ochi?*

A sărutat de la distanţă foile înainte de a le băga înapoi în plic. Apoi ne-am suflecat mânecile, pe jumătate convinşi că milioanele prăduite sunt undeva în tren. Poate chiar în acest vagon...

Nu ştiam în ce valută ar putea fi. Poate că erau smaralde în valoare de milioane?

— Lasă asta, a spus Xavier. O să fie o grămadă, şi aşa vom şti că le-am găsit.

I-am chemat pe Árpád şi pe Chela, sperând că mangustele au abilităţi de căutare superioare. Árpád Montague al XXX-lea nu se lasă până nu găseşte ceea ce caută. Are o abordare minuţioasă, deci trebuie să te obişnuieşti cu ideea că lucrurile din jurul tău nu vor arăta la fel după asta. Aşa că a fost mai bine că la câteva secunde după ce Xavier a chemat mangustele (iar ele n-au venit), s-a auzit din difuzoare vocea Allegrei Yu, propunându-ne să ne vedem în Vagonul Galerie în cinci minute.

Galeria cu tablouri era alături, într-un vagon fără ferestre. Un bec atârnând în jos simula lumina soarelui de iarnă; toate pânzele erau scăldate în alb. Era câte una pe fiecare perete şi erau în pereche. Cele două pânze goale, neînrămate, erau faţă în faţă şi la fel erau şi cele două tablouri pigmentate neuniform, ambele portrete. Arătau de parcă pictorul încercase să răzuiască una din două tuşe realizate. Dar discordanţa era blândă; culorile făgăduiau că se vor potoli dacă le vei atinge. Xavier s-a apropiat mai întâi de portretul cu cap şi umeri; mie mi s-a părut că asta aduce a confruntare. Ştiam ce-l face să fie aşa de agitat. Subiectul portretului părea să aibă undeva pe la douăzeci de ani, obrajii lui proaspăt raşi având rotunjimea specifică tinereţii. Părea să fie înclinat într-o parte, evitând în mod deliberat fie centrul ramei, fie lumina care venea din faţă. De asemenea, părea că se uită direct la Xavier. În ochii aceia negri-vineţiu, care nu clipeau niciodată, se vedeau veselia şi maliţiozitatea. Mi-am băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui Xavier şi am stat aproape nas în nas cu portretul, încercând să-l intimidăm cu privirea. Bărbatul din tablou era brunet, rumen la faţă şi avea sprâncene stufoase. Oricum mi-aş fi întors capul, îl prindeam uitându-se doar la Xavier. O şuviţă de păr îi căzuse peste ochiul stâng, aşa cum şi mie îmi căzuse o şuviţă peste ochiul drept. Eu mi-o dau după ureche sau o suflu din loc, dar tipul ăsta probabil că s-ar holba la tine prin ea. Cămaşa albă pe care o purta era aproape descheiată, dezvăluind faptul că fie se epila pe piept, fie n-a avut chef să deseneze păr. *Pun pariu că ăsta a fost un lucru constant în viaţa ta – că începeai lucruri pe care nu puteai să le termini*, m-am

gândit eu. Apoi am avut îndoieli în legătură cu faptul că am folosit timpul trecut cu încredere şi că am decis că era vorba de un autoportret. Încă ceva: îl văzusem undeva. Astea erau faptele pe care le ştiam.

— Aşa s-a uitat la tine şi ieri?

Xavier a dat din cap.

— Avea o expresie puțin diferită. Poate că era din cauza stării mele.

— Diferită în ce sens?

Xavier n-a răspuns.

M-am întors spre tabloul de pe celălalt perete. Era un tată cu fiul său. Asemănarea dintre ei era indiscutabilă şi probabil se aflau în biroul tatălui; erau multe cărți şi dosare şi un theremin abia vizibil în spatele biroului. Tatăl îşi ținea mândru fiul de umeri, iar fiul stătea în picioare şi se uita la el cu un amestec de afecțiune şi reținere. Fiul era subiectul autoportretului din spatele meu, iar în acest portret în care apărea şi tatăl lui, el era şi mai tânăr. În jur de zece ani. Erau mult mai în vârstă când i-am văzut în carne şi oase, dar îi văzusem pe amândoi. Cu cinci ani în urmă.

Doar că nu stăteau aşa, zâmbind unul la altul.

Fețele lor s-au conturat înaintea mea, s-au alungit, s-au contractat. Într-un vârtej de păr negru şi tul albastru, a sosit Allegra, luându-mă cu ambele mâini de cot, sprijinindu-mă şi îndepărtându-mă de tablou. Dacă n-ar fi făcut-o, m-aş fi împiedicat şi aş fi nimerit cu capul în el.

Xavier stătea cu spatele la mine şi se uita împrejur.

— Cine sunt cei doi? a întrebat.

Fața lui exprima... nu ştiu sigur. Nu tocmai îngrijorare. Tristețe. Seriozitate.

— E Přemysl Stojaspal, a spus Allegra, arătând spre autoportret şi spre băiatul de zece ani care stătea lângă

tatăl lui. Iar el este tatăl lui, Karel. Ambii au fost pictați de Přem. Pare că-i recunoşti, Otto?

— Îți voi povesti, dar mai întâi vreau să te întreb...

— Nu, Otto, a spus Allegra, dând din cap. Mă tem că nu e posibil, amice. Nu poți să te urci în tren, să ne faci să întârziem căutând un bărbat care chipurile a sărit din tren şi apoi să vrei să stabileşti ritmul conversației.

— Deci n-ați găsit nimic. Asta voiam să ştiu.

La fel ca în cazul bărbatului de la incendiu. Cel pe care m-am grăbit să-l salvez. Cel puțin aşa mi se păruse la momentul respectiv, că trebuia să-l scot de acolo, că trebuia să fac asta pentru că nimeni altcineva nu putea s-o facă. Îl văzusem prin geam – o siluetă nemişcată. Přemysl. Mă văzuse, mă privise cu teroare în ochi. M-am întrebat: *Oare de ce nu fuge?* Poate că spaima îl lipise de pământ, mărindu-i ochii şi o-ul gurii, golindu-i muşchii şi trecând prin ei. El privea în jos, eu priveam în sus, un dulap a căzut (peste el? în spatele lui?), iar eu am luat-o la fugă prin uşa de la intrare – unde l-am văzut pe Karel, tatăl, pe scări. Bărbatul cu respirație şuierătoare şi cu fața cenuşie, împingându-şi bastonul de-a lungul balustradei ca să prindă viteză, muştele zburând în jurul lui – întotdeauna îmi voi aduce aminte cum ieşeau muştele din gura lui, deşi ştiu că nu are cum să se fi întâmplat asta. Respirația bătrânului pe fața mea, trăgându-mă de haină şi spunând: „Fiul meu. Te rog..." Nu ştiu ce-a mai spus după aceea. Am vorbit despre asta cu psihiatrul la care am fost trimis ulterior; e o chestie destul de asemănătoare cu ezitarea lui Xavier între cele două interpretări ale semnului Avei. Cred că bărbatul a spus: *Te rog, ajută-l pe fiul meu*, dar am auzit şi: *Te rog, opreşte-l pe fiul meu*. Psihiatrul mi-a spus că am combinat două înțelesuri într-un singur cuvânt. Înțelesuri care mi-

au perturbat auzul. Opream discuția în acest punct, pentru că ambele înțelesuri sunt irelevante; apartamentul era gol, iar faptul că am fugit acolo n-a ajutat şi nici n-a oprit pe nimeni.

— Otto? Se pare că i-ai mai văzut şi altă dată pe Karel şi pe Přem?

— Ai mai spus asta o dată, am spus eu în şoaptă.

— Îți ofer şansa să răspunzi cât suntem doar noi. Laura e pe drum şi e mai bine ca anumite lucruri să nu fie discutate în prezența ei. Aşa că dacă ştii ceva, e important să ne spui acum. Te rog.

Observând-o vorbind, am văzut ce nu remarcasem la prima noastră întâlnire, când mai mult ascultase. Un flux a licărit pe fața ei cu un miliard de fațete, genul de flux generat de oscilația obişnuită între două gânduri contradictorii (sau evenimente viitoare?). Unul dintre gânduri o tulbura, iar celălalt o încânta peste măsură. Nu putea decide care dintre ele va câştiga, aşa că se pregătea să scape de clipa prezentă şi să fie cu un pas înaintea noastră. Doar unul singur. Vedeam la ea cele două trăsături importante pe care le caut la oamenii cu care fac hipnoză: o evidentă lipsă de atenție la împrejurimi şi o stimulare senzorială intensă. E chiar mai bine (din perspectiva unui hipnotizator leneş) când una are legătură cu cealaltă sau este cauzată de ea. Cu alte cuvinte, Allegra Yu era deosebit de sugestionabilă.

— Sunt prieteni de-ai Avei, nu-i aşa? am spus. Compozitorul şi...

— Sunt şi prietenii mei. Přem e un diletant, dar a condus editura fondată de tatăl lui. Până când a dispărut.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Xavier.

— Păi, din ce ştim noi, ultima oară când a vorbit cu cineva în persoană a fost cam cu cinci ani în urmă. În

vara anului 2014. Au mai existat conversații la telefon și e-mailuri de-atunci, de cele mai multe ori având legătură cu editura, dar au fost nevoiți să renunțe la el, pentru că sunt convinși că persoana care trimite e-mailuri și vorbește la telefon nu este el de fapt și nu pot lucra cu un editor misterios, oricât de eficient ar fi el. Când l-ai văzut, Otto?

(Vara anului 2014. Incendiul a avut loc în iulie.)

— Pe cine? Pe Přem? Nu l-am văzut niciodată, am spus eu.

Pompierii nu au găsit pe nimeni în apartament, iar bărbatul care-i chemase, același bărbat care îmi ceruse să-l salvez sau să-l opresc pe fiul lui, le-a spus că era acolo ca să-și ia poșta; a spus că știuse că fiul lui nu este acasă. Nu-și amintea exact ce-mi spusese, dar credea că fusese ceva de genul: *Este apartamentul fiului meu*. Nu-mi venea să cred că bătrânul mințea, dar părea și mai puțin probabil să-mi fi spus adevărul. Și, de fapt, nu simțeam nevoia să știu la ce fel de eveniment fusesem martor în acea zi, atât timp cât nu se repeta.

— Nici n-ai idee cât de mult semeni cu Ava în momentul ăsta.

Allegra s-a întins, mi-a luat ochelarii de soare de la ochi și a continuat, deloc impresionată de ochii mei roșii:

— De aceea Karel i-a dat aceste tablouri, pentru că tot întreba cum arată Přem. Nu vorbea cu Přem și se uita spre scaunul pe care era așezat sau în direcția unde se afla el și spunea că nu e nimeni acolo. A început să fie sinistru. Cred că și Přem era înspăimântat, așa că atmosfera a fost cam tensionată până când n-a renunțat la glumă.

Ava îmi povestise cum cântase la theremin într-o cameră goală. Acum părea că nu încetase să considere

camera goală, ci doar încetase să mai menționeze acest aspect față de oamenii puşi în încurcătură de acest mic detaliu.

Allegra s-a oprit când Xavier i-a cerut fotografii cu Přem.

— Dacă o să vă priviți cu subînțeles după ce vă voi spune asta, vă dau afară din tren chiar în secunda următoare, dar... când Přem a dispărut, am încercat să scotocim după fotografii cu el, dar n-am găsit.

— Nici măcar una singură? am spus eu.

— Nicio fotografie a unui om care a trăit mai mult de treizeci de ani pe lumea asta, a spus Xavier.

Nu se schimbase decât punctul de vedere; îmi miş-casem întregul corp, nu doar capul. Şi Xavier îşi schimbase poziția. De aceea autoportretul părea să se uite acum la Allegra. Acestea erau motivele, nişte motive foarte întemeiate de altfel, pentru această schimbare aparentă; doar Přemysl nu avea să se uite la mine în momentul următor, nu, nu, nimic de felul ăsta.

Am devenit şi eu atent la Allegra, care ne spunea:

— Adevărul e că acum că nu mai petrecem timp împreună, şi mie mi se pare dubioasă lipsa fotografiilor. Îmi vin în minte şi alte lucruri, tot felul de lucruri supărătoare cu care vreau să-l bat la cap şi pe care aş vrea să mi le explice. De exemplu, priviți aceste tablouri... Přem le-a făcut. S-a descotorosit de toate celelalte, aşa că doar astea au rămas.

A arătat spre două pânze goale, o tuşă de culoare albă deasupra fiecărei uşi.

— Nu sunt tablouri, a spus Xavier, după o vreme. Asta dacă nu cumva nu e vopsea albă pe pânză albă sau ceva abstract de felul ăsta?

— Abstract? a zis Allegra plictisită. Nu. Spuneți-mi ce e în aceste tablouri.

M-am uitat în stânga sus şi apoi am privit în dreapta. Am văzut cum albul este întrerupt de vaga sugestie a unui contur. Poate că finețea şi densitatea texturii aveau ceva special, dar asta nu poate fi considerat ca fiind efectiv „în" tablouri.

— Nu mai bine ne spui tu care-i faza?

— Nu, trebuie să spuneți voi cu gura voastră. Uitați-vă la cel din stânga şi spuneți ceva. Spuneți ce vă trece prin cap.

Eu am cedat primul:

— OK, eu nu văd altceva decât un topor de lungimea brațului meu cu o panglică înnodată de mâner. Ce...?

Allegra şi-a apucat părul în pumn şi a dat din cap aprobator.

Xavier se holba şi el la pânze, şi-a închis ochii strâns, i-a deschis din nou şi a spus:

— Scuze, dar nu văd că toporul este schițat în diferite nuanțe de gri, dar panglica este de un roşu rubiniu...

— Uau, am spus.

Şi după ce auzisem descrierea lui şi pe-a mea, nu vedeam altceva decât o pânză albă... şi, se pare, o imagine care mi-a ocolit cu totul ochii şi a ajuns direct în cuvintele mele.

— Şi la dreapta? a întrebat Allegra. Nu puteți să vă opriți. Uitați-vă în continuare şi spuneți ce vedeți.

— Dar, Allegra, ce drăcovenie mai e şi asta? a spus Xavier, cu ochii cercetând pânza din colț în colț. Toată lumea căreia îi ceri să se uite la acest pătrat alb îți spune că e o pânză goală în centrul căreia se află o femeie maronie şi băiețoasă, cu un zâmbet extatic şi cu mâinile

în aer, de parcă ar dirija un cor de îngeri care cântă atât de bine încât şi-a scăpat bagheta din mână?

Am examinat cea de-a doua pânză cu precizie. Lumina albă se reflecta de pe materialul alb şi asta le-am spus lui Xavier şi Allegrei:

— Aceasta este o pânză albă. Nu există nicio gaură în albeaţa ei, este puternică în monotonia ei, deci cum de e posibil ca Ava să fie înfăţişată în stratul de deasupra cu un efect de-a dreptul exuberant, de parcă ar fi fost făcut cu degetele, Ava care cântă la un theremin invizibil...

Xavier a scos un sunet îngrozitor, cloncănitor şi încântat din fundul gâtului. A fotografiat ambele pânze goale, iar eu şi cu Allegra ne-am aplecat peste telefon în timp ce el a mărit şi a micşorat imaginea. Când a mărit imaginea, albul a devenit mai granulos, dar doar atât.

— Da, ar fi trebuit să-l întreb pe Přem cum a făcut aceste tablouri fără vopsea. Cred că m-am abţinut pentru că am crezut că nu voi înţelege discuţiile astea de artist vizual. Acum ştiu c-ar fi trebuit să insist să-mi dea un termen sau ceva pe care să-l cercetez ulterior. Faptul că am rămas cu lucrările astea mă face să mă întreb cine era cu adevărat. Să ştiţi că nu mă întrebam asta când eram cu el. Credeam că ştiu pur şi simplu. Era un tip cu care mergeam la expoziţii şi la spectacole de modă şi când apărea, se crea un freamăt: *O, Přem, în sfârşit...* Nu prea ieşea nopţile şi nu folosea social media, dar poate că intenţiona să-i substituie unele dintre funcţiile acesteia? Într-o zi, ne-am oprit în zece sau unsprezece locuri înainte de a ajunge acasă. A fost un fel de tur cultural... descria pe toată lumea cu care îmi făcea cunoştinţă spunând că are o minte sclipitoare. Într-un fel, era o verigă importantă şi un bărbat prea activ ca să fie captat

pe cameră, ştii ce zic? Mă întristez că tot folosesc timpul trecut. Cel puțin, tablourile îl înfățişează în mod veridic.

Avea nişte fotografii cu Stojaspal la bătrâneţe, dar sănătos. Karel la plajă, râzând cu picioarele acoperite de valuri. Karel într-un studio de înregistrări cu căştile la ureche, făcând însemnări în legătură cu ce auzea. Karel şi Ava cu furculițele încrucişate, luptându-se pentru ultima chiftea din castronul cu paste. Ținea telefonul lângă partea tabloului care îl înfățişa pe Karel cu fiul său, ceea ce dovedea că pictorul se pricepea fără îndoială să imite realitatea cu precizie.

Se auzea hărmălaie la uşa care lega Vagonul Galerie de Vagonul Poştă. Allegra m-a strâns de braț cât s-a dus Xavier să vadă ce se întâmpla. S-a întors cu Laura, două scaune şi multe exclamații.

— Laura de Souza, a spus spre mine, spre Laura, spre aer. Ce...? De ce...? Cum de călătorim din nou împreună?

Laura a lăsat jos cele două scaune pe care le adusese cu ea şi ne-a făcut semn să ne aşezăm. Ținea un dosar la subraț.

— Asta mă întreb şi eu. Ce să caute aici şcolarul din tren, acum bărbat în toată firea? În mod normal, m-aş fi bucurat să te văd, dar în momentul ăsta nu putem avea întreruperi şi se pare că întreruperile te urmează peste tot, îmi pare rău s-o spun.

— Ne îndoim că această reuniune este o coincidență, a spus Allegra, în timp ce ne oferea acadele rotunde.

Am luat cu toții câte una.

Xavier şi Laura au vorbit în franceză o vreme. Am înțeles „*ton père*” şi „Limoges”, iar Laura a strălucit pentru o clipă, înainte să se întoarcă la engleză:

— Atenție, domnilor, înainte să pornim din nou trenul, trebuie să vă arătăm ceva. Şi dacă veți vrea să ne spuneți ceva după aceea, vă rog să o faceți.

Laura s-a uitat la Allegra, ca să vadă dacă are ceva de adăugat. Allegra doar a ridicat din umeri, aşa că Laura a luat un document fotocopiat din dosar şi i l-a înmânat lui Xavier, care şi-a tras scaunul mai aproape de mine, ca să putem citi împreună. Era testamentul lui Karel Stojaspal, întocmit pe data de 31 august 2014. Numele executorului nu era cunoscut, dar Ava Kapoor era singurul beneficiar – *pentru bunătatea cu care mi-a tratat fiul*, scrisese el. Iar moştenirea proprietății, a portofoliului de investiții, statutul de beneficiar al drepturilor de autor, totul depindea de o evaluare psihiatrică menită să confirme că este sănătoasă psihic atunci când împlineşte treizeci de ani. Dacă această condiție nu era respectată, jumătatea din averea lui Karel Stojaspal era alocată tratamentelor medicale de care ar putea avea nevoie Ava Kapoor pentru tot restul vieții ei, iar cealaltă jumătate se va duce la instituțiile care l-au modelat: Conservatorul din Praga şi Academia Regală de Muzică.

Pentru bunătatea cu care mi-a tratat fiul... fiul nu era menționat cu numele. De fiecare dată când mi se părea că o să izbucnesc, mă abțineam să vorbesc sugând din acadea.

Laura s-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, cu privirea ca o bormaşină, care se muta de la Xavier la mine şi din nou la Xavier.

— Băieți, avem nevoie de ajutorul vostru. Acum aproape cinci ani, după ce a citit acest testament, domnişoara Yu a reuşit s-o convingă pe Ava Kapoor că dacă vor trăi împreună în acest tren va îndeplini condiția pusă în testament în legătură cu sănătatea sa mintală.

— Ce condiție sinistră! a spus Allegra încet. Aproape o amenințare. Ava nu a avut niciodată probleme psihice. E stabilă. Când este prost dispusă, e o proastă dispoziție moderată. A suferit mult când a murit tatăl ei, erau foarte apropiați. Dar suferința n-a făcut-o s-o ia razna. Era cât pe-aici, dar are o ancoră care nu se mișcă. Și după o vreme a zis: *Ăăă, se pare că voi sta cu voi o vreme*. Karel era prezent când s-au întâmplat toate astea, dar poate credea că suferința mai grea o va lovi mai târziu sau că se va acumula? Nu-mi dau seama ce alt motiv ar avea ca să facă așa ceva. Să-l excludă pe Přem cu totul și să stabilească astfel de condiții. Dar așa s-a întâmplat, așa că restul depinde de noi. Ne-am pus capul la contribuție și am făcut o listă de factori care acutizează vulnerabilitatea. Ca să știm ce să evităm până face Ava treizeci de ani. I-am promis patru ani și opt luni în care nu îi va fi foame, nu va fi singură, nu va fi paralizată de partea financiară, nu va avea prea multe sau prea puține de văzut, de învățat, de făcut. I-am promis că va putea lucra în tren și că va putea să-l împartă cu alți oameni, că străinii vor putea să se bucure de el fără ca ea să fie nevoită să poarte conversații anxiogene cu ei... pentru că la un moment dat ne-am dat seama că problema era comunicarea. Trebuia s-o limităm. Să vorbești cu străinii e mai degrabă riscant decât profitabil. Chiar și oamenii care se știu bine vorbesc unii pe lângă alții și-și perturbă unii altora percepțiile.

— Să fii sănătos mintal înseamnă să ai aceleași percepții ca ceilalți? a întrebat Xavier.

Se pare că atinsese un punct în legătură cu care exista o opinie unanimă:

— Bineînțeles, a spus Laura.

— Da! a spus Allegra.

— Şi după ce au fost stabilite aceste precauţii, la sfârşitul celor patru ani şi opt luni... recompensa! am spus eu.

Allegra mi-a făcut subtil cu ochiul.

— Ar fi trebuit să fie simplu. Şi s-ar putea să fie până la urmă. Miercuri e ziua cea mare. Vom bea nişte şampanie împreună înainte să vă lăsăm în gara din Boughton.

Laura începuse să spună ceva, dar s-a oprit când un sunet care se auzise o vreme la distanţă se auzea acum în mod distinct faţă de zarva făcută de echipa de mentenanţă. Era o interpretare perfectă a melodiei „Dont Worry, Baby", de Beach Boys. Nu se auzea mai tare decât celelalte voci care strigau unele după altele, dar era genul de sub-sunet pe care voiai să ţi-l scoţi din cap. Cel care fluiera melodia se mişca de-a lungul trenului şi cântecul se izola în interiorul urechii, fremătând deasupra zgomotului de fond pe care îl auzi atunci când încerci să-ţi asculţi pulsul.

Şi apoi, fără vreo pauză de la fluierat, *bang, bang, bang*, peretele vagonului s-a zguduit.

Zbang – autoportretul lui Přem a ţâşnit de pe perete, zăngănind pe jos. *Don't worry, baby*...

Toţi patru am luat-o care încotro, înjurând de mama focului. Xavier s-a luat după Laura în Vagonul Poştă, iar eu m-am luat după Allegra în Vagonul de Dormit, care era alcătuit din paturi suprapuse cu aşternuturi bleumarin. Allegra apăsa aparent la întâmplare butoanele de la walkie-talkie şi noi mai aveam un pic şi ne striveam nasurile de ferestrele vagonului, încercând să avem o privelişte cât mai bună a solului din faţa Vagonului Galerie. Un stingător de incendii se rostogolea pe lângă şine şi doi membri ai echipei de mentenanţă au fugit spre

noi să-l recupereze. Allegra vorbea la walkie-talkie cu alte câteva voci sparte; înşira nume şi întrebări, dar răspunsurile erau cam toate la fel: totul s-a întâmplat atât de repede, încât nimeni n-a văzut nimic. Una dintre vocile care se auzeau prin walkie-talkie, aparţinând cuiva pe nume Eric, a putut să confirme că stingătorul de incendii era gol, dar asta era singura informaţie pe care o avea. Toată lumea era de părere că ar fi trebuit să o luăm din loc cât se poate de repede. Allegra i-a asigurat că vom porni în cel mult jumătate de oră.

Când ne-am întors în Vagonul Galerie, peretele nu se mai mişca. Xavier şi Laura stăteau jos cu expresii identice pe chip. Ajunseseră la o relaxare beligerantă.

— Ce-a fost asta?! Aveţi vreo idee?

Xavier şi-a desfăcut braţele şi Laura a scuturat din cap. Allegra s-a aşezat şi ea, introducând de data aceasta codul care-i făcea legătura cu Ava.

— Totul bine, iubito? Terminat.

Ava a răspuns cu gura prea aproape de microfon, silabele au pârâit până au devenit prundiş şi n-am înţeles ce-a spus. Dar apoi am auzit o bucată de muzică la theremin; am fi considerat că alegerea ei este ghiduşă şi liniştitoare dacă nu l-am fi auzit şuierând cu câteva secunde înainte.

Allegra a spus:

— Ava, vin la tine. Terminat.

S-au mai auzit nişte pârâituri şi apoi s-a auzit un râset.

— Allegra, exersez... A fost chiar aşa de rău? Lasă-mă să mai meşteresc la el. Terminat.

Laura a înşfăcat walkie-talkie-ul.

— N-a fost... rău, domnişoară Kapoor. Nu vă îngrijoraţi, exersaţi după pofta inimii. Am terminat transmisiunea.

Allegra s-a ridicat în picioare, s-a aşezat la loc, s-a ridicat din nou şi a înconjurat scaunele, rozându-şi unghiile. Laura a închis canalul, a băgat aparatul în buzunarul de la blugi şi ni s-a adresat mie şi lui Xavier:

— Miercuri este într-adevăr ziua cea mare. Iar mâine vine doctorul să facă evaluarea pe care o va trimite executorului. Avem nevoie de o atmosferă calmă şi liniştită. Gata cu trasul semnalului de alarmă fără vreun motiv întemeiat.

Iar către peretele vagonului a spus:

— Şi gata cu şuieratul şi cu stingătorul de incendii!

Şi-a dus mâna la inimă pentru o clipă şi apoi a continuat:

— Domnişoara Kapoor a vorbit cu doctorul Zachariah săptămânal de când a început să locuiască aici şi doctorul glumeşte – cel puţin îmi place să cred că glumeşte – că domnişoara Kapoor este anormal de sănătoasă. Dar încă nu putem să ne culcăm pe lauri. Problema e că patru ani, şapte luni şi douăzeci de zile se pot duce pe apa Sâmbetei în cursul a douăzeci şi patru de ore.

— Ah... e adevărat că mulţumirea de sine nu e bună, a spus Xavier, dar chiar nu am impresia că trebuie să faceţi mai mult decât aţi făcut deja. Noi vom sta deoparte până ajungem acasă. Credeţi-ne, nu aveam deloc intenţii perturbatoare.

— Eşti sigur? a întrebat Laura în acelaşi moment cu Allegra.

Râzând nervos, fiecare i-a făcut un semn celeilalte să elaboreze prima.

— Chestia este că de când ați venit voi doi domnişoara Kapoor a devenit... agitată, a spus Laura.

Allegra zâmbi.

— Asta e părerea ta, domnişoară De Souza. Să vedem ce are de zis un psihiatru calificat şi experimentat.

— Domnişoară Yu... ați uitat că a revenit la cântecele pentru Přem, pe care le cântă de la douăşpe noaptea până la cinci dimineața? Şi cântecul ăla mai ales... ăla care pare să fie coloana sonoră a unui documentar despre relațiile abuzive. Dacă doctorul Zachariah observă toate astea şi consideră totuşi că domnişoara Kapoor e bine, atunci va trebui să găsim repejor un doctor mai credibil.

–Ştiu că nu suntem prietene şi că suntem aici cu treabă, dar dumneavoastră chiar ați abandonat perspectiva observatorului neutru, domnişoară De Souza? întrebă Allegra. Acum sperați în mod activ că doctorul Zachariah va confirma că Ava nu e în toate minții?

Laura răsucea acadeaua în gură, în timp ce reflecta la întrebare.

— Nu, a spus ea. De-a lungul anilor, am devenit părtinitoare în celălalt sens. Sper că domnişoara Kapoor va primi moştenirea. Cred că va şti ce să facă cu banii. Şi îmi plăceți, domnişoară Yu. Ştiu că dacă ați fi fost de capul dumneavoastră, ați fi petrecut aceşti ani compunând muzică în loc să faceți pe conductorul pentru prietena dumneavoastră.

— Le-am făcut pe amândouă fără prea multe probleme, mulțumesc, a zis Allegra bățoasă.

— Dar n-ați fost mulțumită de muzica pe care ați compus-o în ultima vreme. O comparați cu ceea ce făceați înainte şi e la fel, aproape identică... nu sunteți capabilă să adăugați nimic sau să introduceți un element nou. Ei bine, ați făcut alegerea de bunăvoie, aşa că n-o să vă mai

necăjesc. Mărturisesc că îmi place felul în care v-ați ținut promisiunile grozave făcute Avei Kapoor. Vă spun asta deşi nu e profesionist din partea mea, căci e adevărat că nu sunt aici ca să-mi fac prieteni.

Către mine şi Xavier, Laura a spus:

— N-ar trebui să mă ataşez. Situația cu banii e destul de gravă. Domnişoara Kapoor a împrumutat cam mulți bani, aşteptându-se să primească această moştenire. Bani din care să trăiască şi bani pentru reparațiile trenului...

— Există firme care să dea cu împrumut atât de mulți bani doar bazându-se pe asta? a întrebat Xavier, ridicând testamentul fotocopiat şi dându-i drumul.

— Cele fără scrupule, a zis Laura.

Şi Allegra a adăugat:

— Care au dobânzi de neimaginat.

Laura a ridicat din umeri.

— *Et voilà*, călătoresc cu ele, trimit rapoarte către şeful meu în Hong Kong. Teoretic, o ajut pe domnişoara Kapoor să fie într-o stare stabilă, pentru că asta este cea mai bună metodă de a ne asigura că şeful meu îşi va primi banii înapoi, dar am impresia că suntem într-un tren-sanatoriu, făcând concesii pacientului. Aşa că da, nu mă grăbesc să-i stric cheful domnişoarei Kapoor când râde zgomotos, spre deosebire de...

— Cred că înțeleg, am spus eu, înainte ca Allegra să aibă timp să riposteze.

— Şi eu, a zis Xavier. Îmi pare rău dacă, fără să vrem, am agitat-o pe Ava.

Allegra a repetat că nu făcuserăm asta, dar Laura s-a apucat să enumere toți pasagerii pe care i-au îmbarcat şi debarcat de-a lungul anilor. Xavier şi cu mine eram a treisprezecea pereche plecată în luna de miere.

Am aşteptat ca Xavier să obiecteze că, de fapt, nu ne-am căsătorit. Ceea ce a şi făcut. Ne miră pe amândoi faptul că este infailibil de transparent în această privinţă. (Spune că nici el nu prea înţelege motivul.) Poate că o parte din Xavier Shin savurează pauza jenată pe care o face interlocutorul, încercând să decidă ce să întrebe sau ce să spună, ce să nu întrebe şi ce să nu spună. Dacă mă întrebaţi pe mine, aş spune că a oferi nişte informaţii neaşteptate conferă autenticitate unor conversaţii altfel pline de clişee, dar în cazul de faţă, rezultatul este o situaţie mai stânjenitoare decât ar trebui să fie.

Oricum, nu spun că nu-mi place. Amendamentele concise şi încăpăţânate ale lui Xavier îmi aduc aminte de cât de dificil a fost să dezvăluim intenţiile pe care le aveam unul faţă de altul. În absenţa unei progenituri şi a credinţei că un contract legal şi economic chiar ne poate garanta ceva de care să avem nevoie unul de la altul, care era cel mai simplu şi mai puternic simbol al legăturii noastre? După toate aluziile, toate declamaţiile şi toate tăcerile, deopotrivă blânde şi temătoare, ce uşurare a fost să descoperim că în cazul lui X şi O totul se rezumă la a avea acelaşi nume de familie. Chiar dacă asta înseamnă o supraestimare a abilităţii noastre de a face faţă şicanelor pe care ni le rezervă viaţa.

Laura a ridicat din sprânceană.

— Deci asta nu e luna voastră de miere?

Întrebarea mi-era adresată mie şi a venit la pachet cu o privire fixă, dar neimpresionată. Allegra avea aceeaşi privire. Se pare că se hotărâseră deja care dintre cei doi Shin era cel căruia îi era frică de angajament şi care punea beţe în roate bunei desfăşurări a lunii de miere.

— Îi spunem luna de miere care nu e tocmai lună de miere, am spus eu, cu cea mai fermă, mai încrezătoare voce a mea, o voce care să mă reabiliteze în ochii lor.

Laura a ridicat din umeri şi şi-a continuat discursul despre pasageri. De obicei, cuplurile nu sunt o problemă, deşi s-a întâmplat de mai multe ori să se întrebe dacă este înțelept să accepte alți oameni în tren. Cel mai recent, nu i-a văzut cu ochi buni pe cei treisprezece exorcişti, de confesiuni şi sisteme de credințe diferite, care fuseseră convocați la o singură adresă în Morpeth, Northumberlad.

— Şi am întrebat-o pe Allegra: Ăsta e tren sau Turnul Babel?

Dar nici măcar asta nu fusese o problemă. Ava nu păruse deranjată şi se delectase în mod deosebit cu însemnările şi desenele pe care le-au lăsat în cartea de oaspeți a trenului. Până să venim noi, nu au existat serenade macabre.

— Domnişoara De Souza este cea agitată, a spus Allegra. Şi eu sunt zilele astea.

— Din cauza lui... fiului lui Karel? am întrebat eu. N-a contestat testamentul?

— Nu, nu l-a contestat. În momentul în care a fost citit, nu se mai ştia nimic de el de câteva luni. Prietena lui Karel, Zeinab, executorul judecătoresc, spune că Přem ştia cum stă treaba cu testamentul şi că nu era deloc, dar deloc mulțumit. O parte din mine crede că dacă Přem era în viață ar fi contestat testamentul sau cel puțin ar fi venit la înmormântarea lui Karel. Cealaltă parte crede că Přem va aştepta până când Ava va fi la un pas de moştenire şi apoi va scuipa pe noi toți.

Allegra s-a lăsat pe vine între cele două scaune, al meu şi al lui Xavier. Mi-a luat mâna stângă şi pe cea dreaptă a lui Xavier.

— Otto şi Xavier Shin, nu-mi dau seama dacă vreunul dintre voi minte. Aţi putea fi o pereche de actori sclipitori, care afişează nişte expresii inocente pe faţă. Dar am construit o bulă atât de ciudată în care locuim Ava, Laura şi cu mine, încât nu ştiu dacă vom putea trăi în viaţa reală după asta. Dar vă rog. Înainte să pornim din loc, am nevoie fie să-mi juraţi că n-aveţi nicio legătură cu Přemysl Stojaspal, fie să vă luaţi lucrurile şi să coborâţi din tren în momentul ăsta.

Laura s-a uitat la noi.

— Dacă rămâneţi şi mai faceţi ceva care ar putea s-o deranjeze pe domnişoara Kapoor, veţi fi închişi imediat în celula voastră.

Internalizând cele auzite, eu şi Xavier am zdrobit acadelele între dinţi. Prea era ca în scenariul cu Poliţistul cel Bun şi Poliţistul cel Rău.

— Jur că n-avem nicio legătură cu... el, am spus eu. Vom sta liniştiţi de-acum încolo. Să nu-l lăsăm pe doctor să aştepte...

Am punctat toate astea cu semne liniştitoare din cap, iar Allegra mi-a imitat fiecare gest. Continuând s-o ţină de mână, Xavier i-a spus Allegrei că bula pe care a construit-o nu e cu mult mai ciudată decât lumea reală.

— De exemplu, a spus el, ştiu un tip care pretinde că nu ştie să spună decât „bună”, „pa”, „mersi” şi zilele săptămânii în cehă. Dar în somn, o vorbeşte fluent.

— Şi ce spune? a întrebat Laura.

— E un fel de cascadă, de fapt. Dar există un cântec recurent. *Pojd’ blíž . . . pojd’ blíž . . .*

— Ce înseamnă în engleză? Ştii? am întrebat eu, cumva.

Nu mi-e clar cum anume am reuşit, dat fiind că mi se uscase gura subit.

Xavier şi-a sprijinit umărul de-al meu pentru o clipă.

— Am verificat. Înseamnă: „Vino mai aproape."

— Şi ai făcut-o? Te-ai dus mai aproape?

— Da, a zis Xavier, dar m-a împins cu cotul până m-a dat jos din pat. Nu cu mine vorbea. Mă rog, n-o să vă mai stăm în cale.

S-a auzit din nou fluieratul în timp ce plecam. M-am întors să mă uit la Laura, care spunea: „Nu... nu, nu, nu", în timp ce se uita la perete şi apoi la podea. Nu era posibil ca cel care fluiera să se fi întins pe toată lungimea dintre tren şi şine, nu se putea ca el să scoată notele din plămâni şi să le facă să pătrundă prin podeaua de sub noi, dar fix aşa se auzea. *Don't worry, baby...*

Xavier era deja în Vagonul Poştă. S-a uitat la mine peste umăr.

— N-ai de gând să faci ceva?

Don't worry, baby...

În spatele nostru, Laura şi Allegra tropăiau pe linoleum, tenişii Allegrei scânteind, în timp ce ea făcea gălăgie.

— Încearcă tu dacă vrei, am spus eu, dând din cap şi trecând pe lângă el.

M-a apucat de braţ şi m-a împins înapoi în Vagonul Galerie, atât de brutal, încât era să-mi pierd echilibrul.

— Clarifică situaţia, Otto! a spus el.

Uşa s-a închis şi eu am apăsat pe buton ca s-o deschid din nou. Becul s-a legănat într-o parte şi într-alta, împrăştiind umbre pe pereţi. Xavier stătea în lumina soarelui, sprijinindu-şi cotul în colţul cutiei din lemn pentru scrisori şi s-a holbat la mine până când a învins.

Nu s-a mai repetat – nu cu voce tare, cel puțin, dar eu am şoptit:

— Cum doreşte Domnia Ta...

Don't worry, baby...

Era refrenul şi fluierătorul cânta din răsputeri.

— Să nu pleci nicăieri, am spus eu.

A spus că nu va pleca, uşa s-a închis din nou şi eu m-am întors la Laura şi la Allegra. Erau scoase din minți de o furie uluită, dar tropăiau ritmic acum. Presupun că aşa se întâmplă când tropăi destul... furia se transformă într-o vânzoleală a pantofilor moi. Am trecut pe lângă ele, le-am strigat pe nume până când s-au uitat la mine şi apoi, fixând-o cu privirea mai întâi pe Allegra, mi-am ridicat palma în sus, arătătorul atingând degetul mare şi am început să fluier în acelaşi timp cu animatorul nostru nevăzut, cu o notă mai jos, încât să se audă o armonie prin vagon. Precum pe pământ, aşa şi în ceruri. Allegra se pricepea mult mai bine la fluierat decât mine, aşa m-am simțit uşurat când, după vreo trei secunde, în timpul cărora arăta de parcă urma să izbucnească în lacrimi în loc să fie uimită, a prins melodia şi a continuat să cânte.

Don't worry, baby...

Când am pus capăt contactului vizual, şi-a ridicat privirea spre pânza goală în care am spus că am văzut-o pe Ava. Laurei i-a luat mai mult timp să ne urmeze. Cam cincisprezece secunde. Cânta fals, dar cu entuziasm.

Bănuisem că cel care fluiera era mai degrabă un solist decât parte a unui ansamblu şi mi-a dovedit că aveam dreptate când s-a oprit brusc, îndată ce am fluierat încă o dată refrenul.

Don't worry, baby...

Nu dispun de niciun şiretlic, în afară de autoritatea pe deplin frauduloasă cu care vă asigur – da, pe voi – că veți

trece cu bine prin asta, orice ar însemna asta, şi că totul va fi mai bine. Ştim cu toţii că nimic nu e bine, dar când vă spun că va fi bine, acceptaţi. Dacă nu acceptaţi, înseamnă că speraţi la cu totul alt rezultat.

Trenul se pusese în mişcare când am ajuns în compartimentul nostru (judecând după anunțul care se auzea din difuzoare, părea că Laura era cea care conducea trenul acum), dar nu prea ştiam unde sunt Árpád şi Chela. Se auzeau totuşi nişte gheare pe metalul de deasupra capetelor noastre, zgomot care sugera că prietenii noştri alergau pe acoperişul trenului, luând-o spre noi de fiecare dată când îşi auzeau numele.

— Dumnezeu ştie ce-or fi făcând, am spus. Dar am încredere în Árpád. Să-i lăsam în pace.

Xavier părea nemulțumit, dar cred că amândoi ne aminteam foarte clar că Laura ne asigurase zâmbind că ne va lua prizonieri dacă vom cauza alte întârzieri. În plus, încă se mai juca cu fotografiile pe care le făcuse pânzelor albe, mărindu-le şi micşorându-le. În timp ce făcea asta, m-a întrebat:

— Ce treabă avem noi cu oamenii ăştia?

Nu mai aveam energie să continui să mint, deşi ştiam că minciuna ne va elibera mai repede decât orice adevăr. O pauză pentru consum caloric ne-ar da puterea de a continua să negăm totul, aşa că am împrumutat remarca Allegrei, spunând că este o întrebare bună şi sugerând că ar trebui să mâncăm înainte de a încerca să-i găsim răspuns. Vom mânca şi apoi îl voi întreba pe Xavier cât de des murmur: „Vino mai aproape” şi dacă am făcut asta şi noaptea trecută. Speram că va spune că nu era vorba despre mine sau că spusese asta doar ca să-i abată gândurile Allegrei de la ceea ce o preocupa. Eram bucuros să-mi spună orice ar fi vrut, atât timp cât rămâneam neimplicați în situația din tren.

Şinele şerpuiau în jurul unei întinderi de albastru deschis şi strălucitor. Căutam cu privirea valuri, crezând la început că e apă, apoi că e gheaţă, deşi nu era deloc temperatura potrivită pentru aşa ceva. Albastrul se înălţa din ce în ce mai mult în timp ce noi ajungeam în vârf, dar s-a dovedit că e un munte de-abia după ce l-am lăsat în urmă. Un munte de cuarţ albastru, fără frunze şi de o transparenţă atât de rece, încât apusul soarelui şi răsăritul lunii se rostogoleau pe vârfurile lui ca un mare şi unic val. Ne-am pişcat puţin fără să spunem nimic; nu era un vis. Mirosul de friganele plutea din cămară şi ne mângâia nările şi ne-am ciupit din nou unul pe altul. Tot nu visam.

— Aşa trebuie să arate o lună de miere, a spus Xavier, conducându-mă în direcţia mâncării.

Ava Kapoor era la cuptor, trecând întârziatul mic-dejun din tigaie în farfurie.

— Bună, Shin şi Shin, a spus şi a acceptat câte un sărut rapid pe fiecare obraz şi de la Xavier un compliment bombastic, din acela care începe cu: *Madame, je suis ravi...* Purtaţi hainele unul altuia şi arătaţi de parcă n-aţi dormit de-o viaţă. Asta da idilă! Vă rog, aşezaţi-vă, mâncaţi cât e cald. Ah, şi aţi văzut-o pe undeva pe Chela?

Eu am spus că nu, Xavier a spus da, am cedat din nou în faţa privirii lui, apoi Xavier a spus:

— Cred că a vrut să spună că Chela e cu Árpád.

— Ah, a spus Ava. Dacă îl caută pe pasagerul pe care l-ai văzut, am face bine să ne pregătim să-l întâlnim. O fi el destul de viclean cât să scape din ghearele unei manguste, dar nu poate scăpa de două.

Vagonul fusese frecat şi curăţat peste tot, iar două farfurii pline cu friganele erau deja pe masă, alături de

tacâmurile necesare pentru a le mânca într-o manieră civilizată.

Ava şi-a adus şi ea farfuria, ştergându-şi mâinile de şorţ şi aşezându-se lângă noi.

— E aici, nu-i aşa? a spus ea, fără niciun preambul. Přem. L-aţi adus aici sau v-a trimis aici fără să ştiţi. Ca să încercaţi să mă faceţi să înnebunesc în ultima clipă.

I-am dat o bucăţică de friganea lui Xavier şi am spus:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Ava.

Xavier şi-a luat cuţitul şi furculiţa, mi-a dat o bucăţică de friganea – o bucată cam mare – şi a spus:

— Otto, pare că nu înţelegi faptul că nu te voi lăsa să faci *gaslighting* cu nimeni.

M-am înecat (unde era acel Xavier care mă sprijinise în faţa Allegrei, invocând o întâlnire la care nu fusese martor?) şi Ava mi-a turnat un pahar de apă, în timp ce partenerul meu iubitor mă mângâia pe spate.

— Pe lângă înclinaţia lui naturală de a deforma realitatea, mai este şi faptul că aproape am promis că nu vom vorbi cu tine, i-a spus Xavier Avei.

— V-aţi întâlnit cu Allegra?

— Şi cu Laura. Ne-au spus despre testamentul prietenului tău.

— Testamentul, testamentul, numai asta ne interesează în ultima vreme. Dar în ce le priveşte pe cele două, am o presimţire că toate astea au fost cam mult pentru ele. Să zicem că reuşim. Să zicem că până la urmă primesc moştenirea şi, după ce este rezolvată partea financiară, astea două consideră că şi-au îndeplinit sarcinile şi pleacă fără mine? Au fost nevoite să-şi pună în valoare abilităţile una alteia o perioadă lungă...

— Deci se respectă una pe alta, am spus eu.

— N-au simțit niciodată nevoia să se trateze una pe alta ca pe nişte invalide...

Xavier a ridicat din umeri şi eu la fel.

— Şi nici n-au flirtat în fața mea.

— Oh.

M-am gândit la multitudinea de feluri în care prietenii pot să flirteze unii cu alții, salutându-se fără ruşine de o parte şi de alta a limitelor stabilite. În ceea ce-i priveşte pe cei care nu au flirtat deloc, când sunt nevoiți să se uite unul la altul şi să ia în considerare această posibilitate, vai de capul lor!

— Poate n-am înțeles eu cum stă treaba, a spus Ava, mâncându-şi friganelele. Poate că doar se tolerează una pe alta sau poate sunt genul de prietene care... n-au acelaşi simț al umorului. Voi ce credeți? Vi s-a părut că este posibil să fie altceva între ele?

Xavier a aprobat din cap, iar după câteva înghițituri de apă, am confirmat şi eu. Cu o mare jenă. Poate că Xavier avea impresia că vreau să fac *gaslighting* cu Ava, dar mi se părea că îi supraestimează abilitatea de a face față schimbărilor care nu-i plac, după o vreme în care schimbările au fost alese cu grijă, ca s-o țină mulțumită.

Ava a picurat nişte sirop de arțar pe pâine; mâna îi tremura uşor, dar nu a spus decât:

— E bine să am o opinie din afară.

— Ava, am spus şi i-am dat şi ei o înghițitură de friganea. Nu spunem decât că nu este imposibil. Pe de altă parte, pare că țin la tine. Cel puțin, aşa pare.

Şi-a încrețit fața şi şi-a lăsat furculița în farfurie.

— Ce-i cu metoda asta de a mânca care face ca friganelele să fie mai bune? Mai fă o dată.

Am făcut-o, iar Xavier a întrebat-o:

— Deci ai vorbit serios când ai spus că nu puteai să-l vezi pe Přem sau care-i faza?

Ava mesteca nervos şi îndelungat. A băut nişte apă.

— Chestiunea legată de Přem este factorul în funcție de care se va decide dacă voi primi moştenirea sau nu. Dar nu ştiu care este răspunsul care denotă că sunt sănătoasă mintal. Şi nu mă refer la răspunsul care să satisfacă cerința lui Karel sau pe cea a doctorului Zachariah, ci răspunsul care să mă satisfacă pe mine.

A acceptat s-o mai hrănesc o dată, apoi s-a ridicat în picioare, vorbind cu gura plină.

— Mai bine plec. Am lăsat un dosar în cutia de pâine. Laura şi Allegra nu s-ar gândi să se uite acolo. Citiți-l şi... completați-l pentru mine, OK?

I-a bâzâit walkie-talkie-ul din buzunarul şorțului şi a plecat în grabă.

În cutia de pâine am găsit un dosar pe care scria *Přemysl Stojaspal* (era scrisul de mână al Avei). Înăuntru, un teanc de texte scrise de mână, fiecare cu o caligrafie diferită, iar deasupra, cu un cuprins scris la calculator, numele corespunzând numărului paginilor.

Ava Kapoor
Allegra Yu
Laura De Souza
Zeinab Rashid

Sub ele, Ava scrisese:

Otto Shin
Xavier Shin

Am răsfoit teancul de texte, căutând însemnările care ne priveau pe noi, dar Xavier a spus:

— Ideea e să le adăugăm noi. Vrea să aibă în scris ceea ce ştim despre el.

— Ce vrei să spui? Îl ştii pe tipul ăsta?

— Nu sunt sigur încă. Dar poate, odată ce citim restul textelor…

— *Adesea, oamenii nu-şi dau seama ce ştiu şi de-abia după ce este exprimat în mod explicit le devine evident*, am spus eu, citând una dintre cărţile mele preferate. Ceva de felul ăsta?

Mi-a răspuns cu un sărut care aprecia înțelepciunea de a-i vorbi în citate din Ludvík Vaculík[1] şi am luat dosarul cu noi în Vagonul Ceasului, unde am citit însemnările în ordine.

[1] Autoarea citează din cartea *Český snář*, tradusă în engleză de Gerald Turner cu titlul *A Czech Dreambook* (*O carte de vise cehească*), Karolinum Press, 2019. (*N. red.*)

AVA KAPOOR

Obişnuiam să cânt pe stradă, în ceea ce consideram a fi centrul oraşului Newcastle, Piața Old Eldon. Ajungeam acolo dimineața devreme, îmi instalam instrumentul şi începeam să cânt când răsărea soarele. Cântam cu fața spre est, iar în spatele meu, Sfântul Gheorghe omora balaurul. Deşi nu e tocmai un omor acolo, pe piedestal, ci mai degrabă reprezentarea unei fascinații – posibil, a unei curtări – dintre sfânt şi şarpe. Gheorghe îi oferă în mod curtenitor balaurului o țepuşă de metal, acesta o înghite la fel de galant şi ambii par încântați că lucrurile se desfăşoară cum trebuie. Cântam cântece de deşteptare adaptate pentru theremin până când se deschideau magazinele şi când faci asta, trecătorii îți oferă tot ce au de dat. Zâmbete şi priviri fixe. Comentarii despre poluare sonoră. Numere de telefon. Gogoşi. Dedicații. Aplauze. Numere de dans improvizate. Mărunțiş. O bancnotă de cinci lire „pentru că nu mi-e prea clar care-i faza, dar e o mişcare îndrăzneață; fetele ca tine îmi reamintesc că nu mi-aş dori să trăiesc în niciun alt oraş...”

Fără să-mi pese, cântam o oră şi jumătate. Apoi mă duceam la muncă: serviciul de clienți pentru diferite firme, doar eu şi laptopul meu conectat la diferite conturi de e-mail, cu câteva baze de date deschise, astfel încât să pot verifica chestiunile în

legătură cu care mă întrebau clienții sau în legătură cu care se plângeau sau să contactez pe cineva care se pricepea mai bine. Apelurile telefonice erau rare în timpul zilei şi îmi plăcea asta, pentru că însemna că pot să răspund imediat dacă se întâmpla ceva cu tata.

Pe scurt, era viața obişnuită a cuiva care studiase muzica şi căruia i-ar fi plăcut să cânte profesionist, dar nu putea. Timp, bani, talent şi curaj – cred că aş fi putut să fac mai multe cu thereminul meu dacă mi-ar fi lipsit doar două dintre aceste criterii esențiale. Dar mie îmi lipseau toate patru. Şi ce aveam în schimb? Pragmatism. Asta da înzestrare! De cele mai multe ori, e ca şi cum viața mea se ascunde de mine, dar când cânt o regăsesc notă cu notă, prin ecolocație.

Într-o dimineață, în Piața Eldon, a trecut pe lângă mine cea mai frumoasă apariție neprevăzută, era îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare şi dădea pe gât o cutie de Red Bull. Avea căşti în urechi, dar şi le-a scos şi a ascultat instrumentul meu. Nu s-a oprit din mers, iar eu trebuia să aleg între a mă uita la ea şi a urmări notele de pe foile din fața mea, aşa că am pierdut-o din ochi. Dar a trecut şi a doua zi şi următoarea – de fiecare dată îmbrăcată de parcă s-ar fi dus la o ocazie deosebită sau ca şi cum ziua ar fi fost una foarte importantă. Dar când am intrat în vorbă, mi-a spus că vine de la poştă sau de la curățătorie sau aşa ceva. O chema Allegra Yu.

Într-o dimineață m-a întrebat dacă sunt de acord să mă înregistreze în timp ce cânt. Am spus că da, dar că nu voiam să pună înregistrarea online sau aşa. Mi-a spus că are nevoie de înregistrare ca să

compună nişte muzică pentru mine. Să compună muzică pentru mine!

N-am mai văzut-o câteva săptămâni; apoi a venit şi mi-a dat ce compusese: un fel de sonată fără titlu, ca un titirez care încetinea şi devenea un menuet rapid şi chinuitor. Mi-era puţin teamă s-o cânt în public şi m-am întrebat dacă şi Prince simte asta uneori. Aveam impresia că oamenii vor rămâne gravizi doar ascultând asta. Bărbaţi, femei, toată lumea...

„Cântecul cu nava spaţială" a mers bine şi, în următoarele săptămâni, Allegra Yu mi-a mai scris alte două cântece. Cea de-a doua melodie era un cântec de băutură, asemănător bluesului, care-mi făcea thereminul să sune ca şi cum ar fi reflectat la o viaţă plină de delicte, iar al treilea cântec era unul de dans, care avea tot felul de poticniri şi de alunecări, ca un şir de răţuşte zăpăcite. După cel de-al treilea cântec, dându-ne seama că deja dansaserăm împreună, că ne culcaserăm împreună, că ne ajutaserăm şi ne aţâţaserăm reciproc, am invitat-o în oraş. Mi-a spus că din cauza mea nu putuse să doarmă noaptea, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse genialitatea. „De obicei, nu e nevoie decât de un singur cântec..."

Am luat-o în trenul meu, *Ziua Norocoasă*, la un picnic; am pregătit singură toate felurile de mâncare, aşa că până la urmă ne-am rezumat la vin. Am aprins lumânări şi deşi ştersesem praful în vagonul acela doar cu câteva ore în urmă, am văzut că revenise, mai vizibil, ca şi cum ar fi fost hotărât să ne împiedice să conferim o aură prea romantică acelei seri petrecute într-un tren rablagit, care nu se deplasase nicăieri de mai bine de patruzeci de ani. Ea a spus că un tren de

traficanți nu e niciodată ceea ce pare a fi, a stins lumânările şi şi-a pus capul în poala mea.

— OK... unde mergem? Anunță stațiile, a spus ea.

Era momentul să dau impresia că am călătorit mult sau că am imaginație, doar că aveam o frumusețe în poală şi nu puteam gândi deloc, totuşi trebuia să spun ceva şi în acel moment spiritul lui Agatha Christie a pus stăpânire pe mine şi m-a făcut să numesc, din întâmplare, stațiile din *Trenul de Paddington*: „Waverton. Haling Broadway. Barwell Heath. Schimbați aici pentru Roxeter şi Chadmouth..."

M-a oprit la Barwell Heath. Ne-am giugiulit o vreme în acea stație şi am plecat cu muşcături din dragoste ca suvenire.

Indiferent de jobul cu camera goală, eu cântam pentru Allegra Yu. Am ajuns s-o cunosc mai bine decât pe oricine altcineva şi cred că şi ea pe mine.

Dar există o chestiune în legătură cu care nu ne înțelegem, care reprezintă o problemă pentru toată lumea care a contribuit la acest dosar: Allegra l-a văzut pe Přemysl Stojaspal şi a interacționat cu el – de şapte ori acest lucru s-a întâmplat în prezența mea –, deşi eu mă uitam unde se uita ea şi ascultam tăcerea, iar după replicile ei, nu vedeam şi nu auzeam nimic. Ceea ce nu ajută în relația mea cu Allegra şi, de fapt, nici cu ceilalți... Când Přem este subiectul conversației noastre sau când vorbim despre ceva vag legat de Přem, începem să ne mințim una pe cealaltă. Ne spunem că dăm dovadă de tact, dar e o chestie mai disperată de atât. Ne străduim să nu ne pierdem una pe alta.

Trebuie să existe un Přemysl Stojaspal. Toată lumea – chiar toată lumea – se comportă de parcă ar exista şi deci, pentru mine, Přem există în acest sens şi alteori, într-un sens şi mai vag, de ascultător, de anumite reacţii care se formează când anumite note se combină în aer. Nu-l cunosc în alt sens.

Pot să spun că Allegra a fost cea care mi-a făcut cunoştinţă cu el sau, cel puţin, cu tatăl lui. Allegra era asistenta personală a lui Karel şi trebuia să organizeze aspectele practice ale vieţii lui, ca el să aibă mai mult timp pentru proiecte. Dar îi tot spunea: „Of, Allegra, dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânăr…" Iar ea îi răspundea: „Prietene, dacă ai fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, eu tot aş fi fost gay." Eu sunt singura beneficiară (cu anumite condiţii) a testamentului lui, dar Allegra era cea care era sunată la orice oră din zi şi din noapte. „Închide şi nu răspunde: vreau să-ţi las un mesaj vocal", spunea el şi îi umplea căsuţa vocală cu cugetări pe care doar ea putea să le descifreze şi, din când în când, cu explozii sonore, ca ea să înţeleagă mai bine ce vrea să spună.

Fiul lui Karel avea undeva pe la treizeci de ani şi locuia cu tatăl lui. Nu spun că asta ar fi fost ceva neobişnuit – tocmai eu să vorbesc, care locuiam cu tatăl meu. Existau motive legate de iubire şi motive legate de sănătate şi de bani, dar m-am prins că fiul lui Karel locuia cu el în mare parte din motive de sănătate. Sănătatea fiului, nu a lui Karel.

Din ce-am înţeles eu, problema lui Přem era că nu putea să stea singur noaptea. Aşa mi-a spus Karel, fără să-mi dea amănunte legate de această neputinţă. De la o vârstă foarte fragedă, Přemysl devenea <u>rău</u> noaptea. Agitat, nu putea dormi, devenea violent şi

aşa mai departe. Karel mi-a spus odată că Přemysl are o problemă când el, Karel, doarme. Nu putea suporta una ca asta. Karel Stojaspal mi-a spus că lui Přemysl i s-a năzărit că va dispărea dacă cineva nu se gândeşte la el şi că el şi soția lui i-au întreținut această fantasmă până când a ajuns la nişte proporții de negestionat. Medicamentele nu funcționau, terapia ajutase o vreme, dar trecea prin terapeuți ca o colonie de termite prin podelele de lemn... (Sunt subliniate cuvintele folosite de Karel. Era foarte obosit când a făcut această comparație cu termitele, dar mi-a rămas în minte, din moment ce nu auzisem pe nimeni vorbind aşa despre propriul copil.)

La câteva luni după ce ne-am cunoscut, Karel n-a mai vorbit despre Přemysl cu mine şi îl menționa doar cu reticență. Era parțial vina mea. Pur şi simplu nu ştiam cum să mă uit la el când vorbea despre fiul lui invizibil. Am trecut prin faza în care râdeam sau zâmbeam. Apoi prin faza în care am încercat să tratez totul ca pe o dilemă filosofică; faza în care m-am enervat pe Karel, faza în care mi s-a făcut frică, fază pe care n-am depăşit-o încă. Aproape că am avut un atac de panică când Karel mi-a dat aceste tablouri cadou de ziua mea, când am făcut douăzeci şi doi de ani, cu un scaun gol lângă mine. Un scaun căruia prietenii noştri i se adresau cu Přem, deşi din când în când glumeau şi râdeau cu diferite fisuri ale spațiului din jurul meu şi acele fisuri tot Přem Stojaspal erau. Cum admirau cu toții autoportretul... deşi slăbise şi nu mai reflecta realitatea, hahaha! Sincer, nu puteam să respir deloc. Câteva zile, n-am putut să privesc tablourile şi, când am făcut-o, am studiat acea față pe care prietenii noştri se pare că o recunoşteau şi am

luat în calcul posibilitatea de a mă muta în alt oraş, de a mă despărți de Allegra şi de a-mi face alți prieteni, unii care n-au auzit niciodată de familia Stojaspal. Dar... să-i părăsesc pe Allegra şi pe ai noştri, ce aveam noi cel mai de preț, doar din cauza unui tip? Cum să nu!

Era OK când eram cu Karel şi cu ceilalți şi Přem nu ni se alătura – se pare că nu-şi mai bătea capul. „Te iubeşte, dar a înțeles că tu-l urăşti", a spus unul dintre prietenii noştri. Bineînțeles că nu-l uram pe Přem (cum aş fi putut?), dar am înrăutățit lucrurile când am vrut să mă prefac. Una dintre puținele dăți când l-am văzut pe Karel la fel de tulburat cum fusesem eu, atunci, de ziua mea a fost într-o seară, când am încercat să-i salut pe el şi pe Přemysl simultan. Přemysl nu ajunsese încă. Karel a râs, deşi îşi dădea seama că nu glumisem. Apoi m-a dat afară din casă şi mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată. A regretat după ceea ce-mi imaginez că fusese o noapte „rea" cu Přem. Allegra a făcut pe intermediara.

Era în regulă când cântam noaptea şi când se presupune că eram doar noi doi. Eu şi Přem. Să nu credeți că n-am încercat să-l văd în oglinzi sau în geam – eram pregătită să accept că era un spirit, orice. Dar era doar o cameră goală.

Îmi amintesc totuşi câteva lucruri pe care mi le-a spus Karel înainte ca Přem să devină un subiect tabu între noi. Când Přem era mai mic, au existat jocuri care-l amuzau noaptea. Dar când a ajuns la vârsta la care nu-l mai interesau lucrurile copilăreşti, nopțile au devenit şi mai grele. Dar nopțile erau bune atunci când Karel îi cânta până-n zori. Asta a funcționat o vreme, dar cântând la theremin toată noaptea şi

dormind toată ziua, Karel nu mai putea să participe la propria lui viață. Prietenii lui îngrijorați s-au oferit să cânte pentru Přem în timpul nopții şi chiar au făcut o listă în acest sens, dar Karel voia ca ei să-l ştie pe Přem în versiunea lui şarmantă şi multitalentată, de care putea să fie mândru. Şi nici nu era convins că vor lua sarcina îndeajuns de în serios; poate vor adormi şi atunci va izbucni dezastrul. Sau ceva de felul acesta.

Şi Allegra a cântat pentru Přem – timp de şapte nopți, după socoteala ei. A stat trează, dar şi el a stat treaz. Mi-a spus că s-a plâns de felul în care cânta până-n zori. Přem tot spunea că ea ar trebui să se rezume la compus muzică, deşi nu putea să spună că piesele compuse de ea aveau mai multă substanță. Allegra m-a întrebat dacă sunt de acord cu el, dacă şi Karel e de aceeaşi părere. Faptul că Přemysl fusese răutăcios cu ea pe tot parcursul nopții a pus în mişcare mecanismul ruminației şi tot speram să găsească Karel pe altcineva care să-i cânte acestui Přemysl înainte ca Allegra să pățească ceva. Îmi aduc aminte că în perioada aceea lua antidepresive, dar am observat că pastilele nu o ajutau prea mult.

Apoi am avut nevoie de bani mai mult ca niciodată şi Allegra mi-a dat slujba ei de cântat noaptea. În prima noapte, am vrut să-l confrunt pe acest Přemysl, dar Karel m-a condus într-un dormitor gol. Nu s-a adresat camerei... Uneori mă agăț de asta ca şi cum ar demonstra ceva, nu ştiu exact ce, dar în prima noapte, Karel nu s-a adresat camerei, doar mi-a spus să cânt aşa cum am discutat şi apoi m-a lăsat în pace. Dacă lucrurile se petreceau la fel cum se petrecuseră cu Allegra, asta însemna că Přem

Stajaspal a fost acolo, în pat, toată noaptea, criticându-mi interpretarea la theremin, în timp ce eu mă dădeam de ceasul morții, fără să scot un cuvânt. Dacă... *dacă* asta s-a întâmplat, l-a făcut cumva fericit? L-a ajutat să doarmă? Karel a părut uimit când ne-a aruncat o privire înainte de răsărit. Mi-a spus că fac miracole. Am crezut că aşa e el, un bărbat mai exuberant.

Încă două chestii:

Într-o noapte, în prima noapte în care nu m-am obosit să verific camera înainte de a începe să cânt, era cineva în patul lui Přem Stajaspal. Stătea printre perne, cu o atitudine care sugera că e pregătită de distracție imediat cum am început unul dintre cântecele Allegrei – dansul puiului de rață amețit, ca să vezi. Era Chela. Chela Kapoor, o mangustă care merită cele mai bune lucruri în viață şi de cele mai multe ori le şi obține, sunt sigură. Am cântat cântecul Allegrei mai mult pentru ea şi apoi a scos ceea ce trebuie să fie echivalentul unui oftat şi a ieşit din cameră. De fapt, când a plecat, m-am oprit cam jumătate de oră din cântat. M-am gândit să mă duc după ea, m-am gândit că poate mangusta era Přem, că ceea ce Karel nu a vrut să menționeze este că Přem se transforma noaptea în mangustă... M-am gândit la tot felul de chestii, dar n-am putut să le împac cu ce se întâmplase în nopțile anterioare. Era o apariție foarte prietenoasă pe care nu trebuia s-o las să mă distragă de la ceea ce aveam de făcut. Aşa că mi-am reluat programul obişnuit. Sperând că se va întoarce. Nu s-a întors în dormitor, dar când am plecat din casă, a strivit straturile de flori ale lui Karel, fugind după mine până la poartă. L-am sunat pe Karel să-l

întreb dacă este OK ca mangusta să vină cu mine acasă şi Karel, părând foarte surprins, a spus că depinde de Přem.

— E mangusta lui. O cheamă Chela.

Pentru mine, asta era ca şi cum mi-ar fi spus că e mangusta lui Tinkerbell şi că trebuie să am grijă, că s-ar putea să se supere pe mine. Am luat-o pe Chela acasă fără prea multă tevatură. La început, tata a fost înclinat să se raporteze la ea ca la o halucinație produsă de medicamentele pe care le lua pentru durere, dar s-a ataşat repede de ea şi de atunci suntem nedespărțite.

Al doilea lucru: acesta este procesul meu de rumințație, ca acela care ar fi putut să-i facă rău Allegrei dacă mai petrecea multe nopți cântând pentru Přem. Aş fi putut face ceva astfel încât Karel Stojaspal să fie viu şi nevătămat azi?

Karel avea chisturi pe rinichi. Ştia de ceva vreme că nu e în regulă – nu vom şti niciodată de cât timp –, dar nu a luat niciun tratament până când nu s-a prăbuşit la o întâlnire, a fost dus la spital şi s-a descoperit gravitatea problemei. Karel avea nevoie de un transplant. Avea nevoie şi în mod firesc, fiul lui, Přemysl, era donatorul.

Normal. S-au făcut teste, s-a confirmat compatibilitatea, Karel nu voia să moară, mai avea un proiect pe care voia – trebuia – să-l termine şi îl va termina. Přem, mi-a spus, era mai mult decât dispus s-o facă, mai avea un pic şi-şi smulgea rinichiul singur şi i-l dădea. S-a stabilit astfel data operației.

Eram năucă, nu-mi venea să cred că urma să facă aşa ceva. Karel voia să încerce să trăiască cu rinichiul lui Přem în corp? Al lui *Přem*? Un rinichi

noncorporal? Am notat undeva data operației şi, timp de cinci zile, m-am dus cu ea la toate locurile sfinte la care am putut să ajung cu abonamentul meu de tren. Temple, o sinagogă, o biserică, un luminiş, un altar lângă mare. Cred într-o putere superioară, dar nimic formal. Nu ştiu să mă rog; poate sunt la fel de oarbă şi de surdă în ce priveşte această putere precum eram față de prezența lui Přem. În aceste locuri sfinte, am întrebat ce se va întâmpla la data pe care o notasem, am întrebat dacă există vreo şansă ca, până la urmă, Karel să supraviețuiască. Am rugat puterea superioară să-l determine pe acest bărbat ridicol de încăpățânat să caute un alt donator, să încerce ceva, orice altceva. Am primit nişte răspunsuri, dar chestia aia despre care auzi şi despre care citeşti, acel lucru care se întâmplă atunci când încerci să evaluezi un adevăr exterior şi te afunzi atât de adânc, încât nu mai recunoşti vocea pe care o auzi nu mi s-a întâmplat. Auzeam răspunsurile cu vocea mea. Probleme de conştiință superficiale.

M-am întors la Karel şi ne-am certat încă o dată, încă o ceartă teribilă în legătură cu Přem. Şi tot ce-am spus a fost greşit. Am încercat să-l forțez pe Karel să recunoască că nu are un fiu; Karel a încercat să mă forțeze să recunosc că joc un fel de joc al influenței, ca o vampă, şi că încerc să-l fac pe fiul lui să-şi piardă mințile doar pentru că pot. Se pare că Přem era prezent şi urla că ar trebui să-mi fie ruşine. Dar Allegra spune că a fost cu Přem în după-amiaza aia, aşa că bucata cu urletul lui Přem a fost probabil felul lui Karel de a se certa cu mine.

Operația a avut loc săptămâna următoare. Au trecut cinci luni şi Karel era în viață. Nu l-am vizitat,

el n-a vrut să mă vadă, dar m-am întors la toate locurile sfinte şi am sărutat pământul, am sărutat pietrele, am sărutat tot ce puteam să sărut de bucurie că mă înşelasem. Într-a şasea lună, Karel s-a îmbolnăvit foarte tare. Corpul îi respingea rinichiul lui Přem. Se presupunea că medicamentele pe care le lua îl vor apăra de asta, dar nu cred că cineva poate să-şi imagineze ce anume trebuiau să înfăptuiască medicamentele lui Karel. Apoi a urmat înmormântarea, apoi citirea testamentului şi ruminația în timp ce învârteam cuvintele pe toate părțile. Cuvintele pe care i le-am spus lui Karel Stojaspal despre fiul lui. Am spus cuvintele greşite. Dar care sunt cuvintele potrivite?

ALLEGRA YU

Ava,

Přem m-a întrebat cum de pot să am încredere în tine. Nu se referea la comportamentul față de el; era trist în legătură cu Chela. Nu putea s-o uite.

— Ava Kapoor... Ava Kapoor... fata aia mi-a furat mangusta!

Eu şi Karel am încercat să-i facem rost de altă mangustă, dar el ne-a spus că nimeni n-o poate înlocui pe Chela, că într-o bună zi Chela îşi va da seama că a făcut o greşeală şi se va întoarce la el; ai fi zis că e o situație ruptă dintr-o baladă de muzică country. Pentru Přem Stojaspal, vei fi mereu fata care i-a furat mangusta.

Bine, nu doar asta. Conform lui Přem, un artist carismatic este în mod esențial un manipulator. Nici mai mult, nici mai puțin. Cânți şi asta îl ajută să se odihnească, cânți şi îmi câştigi inima, cânți şi Chela îşi dă seama că e timpul să aibă un tovarăş mai bun. Přem îmi spune că nu te vei opri niciodată pentru că nu te interesează decât să vezi ce efect poți avea asupra celorlalți. Nu te înfoia în pene: nu vorbea aşa mult despre tine. Dar când o făcea, lăsa impresia că se gândise mult la tine. La tine şi la felul tău de a fi.

Cred că Přem făcuse o pasiune pentru tine. Nu e clar ce fel de pasiune: era celibatar, din câte ştiu eu. Admiratoarele îi trimiteau buchete de flori şi el aşeza

florile în borcane pline de rachiu de pere, spunând că florile trebuie să se simtă şi ele bine. Încă mai sunt oameni care cred că am fost prietena lui; este posibil să le fi spus el asta. Şi chiar mă comportam ca şi cum aş fi fost prietena lui. Îi cumpăram parfumul preferat, cravate de mătase şi lucruri de felul ăsta. Dar i-am cumpărat cravata doar pentru că părea făcută pentru el. Şi era la reduceri... şi mă interesa felul în care arăta Přem pentru că era ca mine – era la limita atractivităţii, acolo unde hainele şi accesoriile contează. Nu e ceva ce ai putea înţelege tu, care eşti o mândreţe de femeie şi într-o rochie banală.

Poate te interesează cum se comporta Přem în preajma ta. În primele zile când l-ai ignorat, te urmărea prin cameră cu obiecte grele, prefăcându-se că o să-ţi spargă capul cu ele. Scrumiere de sticlă, vaze masive. Nu zâmbeam la astfel de isprăvi, nici atunci când ne-ar fi venit s-o facem. S-ar fi putut întâmpla vreun accident dacă îl încurajam când se prostea. Dar era deosebit de amuzant să-l vezi pe Přem cu cleştii de grătar deasupra capului tău la petrecerea din grădină organizată de Karel, când tu stăteai şi sorbeai lichior şi limonadă, în timp ce vorbeai serios cu un zoolog despre cum toate organismele vii se dezamăgesc unele pe altele. Cred că zoologul ţi-a spus că doar ţânţarii femelă înţeapă, că fac asta pentru că proteinele şi fierul din sângele nostru le ajută ouăle să se dezvolte. Şi ai fost dezamăgită.

— N-ar trebui să înţepe alte femele... ar trebui să fim unite.

Zoologul ţi-a spus că, dacă insişti să te asociezi cu femelele ţânţari, atunci faptul că îţi sacrifici sănătatea

e o formă de solidaritate. Dar tu ai spus că nu vrei să-ți sacrifici sănătatea.

— Şi iată cum ciclul dezamăgirii reciproce continuă! te-ai văitat tu. Îmi pare rău, mame-țânțari. Îmi pare atât de rău, ştiu că mă pişcați de dragul progeniturilor voastre, dar nu pot să renunț la sângele meu şi să mă îmbolnăvesc de dragul lor...

Nu-mi dau seama dacă zoologul s-a prins că ai băut prea multe cocktailuri, dar cred că Přem, da. Deja îmi făcuse semn să ne apropiem de tine când ai început să sughiți şi să te legeni. Ți-ai pus capul pe umărul meu şi el a renunțat la pantomima cu cleştii şi s-a dus să mai pună nişte carne pe grătar. Gândindu-mă la comportamentul lui ulterior în preajma ta, cuvântul care-mi vine în minte este „timid". Îmi amintesc alte patru adunări la care am fost prezenți toți trei. Přem a stat departe de tine şi nu ți-a vorbit direct. Dar s-a asigurat că e îndeajuns de aproape încât să audă ce spui. Şi din când în când se întorcea spre tine, cu un zâmbet pe jumătate iritat, dar, în mare, plin de speranță, pregătit pentru momentul în care vei face contact vizual cu el din întâmplare.

Era un introvertit extrovertit, stătea mult acasă, citind şi ocupându-se de editura tatălui lui – să continue să facă asta părea să însemne mult pentru el. Dar de două ori pe săptămână, poate de trei ori dacă trebuia să se întâlnească cu mulți oameni, devenea activ. Îl însoțeam şi eu când puteam sau când auzeam de isprăvi de-ale lui. Era posibil să fi băut prea mult? Era greu de spus. „Nu e niciodată prea devreme pentru o bere" era mottoul lui şi bea de stingea toată ziua, dar nu se clătina pe picioare şi era

cât se poate de coerent. Dar, Ava, mai ţii minte cum noi credeam despre Karel că nu bea alcool? Nu l-am văzut niciodată atingându-se de băutură, dar l-am văzut beat mort. Seara, Přem şi cu mine îl găseam în starea asta. Veneam să-l salut pe Karel după ce-l văzusem pe Přem cum dă gata zeci de halbe şi Karel era ăla praf. Adică se târa pe podea şi murmura în cehă şi apoi, când Přem încerca să-l ajute, spunea chestii de genul:

— Tu! Să nu ţi-o iei în cap, băiete! Eu te-am făcut!

Sau era copleşit de melancolie şi-l întreba pe Přem dacă îşi aminteşte cum a murit când era mic.

— Te-am îngropat în pădure, eu şi cu mama ta... cu o frunză de tei. Cea mai luminoasă pe care am găsit-o, ca să n-ai nevoie de o lampă de veghe. Îţi aminteşti?

Přem părea enervat şi spunea:

— N-ai putea să laşi glumele pe altă dată?

Şi-l punea pe taică-său peste umăr, îl ducea la etaj şi-l aşeza în pat.

Oare când eşti copil singur la părinţi este ca şi cum ai fi deopotrivă oaia neagră a familiei şi principalul motiv de mândrie? Personal, eu cred că e mai bine să ai fraţi, cât se poate de mulţi. Aş fi putut să am noroc cu fraţii mei şi este evident că patru fraţi şi două surori reprezintă un foarte bun tampon între tine şi speranţele şi aşteptările părinţilor. Oferi şi primeşti multă iubire într-un stil destul de relaxat şi de indirect. Din moment ce nu putem fi la curent cu ce fac ceilalţi, noi, fraţii Yu, facem mişcările pe care trebuie să le facem şi încercăm din răsputeri să curăţăm după noi şi să apelăm unii la alţii doar când

ne ajunge cuțitul la os. Iar mama şi tata se simt ca nişte campioni care au crescut şapte copii de succes.

Ştiu că tu l-ai avut doar pe tatăl tău şi că vă înțelegeați bine. Dar ce-am văzut în viața de familie a lui Přem m-a făcut să vreau să-l prind de braț şi să-i recomand să aibă nişte frați. Pe de altă parte, dacă mă întrebi cum era viața lui de fapt (şi asta mă întrebi, de fapt, nu?), cum arătau zilele lui, de ce se agăța ca să aibă un sens în viață, n-aş şti să-ți spun. În ce-l priveşte pe Karel, cel puțin în ultimii trei ani de viață, exista acel roman pe care voia să-l termine de scris. Romanul ăla care a ajuns să fie editat – posibil de către Přem – şi publicat ca o nuvelă neterminată la un an după ce a murit.

Nu ştiu mai mult decât tine în ce priveşte formularea din testamentul lui Karel. Cum ai fost tu bună cu Přem Stojaspal? Ava, ştii că zic asta cu drag, dar l-ai tratat pe bărbatul ăla de parcă ar fi fost un nimic, la propriu.

Trecând de la ceea ce nu ştiu la ceea ce aş vrea să aflu: incendiul ăla din Dulwich. Ziua în care Přem şi-a distrus operele de artă. Ce a fost în capul lui? În afară de a crea o dramă pirotehnică. Erau rezultatele unor ani de eforturi, unele chiar considerabile. Vorbeam despre asta cu Laura (De Souza) zilele trecute şi ea mi-a spus:

— Poate a fost un fel de donație, aşa cum a fost cu rinichiul?

M-am uitat la ea uimită, aşteptând să-mi dea mai multe explicații. Dar asta a fost. Părea aşa fericită... „Gata, am găsit explicația!”

În ceea ce-l priveşte pe Karel: nu cred că te va deranja să afli că mi s-a părut a fi vorba de o iubire

unidirecțională, cu toată iubirea de partea ta. Din punctul ăsta de vedere, eşti fiica tatălui tău. Te bucuri de viață indiferent de situație. Dar pe mine mă deranja la Karel faptul că era aşa de parşiv, afectuos şi plin de laude când erai de față şi apoi urzea intrigi pe la spatele tău. Şi acum mă surprind spunând ceva şi vrând să spun altceva. Îl vorbesc de rău pe bărbatul care mi-a fost mentor, pentru că, deşi a investit timp şi energie ca să mă ajute să-mi găsesc calea, te aprecia mai mult pe tine, aprecia opiniile tale, percepțiile tale sau ce-or mai fi fost. Asta mă doare. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că, atunci când a fost vorba să te testeze, Karel şi-a dat osteneala mai mult decât îți dai tu seama. Făcea scamatorii la care nici nu s-ar fi obosit să se gândească dacă eu sau unul dintre ceilalți sateliți ai lui ar fi anunțat că fiul lui cât se poate de real este, de fapt, inexistent.

Am menționat ocaziile în care am fost prezenți toți trei, dar am auzit că au fost alte ocazii în care Přem era prezent, dar toată lumea trebuia să se prefacă că este absent şi ocazii în care Přem nu era prezent, dar regula era ca toată lumea să se comporte de parcă ar fi fost prezent. De exemplu, prânzul pe care l-a organizat Karel de ziua ta: Přem nu era acolo. Probabil te întrebi de unde ştiu asta din moment ce nici eu nu eram acolo. (Voi lămuri imediat acest aspect.) Dar Přem mi-a spus chiar el asta. Karel l-a invitat, dar Přem n-a văzut sensul altor câteva ore petrecute încercând să se împrietenească cu tine fără niciun rezultat. Přem a cerut să ți se dea tablourile ca dar de ziua ta şi s-a retras. Dar Karel i-a spus:

— Minunat, o să cer tuturor să se comporte de parcă ai fi acolo, să văd ce face.

L-am întrebat pe Karel dacă chiar ăsta era planul. El a spus că da, iar eu i-am spus că nu vreau să particip la aşa ceva. Mi-a spus că e doar o farsă, dar eu i-am spus că tot nu intenționez să particip şi că aş fi surprinsă dacă ceilalți ar accepta s-o facă. Atunci Karel mi-a spus că ar fi mai bine să nu vin deloc, că dacă vin voi fi concediată şi că va angaja imediat altă asistentă. În după-amiaza aceea, am formulat ciorna pentru anunțul de angajare a unei noi asistente şi când i-am dat-o a părut surprins – într-un sens bun, ceea ce m-a surprins la rândul meu, aşa că aveam amândoi nişte expresii uluite pe față. Apoi mi-a spus:

— Şi acum ce facem?

I-am spus că am de gând să conduc trenuri. Era anul în care am muncit la *Ziua Norocoasă*, până când a început să arate ca altceva decât un marfar. În fiecare weekend eram în Crewe, uneori erai şi tu cu tatăl tău acolo, uneori cu Přem şi cu alții, cărând unelte şi cutii de vopsea şi roabe pline cu tot felul de foi şi rulouri. În mijlocul a toate astea, mi-am depus dosarul pentru o ucenicie la firma Arriva, aşteptându-mă să fiu respinsă. După cum ştii, nu m-au respins, dar interviul a fost în aceeaşi zi cu prânzul de ziua ta.

Nu mă mai înjura că nu te-am avertizat în legătură cu farsa lui Karel. Şi nu-i mai înjura nici pe prietenii noştri. Doi dintre ei aveau contracte cu editura lui şi simțeau că trebuie să danseze cum le cântă el. Ceilalți... am întrebat şi se pare că Karel a oferit fiecăruia alt motiv pentru care voia ca ei să facă asta. Oamenii credeau că te vor ajuta, oferindu-ți o modalitate veselă de a recunoaşte că ai fost nefiresc

de crudă cu Přem. Au crezut că vă vor oferi un subiect de conversație pentru următoarea dată când vă veți întâlni. Dar unii dintre prietenii noştri nu au pus botul la motivele servite de Karel. Pentru ei, era doar maliţiozitate. Sonia mi-a spus ce i-a zis Karel:

— Fie Ava e nebună, fie noi suntem nebuni. Nu crezi că ar trebui s-o învățăm minte?

Feuzi încă spune că atunci s-a hotărât Karel să te înnebunească, pur şi simplu, şi testamentul este testul final care să confirme dacă a funcționat sau nu.

Přem m-a întrebat cum pot să am încredere în tine şi Karel n-avea deloc încredere în tine. Ambii primesc premiul special pentru ipocrizie, pentru că o tot țineau aşa în timp ce depindeau de tine şi de tot ce-i cântai lui Přem în timpul nopții.

Am încredere în tine, Ava. Când îți arăt ce-am făcut, ți se pare bun. Nu te preocupă ceea ce lipseşte sau ce paralele s-ar putea face. Asculți ceea ce este acolo. Eşti prima persoană pe care am cunoscut-o care a făcut asta pentru cântecele mele. Ceea ce nu înseamnă că mă simt în siguranță cu tine. Siguranța e altceva.

Asta e tot ce ştiu despre tine şi mine şi Přem şi Karel.

LAURA DE SOUZA

Domnişoară Kapoor,

Mi-aţi cerut să notez amintirile mele despre Přemysl Stojaspal. În caz că va fi nevoie să revizuim nişte detalii, aţi spus, fără să specificaţi ce evenimente ar putea face acest lucru necesar. Vă aduceţi aminte că iniţial am refuzat, dar acum sunt de acord pentru că mi-aţi promis că dacă o fac, veţi înceta cu zarva şi ne veţi lăsa să dormim în pace.

Cred că l-am văzut pe Přemysl Stojaspal – sau cel puţin un bărbat care semăna cu cel reprezentat în portretele din Vagonul Galerie al trenului *Ziua Norocoasă* – o singură dată.

Ştiu, ştiu, de ce această ezitare a unei confirmări clare? L-am văzut sau nu? Din păcate, faptul că a trebuit să raportez activităţile desfăşurate la bordul acestui tren o dată pe săptămână m-a făcut să fiu deosebit de precaută. Angajatorul meu apreciază mai mult precizia decât certitudinea.

Atât eu, cât şi domnişoara Yu am învăţat să conducem trenul pe East Coast Main Line, cam în aceeaşi perioadă, deşi ea a avut alt ritm decât mine. Nu ni s-au intersectat drumurile atunci – e ceva ce-am descoperit în conversaţie. M-am prezentat cu o diplomă de bacalaureat canadiană şi cu o rezistenţă robustă la a fi examinată, deci nu a fost aceeaşi situaţie cu domnişoara Yu, care terminase facultatea.

M-am instruit în timp ce am muncit timp de patru ani în gară şi la şine. Ce făceam în gară şi pe lângă şine? Ce n-am făcut! Dar iată partea care vă interesează: în ultimele şase luni, am avut ocazia să fiu controlor de tren. Locuiam în Durham pe atunci şi ruta pe care verificam biletele trecea din Durham prin Edinburgh Waverley. Mâncam ceva la celălalt capăt sau rămâneam peste noapte, în funcție de ce trenuri se întorceau şi dacă se mai întorceau. Acolo v-am văzut pe dumneavoastră şi pe bărbatul din portret, pe ruta Edinburgh Waverley–Durham. Vezi o mulțime de lucruri în tren, dar când mă gândesc la acele şase luni, aş putea să spun că faptul că v-aţi urcat în tren alături de bărbatul care semăna cu cel din portret şi cu o mangustă adormită a fost a şaptea sau a opta cea mai memorabilă privelişte. Era pe la şase şi jumătate dimineața. Mangusta era înfăşată ca un bebeluş (apropo, chestia asta nu păcălea pe nimeni) şi părea că vreți să scăpați de el fără să atrageți atenția asupra fricii pe care o simțeați. V-aţi aşezat pe locul de la geam şi v-aţi ghemuit lângă Chela, verificându-vă telefonul o dată la câteva secunde. Însoțitorul dumneavoastră purta pijama de mătase pe sub palton şi s-a aşezat chiar pe locul de la fereastră din spatele dumneavoastră şi se holba fix şi furios în ceafa dumneavoastră. De vreo trei ori a ridicat mâna şovăielnic peste umărul dumneavoastră. Cred că voia să vă fure mangusta! Dar o legănați în brațe şi bărbatul părea foarte mohorât. După ce i-am verificat biletul, m-a întrebat dacă pot controlorii de tren să aresteze pasagerii în locul poliției. I-am spus că o să verific şi l-am întrebat dacă are vreo problemă.

Bărbatul în pijama de mătase a arătat spre dumneavoastră, domnişoară Kapoor, şi mi-a şoptit că i-aţi furat mangusta. M-a întrebat ce ar trebui să facă. Arăta de parcă era pe punctul de a-şi pierde minţile; mi-a fost milă de el şi l-am întrebat dacă a încercat să discute cu dumneavoastră. Mi-a spus că da, a încercat şi a tot încercat. L-am întrebat dacă nu vrea să mediez discuţia şi el a spus că nu mai există nimic de spus, că fie vă arestez, fie vă las în pace. Poate că-i furaseraţi mangusta, dar nu păreaţi a fi o ameninţare pentru ceilalţi pasageri, aşa că, normal, v-am lăsat în pace. Era o călătorie foarte scurtă. V-am verificat biletele la Newcastle şi când m-am întors, la Chester-le-Street, dispăruseraţi toţi trei.

Al doilea incident pe care vreau să-l menţionez nu are legătură cu Přemysl Stojaspal, ci este un post scriptum în ceea ce priveşte schimbarea mea de carieră. De fiecare dată când intru în contact cu lumea, are loc un episod violent; aceasta este concluzia la care am ajuns în urma tuturor încercărilor mele de a lucra undeva. Au existat două altercaţii cu pasagerii cât am lucrat la East Coast Main Line – una a trecut fără consecinţe, dar cealaltă a fost suficient de gravă încât să fiu dată afară. După aceea, am lucrat la un club de noapte ca bodyguard pentru câteva luni, în ciuda a ceea ce m-a sfătuit toată lumea care mă cunoştea – toţi spuneau că o să ajung în puşcărie. Şi chiar am ajuns. Am fost condamnată la patru ani de închisoare şi m-am bătut şi acolo. Parţial, pentru că sunt genul de persoană care ajunge să se bată, domnişoară Kapoor. Oamenii mă scot din sărite cu prostiile lor şi-i caftesc – sau mă caftesc ei pe mine. N-are sens să mă întrebaţi de ce

mă enervez aşa uşor. Ar trebui să vă duceţi la cei care dau dovadă de lipsă de respect până în momentul în care şi-o iau şi să-i întrebaţi pe ei de ce sunt aşa. Dar bătăile au fost şi oarecum calculate. Nu aveam toleranţa de care trebuie să dea dovadă cineva ca să facă parte din societate, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine dacă nu m-aş întoarce în sânul ei. Dar am renunţat la societate, nu şi la viaţă, deci dacă trebuia să dispar, ar fi trebuit să fiu omorâtă.

Nu mai gândesc aşa. Nu după toţi aceşti ani petrecuţi în izolare cu dumneavoastră şi cu domnişoara Yu. Dar pe atunci, spre sfârşitul sentinţei, nu mă băteam decât cu alte puşcăriaşe, aşa că nu prea se ştia cine a instigat conflictul. Gardienii nu mă puteau acuza de nimic, deci oficial stăteam bine. Iar cu câteva luni înainte de a mi se termina sentinţa, mi s-a oferit oportunitatea de a încerca să mă angajez şi de a-mi căuta casă în afară. Dar pe mine nu mă interesa aşa ceva. Am primit o scrisoare în care eram felicitată că am primit un job la o firmă de împrumuturi care urma să înceapă la şapte zile după eliberarea mea. Scrisoarea mă invita şi să-mi stabilesc singură salariul; prima lună va fi plătită în avans ca să-mi acopăr cheltuielile care ar putea să intervină ca să ajung la muncă. Era trimisă cu poşta aeriană şi avea un timbru din Hong Kong. Nu făcusem nimic ca să obţin jobul respectiv. Sau vreun alt job. Am aruncat scrisoarea. Câteva zile mai târziu, unul dintre gardieni s-a apropiat de mine cu un stilou şi o hârtie şi mi-a spus:

— Domnul Lin aşteaptă... Hai, scrie aici ce salariu vrei.

Cred că se aştepta să tremur şi să fiu impresionată că acest domn Lin are iscoade peste tot. Dar dacă nu era vorba de bătaie, nu mă interesa. N-am întrebat nimic, apoi am scris o cifră la întâmplare. Gardianul pesemne că a trimis scrisoarea. Câteva zile mai târziu, domnul Lin m-a vizitat în persoană, mi-a pus foaia în faţă şi mi-a spus:

— E cam mult. Poate peste cinci ani. Dar hai să vorbim despre prezent.

Voia să monitorizez situaţia unei sume împrumutate. Am examinat împreună testamentul lui Karel. Sumele pe care le împrumutaţi de la domnul Lin erau din ce în ce mai mari, dar pe el nu-l deranja asta, dat fiind cât de substanţială era moştenirea. Dar dacă se va dovedi totuşi că nu sunteţi stabilă mintal? Domnul Lin nu credea că acea condiţie fusese pusă de Karel doar aşa, în glumă. El credea că domnişoara Yu este atât de lipsită de fermitate, încât ar sta şi s-ar minuna în timp ce dumneavoastră aţi pierde contactul cu realitatea. Deci nu strică să mai existe un observator trimis de el – aşa mi-a spus.

Nu-mi amintesc ce-am răspuns; ceva despre cum e drăguţ din partea lui să-i pese de dumneavoastră. Dar îmi amintesc că, după ce-am spus ce-am spus, mi-a cerut să mă uit la el cu atenţie. Ceea ce am şi făcut. Ochii lui sugrumau lumina. Mi-a spus:

— Laura, vezi, nu? Vezi că nu sunt un om bun. Dacă mă faci să pierd bani, te voi şterge de pe faţa pământului imediat. Sunt un profesionist şi nu las treaba pe seama unui nepriceput. Mă ocup personal.

Domnul Lin avea la mână un *smartwatch* elegant – în ciuda regulilor din închisoare, evident. Ţinându-şi încheietura mâinii sub masă, mi-a arătat nişte

fotografii la vederea cărora aproape că am vomitat acolo, în sala de vizite. Erau salvate într-un album special de fotografii. Mi-a descris procesele înfățișate cu o fascinație modestă, foarte asemănătoare cu cea pe care o auzi în clipurile despre restaurație. Dar mi-a spus că el crede în consimțământ.

— Îți spun ce presupune jobul și dacă nu vrei să-l faci, te voi lăsa în pace. Sunt aici pentru că mi te-a recomandat un prieten. Un prieten foarte apropiat.

Am întrebat ce prieten și mi-a spus:

— Přem Stojaspal. Fiul tipului al cărui testament e în discuție. Se pare că e nerăbdător ca această Ava să primească moștenirea. Asta sau un raport detaliat de la un martor ocular al dezastrului care o paște. E un tip dificil.

O fi fost Přemysl Stojaspal un tip dificil, dar eu nu-l întâlnisem niciodată. Sau cel puțin așa credeam. Nu făcusem cunoștință cu bărbatul care se urcase cu dumneavoastră în tren. Acum înțelegeți de ce v-am spus că nu vă pot ajuta cu investigația. Iată, domnișoară Kapoor, însemnările unei foste descreierate care a acceptat o slujbă bazându-se doar pe convingerea că întâlnise în sfârșit un oponent care ar putea să fie mai puternic decât voința ei de a trăi.

ZEINAB RASHID

Dragă Ava,

Sper că ție şi Allegrei vă reuşeşte faza cu sănătatea mintală. Mă gândesc adesea la voi. Mă gândesc şi la Karel şi la Přem. Mi-a trecut prin cap că ar fi mai bine să nu-ți scriu această scrisoare, apoi m-am gândit să n-o trimit – intuiesc că asta este o reacție obişnuită printre cei cărora le-ai cerut să vorbească despre Přem în scris. În cazul meu, mi se pare indecent. Nu e corect ca executorul testamentar al lui Karel să bârfească şi să speculeze în legătură cu starea lui mintală din momentul în care l-a scris. Mă rog, dacă citeşti această scrisoare, înseamnă că am trecut peste aceste scrupule.

Ştii, Karel a fost unul dintre primii studenți care au venit la cursul meu, Istoria muzicii pentru instrumentele cu coarde. Iar Allegra a fost printre ultimii. Primele mele impresii în legătură cu ei doi au fost atât de greşite, încât nu pot decât să mă amuz. Despre Karel credeam că are nevoie de mai multă încredere în sine şi despre Allegra că are nevoie de mai puțină. Ambii au fost interesați de prelegerea mea despre un preot din secolul al XVIII-lea şi instrumentul pe care l-a inventat – un instrument ipotetic care nu a putut fi realizat în ciuda multor ani de muncă. Nu mi-am dat seama cât de mult pusese stăpânire acest instrument pe imaginația lui Karel

Stojaspal până când n-am citit *Clavecinul Ocular* – Ava, ai citit nuvela scrisă de Karel? Totul e acolo, în caracterul imediat al faptului că foloseşte „eu” când vorbeşte despre propunerea lui Louis Bertrand Castel de a face vizibilă muzica pentru ochiul liber şi apoi în fiecare fir de nisip mişcător care l-a prins în îmbrăţişarea lui când a eşuat. Năruirea sănătăţii şi a averii lui. Nimicirea viziunii lui despre Creaţie.

Allegra nu înţelegea. Se tot uita în jurul ei în timpul prelegerii, încercând să citească pe chipurile celorlalţi studenţi ceea ce ea nu pricepea. Dar ideile viabile ale lui A. vin în ciorchini; dacă una nu se coace, există o şansă să se coacă altele, deci de ce să te agiţi din cauza unui singur concept? Karel adoră oamenii supertalentaţi şi nonşalanţi. S-a căsătorit cu cineva de felul ăsta după absolvire. De fapt, era o fostă colegă de-ale lui. Poppy Dixon. Am fost la nunta lor şi apoi s-au mutat în Newcastle după ce Poppy a început să cânte ca vioara a doua pentru Royal Northern Sinfonia. Poppy era un pic cam prea cumsecade pentru Karel. Nu, de fapt, Karel era prea crud pentru Poppy, dar nu i-a dat ocazia să vadă asta. Cruzimea lui Karel, tendinţa lui de a tachina şi de a împunge o consternau atât de mult pe Poppy, încât el se temea că nu-l va putea suporta. Ascundea această parte din el faţă de soţie şi o manifesta doar faţă de prieteni. Ceea ce era minunat pentru noi, evident. Dar nu voi dezgropa aceste poveşti.

Când erau în oraş, ieşeam adesea împreună – eu şi Stefan, Karel şi Poppy. Eram destul de în vârstă ca să fim părinţii lor, dar arătam mai degrabă ca bunicii lor. Aveau amândoi o aură anume şi nu înţelegeau chestiunile mundane. Karel spunea că Poppy îi

dăruieşte muzică. Se trezea fredonând şi el se pornea imediat, transformând ceea ce auzise într-o compoziție. Au avut trei ani de felul acesta şi apoi un an foarte greu – Poppy era foarte bolnavă – şi apoi am pierdut-o.

Primul lucru pe care vreau să-l menționez legat de Přem este că nu ştiu nimic despre mama lui. Karel îi lăsa pe oameni să creadă că Přem este fiul lui Poppy, dar aproape sigur nu este adevărat. Bineînțeles, unul dintre dezavantajele prieteniei de la distanță este că durează ceva până îți dai seama c-a intervenit un factor nou în viața prietenului tău. Dar mi se pare totuşi incredibil că după un deceniu în care am luat prânzul împreună o dată la trei luni şi în care n-a menționat nicio parteneră, nicio legătură amoroasă şi nimic între aceste două posibilități, Karel mi l-a prezentat pe Přem, care părea să aibă vreo zece ani.

L-am întrebat pe băiețel câți ani are, iar el mi-a zâmbit şi a spus:

— Ghici!

Karel fusese bolnav cu o lună în urmă; a descris situația ca o problemă la stomac şi mi-a zis că doctorul n-a găsit nimic în neregulă, iar la vremea aceea, l-am crezut, deşi acum nu-l mai cred. Adică, cred că a suferit din cauza unei probleme la stomac, dar mă îndoiesc că a fost la doctor. Probabil că a stat acasă toată luna, simțind poate cum se apropie moartea şi ofilindu-se, iar cândva în mijlocul a toate astea, a sosit şi Přem. Probabil, adus de mama lui. Formulez această ipoteză, dar nu cred în ea. Nu ştiu ce să cred în legătură cu Přemysl.

Într-o seară, i-am făcut lui Karel o vizită inopinată. Nu i-am spus că vin, am luat trenul până la

Newcastle şi un taxi până la el acasă. În dimineața aceea am simțit că este ceva în neregulă şi că poate nu e prea târziu să rezolv problema, atât timp cât îl văd pe Karel în ziua aceea. Karel a răspuns la uşă, arătând mai bine decât îl văzusem în ultima vreme, şi am avut impresia că m-am surprins dorindu-mi să i se întâmple lucruri rele. Am avut parte de o primire călduroasă şi de un ceai cu lapte, deşi era pe înserat. Am vorbit ore întregi. Pe atunci, Přem avea în jur de şaptesprezece ani. Karel era încântat de succesul pe care îl avea la şcoală şi era realist în legătură cu faptul că trebuia să se ducă la facultate undeva aproape de casă, ca să nu fie pe străzi noaptea. L-am întrebat dacă nu i se pare că e prea strict cu Přem, iar el începuse să-mi dea un răspuns precaut când a sunat telefonul de la etaj. S-a scuzat, era un telefon pe care-l aşteptase toată ziua. Şi imediat cum a plecat, a apărut Přem. Nu vreau să spun că a intrat în cameră, ci că a apărut. Lângă scaunul pe care stăteam, era o lampă; el a aprins-o şi a spus:

— Ba da, domnişoară Rashid, chiar este prea strict. Vă mulțumesc că sunteți de partea mea.

Cred că am bolborosit ceva o clipă; pur şi simplu, nu-mi puteam reveni. Mi-a spus că vrea să-mi dea un cadou pentru că eram de partea lui. Cred că asta mi-a spus. Ce noapte ciudată! Când mă gândesc la cele întâmplate, îmi spun că trebuie să fi fost... o neînțelegere. „Neînțelegere” nu este cuvântul potrivit; spunea lucruri deloc amenințătoare, pe o tonalitate normală, dar cu toate acestea, mă băga în sperieți. Undeva, trebuie să fi fost o neînțelegere. Oricum, a zis că vrea să-mi dea un cadou. Şi mi-am spus că oricare ar fi acest cadou, nu trebuie să-l accept. Începuse să

fie dificil să-mi dau seama în ce punct al camerei se afla. A mai aprins două lămpi şi părea să fie acolo unde erau ele, dar şi lângă bibliotecă şi, destul de înfiorător, stând la picioarele mele, cu coatele pe genunchii mei.

— Un muzician fără instrument, a spus Přem. O femeie care nu se va căsători niciodată... hmmm... am ceva numai bun pentru dumneavoastră. Nu vreți cadoul, domnişoară Rashid?

— Nu, am icnit. Du-te la culcare.

— Dar o să vă placă. Cadoul. Pot să vă aduc pe cineva. Pe oricine vreți. Doar gândiți-vă la cineva şi o să vi-l aduc.

— Să-mi aduci pe cineva? De unde?

A aprins o altă lampă şi a spus:

— De oriunde...

Karel a terminat de vorbit la telefon şi s-a întors în cameră, slavă Domnului. L-a bătut cu palma pe spate şi i-a spus:

— E ora de culcare, nu-i aşa?

— Da, e ora de culcare.

— Îmi iau rămas-bun de la Zeinab şi vin şi eu.

— Apoi o să fii cu mine.

De atunci, nu l-am mai vizitat niciodată pe Karel după lăsarea întunericului, nici după ce m-a asigurat că Přem este mult mai bine noaptea. Mai sunt şi alte poveşti de când Přem avea în jur de zece ani, dar le voi spune pe scurt. Prima este că nişte aşa-zişi răpitori l-au luat pe Přem de la şcoala de fițe la care îl trimitea Karel, dar l-au adus înapoi în mijlocul nopții. Faptul că s-a petrecut în mijlocul nopții mă face să cred că este posibil să se fi întâmplat cu adevărat; răpitorii au văzut care e treaba cu el şi l-au adus

acasă. Mai este şi asta: când i s-a cerut să descrie răpitorii, Přem a spus că erau un bărbat alb şi o femeie albă, dar „nu la fel de bătrâni ca tatăl meu” şi că ambii îl întristau. De ce? Îi făcuseră vreun rău?

— Nu, a fost OK la început, dar apoi au început să arate aşa – a desenat două feţe cu zâmbete inversate – şi după aceea au început să plângă şi să tot plângă... A fost trist...

Celălalt zvon are legătură cu un violonist cu care Karel a făcut meditaţii o vreme: un tânăr cam durduliu căruia îi era jenă de greutatea lui. Acest violonist s-a oferit să cânte pentru Přem în timpul nopţii, dar n-a putut să stea treaz. În jur de şase dimineaţa, Karel l-a găsit pe tânăr leşinat în cada de la etajul al doilea, cu lipitori zvârcolindu-i-se pe tot corpul. Era în viaţă, din fericire, şi, mai târziu, tânărul a spus o poveste despre cum Přem a adus lipitorile pentru că ştia că vrea să fie slab. I-a spus că era cea mai uşoară cale. Dar Karel a insistat că acest lucru este „în mare neadevărat”, orice ar însemna asta, şi violonistul nu a mai zis povestea asta după ce Karel a ameninţat că-l va da în judecată. Ce puteam să facem decât să ridicăm cu toţii din umeri?

Până acum, n-am fost dreaptă cu Přem. Aşa cum vei fi văzut şi tu, era un sprijin pentru tatăl lui. Odată cu trecerea anilor, a început să se comporte mai bine; am fost în contact cu el în diferite momente ale ultimelor decenii şi am observat că era mai blând, poate chiar mai trist. Nu avea talent muzical, dar ştiu că a investit multă energie în artele vizuale. Am auzit nişte descrieri deconcertante ale unei serii de „tablouri albe” pe care le-a creat, dar n-am văzut niciunul. Şi apoi le-a ars pe toate.

Înainte de asta, a existat o ceartă legată de eliminarea lui din testament, dar nu sunt sigură că problema erau banii şi proprietatea. Eram acolo, în biroul lui Karel. Přem a venit cu un contract pe care trebuia să-l semneze Karel, l-a aruncat şi a spus:

— Schimbă testamentul!

Karel s-a uitat la el cu răceală şi l-a întrebat ce fel de schimbare vrea să facă.

— Lasă-mi mie totul. Moşia ta sau cum s-o chema.

Karel a pufnit, dar Přem a spus din nou:

— Lasă-mi mie totul. Asta dacă nu cumva... crezi că Ava are dreptate?

Ava, aici va trebui să apelezi la ce ceartă/certuri ai avut cu Karel şi/sau cu Přem. Speram că, la un moment dat, Karel va spune ceva care să-mi dea un indiciu, dar a continuat să-l privească duşmănos, până când Přem a spus:

— Deci trebuie să mor şi eu când mori tu, nu?

Karel s-a uitat la mine şi i-a spus lui Přem să tacă din gură. În mod obişnuit, asta era de ajuns; pentru Přem, cuvântul lui Karel era literă de lege. Dar de data asta, Přem a continuat:

— Mereu e aşa... De ce e mereu aşa? Tu mă vei părăsi, Ava mă va părăsi...

Apoi Karel, în mare ca să-i închidă gura, a spus că a aranjat lucrurile în felul ăsta de dragul lui. A vorbit ţintuind cu privirea contractul pe care îl adusese Přem, întorcând foile şi verificându-le înainte de a le semna. I-a spus că nu trebuie să caute un înlocuitor, mai ales în tine.

— Trebuie să încerci să fii pe picioarele tale.

În tot acest timp, eu m-am holbat la document; aveam impresia că dacă mă uit în sus, Přem va

începe din nou să vorbească despre cadoul pe care trebuie să mi-l dea. Vezi tu, partea proastă era că eu chiar mi-l doream – cadoul pe care a zis că-l are pentru mine. Mi-l oferise cu şaptesprezece ani în urmă şi după ce l-am refuzat, a dat dovadă doar de politeţe faţă de mine, dar mă gândeam în fiecare zi – de fapt, de mai multe ori pe zi – că ar fi trebuit să-i accept cadoul. De ce mi-a fost aşa de frică? Acum că sunt destul de sigură că nu ne vom mai întâlni niciodată, pot să recunosc că mă comportam cam stângaci în prezenţa lui Přem, pentru că nu aveam încredere în mine însămi că n-o să-l trag de mânecă, să-i cer cadoul. O hoaşcă bătrână ca mine, cu laba pe un tânăr aşa bine făcut...

Oricum, Přem nu a stat de vorbă cu mine în după-amiaza aceea. Karel i-a spus că trebuie să încerce să fie pe cont propriu şi el i-a răspuns ceva de genul:

— Karel, o să încerc s-o las în pace, dar dacă nu pot, nu e vina mea.

Apoi a luat contractul semnat de Karel şi a ieşit din birou.

Karel mi-a spus că nu a venit acasă în noaptea aceea. Următoarea ştire pe care am aflat-o în legătură cu Přem este că se mutase din casa lui Karel. S-au împăcat, sau cel puţin aşa a părut, un an mai târziu, după ce s-a prăbuşit Karel. Přem şi-a donat rinichiul şi a stat acasă cu el o vreme – este posibil să mai fi avut nişte nopţi „rele”, deoarece Karel nu putea să cânte pentru el, iar tu nu mai veneai pe la ei. Asta am dedus eu, nu e ceva care să mi se fi spus. N-ai cum să nu te întrebi ce s-a întâmplat în nopţile în care nu mai era în casa lui Karel; sunt sigură că cineva care semăna cu Přem i-a lăsat pe oamenii cumsecade din

Dulwich cu multe poveşti ciudate la care să reflecteze. Apoi, la vreo cinci luni după transplantul lui Karel, a avut loc incendierea operelor de artă ale lui Přem. Şi acum... presupun că dacă mai e ceva de aflat despre Stojaspal, va trebui să aşteptăm ziua ta de naştere.

Acestea fiind spuse, nu cred că Přemysl va interveni în privința moştenirii, Ava. Şi-a afirmat intenția de a nu te deranja – sau cel puțin, aşa mi s-a părut mie. Ai petrecut nopți întregi cu el şi a fost totul bine, deci n-are ce să-ți mai facă acum.

Scrie-mi şi tu cât poți de repede.

Cu drag,

Zeinab

OTTO SHIN

Bună, Ava,

Eu n-am aşa de multe informaţii despre Přemysl al tău ca Allegra sau ca domnişoara Rashid. Spun „Přemysl al tău” pentru că e al tău, nu-i aşa? Sau nu şi-a dorit el să fie? Mie mi se pare că a fost fascinat de abordarea ta, cea în care îl tratai de parcă ar fi fost un nimic la propriu şi a acceptat-o ca pe o formă de a-ți intra în grații. A, dragostea adevărată! (Trebuie să ți-o întorc puțin pentru că ai spus chestia aia despre mine şi X.) Dar acum, serios. Nu menționezi că Přem te-ar fi contactat. Mă refer la e-mailuri, telefoane etc. Deşi, dacă aş fi în locul lui, m-aş abține să-ți trimit un e-mail cu: „Bună, exist.” Când negi că eşti hipster înseamnă că eşti hipster şi când pretinzi că exişti înseamnă că nu exişti.

Dar pot să vorbesc în numele lui. Přem există. Sau exista? L-am văzut. Mă voi lua după domnişoara De Souza şi-ți voi povesti cum l-am zărit şi apoi, la fel ca ea, îți voi povesti despre o altă întâlnire (de fapt, despre o altă relație) care cred că-şi are rostul aici, deşi s-ar putea să nu fii de acord.

Mai întâi, despre momentul în care l-am zărit: era cu cinci ani în urmă, când am făcut treizeci şi trei de ani. Tot anul a decurs greu; aveam o diplomă de master, dar nu puteam preda literatură engleză nici mort. Un student cu care făceam meditații mi-a spus:

— Ăăă... da' dumneavoastră chiar aţi citit cartea asta, domnule Montague?

Faza e că eu chiar o citisem. De vreo câteva zeci de ori.

Nu ştiam ce să fac cu acele competenţe ale mele şi am început să muncesc ca om bun la toate, dar lucrările mele erau în mod evident de mântuială, aşa că am fost nevoit să iau jumătate din bani, recunoscând că era nevoie de un meseriaş adevărat. În general, nimeream adresa corectă doar la a treia încercare. Aşa am dat peste incendiu; hoinăream prin Dulwich, căutând casa clientului meu, pe care probabil aş fi găsit-o destul de uşor dacă mi-aş fi adus aminte să-mi încarc telefonul. M-am apropiat de o clădire, sperând că este casa pe care o căutam. Nu era. Era o casă aflată într-o fundătură, unde se termina o stradă cu case mult mai elegante. Între casa aceea şi cea mai apropiată altă casă era o fâşie de beton, iar de la horn la treptele de la intrare, întreaga clădire părea cu susu-n jos. Îţi dădea impresia că nu trebuie să te apropii, că drumul e în spatele tău. Dar poate că ţi-e cunoscut acel apartament, Ava. Poate că l-ai vizitat, căutându-l pe Přem al tău în mormanul de pânze arse.

Am văzut pe cineva stând la fereastra de la primul etaj. Era cu faţa la mine, dar nu se uita la stradă; avea o privire pierdută. Era omul din autoportretul din Vagonul Galerie, Ava. Sunt sigur de ceea ce-am văzut, deşi nu sunt sigur că el chiar era acolo. Era mai în vârstă şi un pic mai jigărit decât în tabloul acela şi purta un tricou din acela cu dungi nautice – albastre şi albe – şi blugi. Am văzut şi am mirosit fum. Mi-am spus că e probabil hornul înfundat. Dar

fii atentă: am auzit şi alarma de incendiu. Însă totul părea atât de calm – nu era nicio agitaţie la casele aflate la câţiva paşi (poate că toată lumea era plecată?). Deci mi-am spus că trebuie să fie vreo defecţiune casnică, de care probabil se ocupă deja cineva. Acum că eram aproape sigur că sunt la adresa greşită, m-am dus la uşa de la intrare şi am văzut că acea clădire era împărţită în apartamente – m-am uitat la plăcuţele cu nume de lângă sonerii, deşi ştiam că clientul la care trebuia să ajung avea o casă întreagă doar pentru el. Erau afişate trei nume, dar nu l-am văzut pe cel al lui Přemysl, în caz că te întrebai. Am văzut numele J. Svoboda, dar voi vorbi despre asta mai târziu.

Uşa de la intrare era întredeschisă şi cineva m-a strigat dinăuntru:

— Repede, repede!

Am intrat şi holul era plin de fum. Netotul de mine şi-a dat seama în sfârşit că treaba este serioasă. Era un bătrân acolo care n-ar fi trebuit să respire tot fumul ăla; tuşea şi era confuz şi pentru o clipă a crezut că sunt pompier, că pompierii au ajuns deja, deşi tocmai îi sunase. Mi-a spus să-l ajut pe fiul lui sau să-l opresc pe fiul lui, nu ştiu care dintre astea două. M-am întors afară, la aer, împingându-l pe bătrân în faţa mea; am chemat salvarea pentru el şi cât eram la telefon cu operatorul, m-am uitat la fereastră şi Přemysl era tot acolo. Erau flăcări în spatele lui, destul de aproape. Nu le-am văzut efectiv, dar camera îşi schimba culoarea. Iar Přemysl se uita la mine. Era foarte, foarte speriat, dar hotărât să rămână pe loc. Bătrânul – Karel – tot încerca să meargă şontâc înapoi în clădire; trebuia să-l ţin cu

forța pe loc. Apoi bărbatul de la fereastră a dispărut şi uite aşa am ajuns în hol, apoi în capătul scărilor şi am intrat pe uşa de la primul etaj. N-am decis eu nimic, s-a decis şi s-a săvârşit. Cred că erau patru camere. Bucătăria era lângă intrare, plină de fum, dar nu în flăcări. Am udat un şervet şi mi l-am pus peste față, apoi am intrat în camera următoare şi, tot aşa, în camerele în jurul cărora se agita focul. Nu ştiam că focul poate să se comporte ca o meduză turbată. Sau cel puțin aşa mi se părea mie, pentru că eram amețit şi mă sufocam. Oricum, am văzut tablouri arzând, pocnind pe şevalete lor. Sunt sigur că mi s-ar fi părut ceva macabru, dacă nu m-aş fi chinuit să respir. Tablourile alea ar fi putut foarte bine să fie sperietori de ciori care prinseseră viață. Dar, aşa cum am mai discutat, Ava, nu era nimeni în apartament. În dormitor, hainele erau înşirate pe pat. Un tricou cu dungi albe şi albastre, blugi, şosete în locul picioarelor. Am descris această imagine de o mie de ori (mie însumi, ascultătorilor îngrijorați, unii dintre ei fiind ascultători profesionişti), dar detaliile rămân aceleaşi. Îmi tot spuneam: *ieşi afară, ieşi afară, întoarce-te* şi am căzut pe pat. Cred că am zis ceva de genul: „O, scuze!" pentru că am avut impresia că am rănit pe cineva... de ce am crezut asta?... oare s-a auzit vreun sunet? Ca atunci când tragi adânc aer în piept pentru că te-ai lovit la degetul de la picior, dar nu vrei să te dai în spectacol? Nu era nimeni acolo, dar înainte să leşin, am avut senzația că cineva m-a călcat. Da, m-a călcat. Nu ca să-mi producă durere – mai degrabă ca o manevră acrobatică... ca să atingă tavanul... Doamne, Ava, ce chestii îți spun! Un călcâi m-a apăsat pe piept şi dus am fost.

Se pare că pompierii au dat buzna la câteva minute după mine – am scăpat ieftin în ce priveşte vătămarea fizică. Tot restul a fost uşor coşmaresc pentru o vreme, în timp ce se adunau faptele. Întreaga clădire fusese goală, nu doar apartamentul – ceilalți doi rezidenți erau plecați şi nimeni nu a văzut cine a dat foc clădirii. Nu înțelegeam cum se poate aşa ceva, dat fiind ceea ce văzusem în lumina clară a zilei. Karel a afirmat că fusese acolo ca să ia corespondența fiului său şi că nu a văzut ce se întâmplase. Era clar că avea o boală terminală aşa că orice suspiciune că el ar fi dat foc clădirii s-a evaporat repede. În ce mă priveşte pe mine, am dat impresia că am rămas intenționat în mijlocul focului sau că a fost ca şi cum aş fi făcut-o. Prietena mea Spera aproape că s-a mutat cu mine în următoarele săptămâni şi a avut grijă de noi, de toți trei Montague. Îngrijire paliativă pentru Árpád al XXIX-lea în ultimele zile ale lungii lui vieți, mâncare hrănitoare şi giumbuşlucuri pentru tânărul lui urmaş şi o supraveghere atentă a mea. Slavă Domnului că a fost Spera acolo, deşi a doua zi de stat cu mine a decis că mi s-a schimbat privirea. Acum aveam „ochii unei păsări Phoenix adormite”. Mă tot fotografia la momente nepotrivite ca să-mi surprindă ceea ce ei i se părea a fi o expresie ingenuă. Am îndurat toate astea şi am căutat tratamente împotriva insomniei. Unde erați tu şi thereminul tău când aveam nevoie?

Una dintre prietenele mamei mele mi-a sugerat să apelez la hipnoză şi mi-a recomandat un terapeut despre care era convinsă că o vindecase de insomnie. Clinica era pe Harley Street, iar mamele mele respectau acest lucru:

— Nu poți da greş apelând la cineva de pe Harley Street.

S-au oferit să plătească pentru câteva sesiuni cu hipnotizatorul, aşa că mi-am făcut programare şi m-am dus la clinică, foarte receptiv şi optimist.

Era octombrie 2014. Tocmai se dăduse ora înapoi şi am uitat să-mi informez şi ceasul de acest lucru, iar telefonul era mort. Întârziasem o oră. Iar recepționistul de la clinică era un blond bine făcut şi obraznic, care mi-a produs o erecție şi m-a ținut aşa. Părea să fie de-o vârstă cu mine. Un semn bun, pentru că înainte de el, diferența de vârstă mai mare de şapte ani îmi dădea dureri de cap când venea vorba să mă combin cu cineva. Ceva legat de a fi în stadii diferite ale vieții; cel puțin aşa mi s-a spus atunci când am fost părăsit. Un alt semn bun: după câteva luni în care am fost prea tulburat ca Eros să se deranjeze să bată la uşa mea, fiecare cuvânt nu tocmai nevinovat pe care îl rostea recepționistul îmi stârnea dorința. Îl chema Jan, dar mi-a spus că pot să-i spun Honza. Înainte să plec, i-am spus ceva de genul:

— Poate că mă înşel sau poate că ai pe cineva, dar iată numărul meu de telefon.

N-am sugerat ideea de prietenie, ştiind că, dacă voi mai petrece cinci minute singur cu el, nu voi mai fi în stare să mă prefac că îl vedeam ca pe un potențial prieten. Poate mai târziu, dar să începem cu începutul. A luat bucățica de hârtie, a luat telefonul din fața lui şi a format numărul. Am ascultat amândoi cum a răspuns mesageria vocală şi mi-a spus:

— Data viitoare răspunzi, da?

Niciodată nu mi-am ţinut telefonul încărcat cu atâta conştiinciozitate ca în cele şapte luni în care am fost cu Honza Svoboda. Nu părea să fie conştient de faptul că aproape tuturor fiinţelor disponibile sexual cu care se întâlnea le curgeau balele după el. Poate că ocazional le accepta ofertele – nu petreceam noaptea împreună, deci n-am de unde să ştiu. A renunţat la jobul de recepţionist şi a devenit paznic de noapte. Singura activitate pe care o făceam cu el în timpul nopţii era să-l conduc până la muncă; ajungeam la ora zece cel târziu, se schimba în uniformă şi mă trimitea acasă. Asta se întâmpla după ce, de obicei, petrecuserăm ziua împreună, aşa că mă întrebam dacă Honza apuca să doarmă vreodată.

Honza a fost cel care a iniţiat discuţia despre monogamie şi a fost primul care a spus „Te iubesc". Nu l-a deranjat faptul că nu eram pregătit să-i răspund cu aceleaşi cuvinte, dar îl preocupa faptul că... nu-mi aduc aminte exact cuvintele folosite – fie că „nu este suficient pentru mine", fie că „nu era ce-mi doream eu". Mă acuza că mă uit în altă parte, când, de fapt, nu era adevărat. Eram căţelul lui fără serviciu care accepta orice ar fi avut să-mi ofere. Substanţe psihoactive, lenjerie de corp cu zilele săptămânii, lecţii de hipnoză. Da, sunt hipnotizator datorită lui Honza. Îi spusesem că am nevoie să fac ceva... nu doar pentru bani, ci ceva care să mă ajute să las în urma mea incendiul şi ce-o fi fost acel ceva care m-a îndemnat să mă bag în flăcări. Mi-a spus:

— Ah, dacă eşti în căutarea unei distracţii, am ceva pentru tine...

Şi mi-a spus că era uşor de învăţat. Poate că era uşor pentru Honza. E adevărat că nu sunt acreditat şi

că nu m-a învățat să aplic aceste metode în scop terapeutic, dar, exceptând-o pe mătuşa partenerului meu, lucrurile pe care le-am învățat de la Honza Svoboda funcționează şi m-au ajutat să am mulți clienți. Nu mi-am dat seama cât le aplica pe mine (probabil nu ar fi funcționat dacă mi-aş fi dat seama), dar Honza ăsta a făcut la fel de mult ca Spera – poate chiar mai mult – în ce priveşte recuperarea mea şi mă simțeam chiar mai bine decât înainte. Probabil că am discutat cu Honza S. tot ceea ce mă îngrijorase vreodată sau îmi provocase vreo bucurie ascunsă. Era interesat, îi păsa, dar nu-şi împărtăşea propriile probleme. Nu i-am întâlnit niciodată pe prietenii lui şi nici n-am apucat să-i fac cunoştință cu ai mei; planurile erau anulate în ultima clipă. Árpád nu-l plăcea, dar, pe de altă parte, Xavier Shin este singurul meu iubit față de care Árpád a arătat entuziasm. Mi-am dat seama din prima seară în care a rămas Xavier la mine că intram într-o epocă a acceptării. Dimineață, pantofii lui Xavier erau exact acolo unde îi lăsase, lângă uşă, fără să fie roşi şi fără rahat în ei.

Nici lui Honza nu i-a plăcut Árpád. Îmi aduc aminte că nu-i spunea pe nume; mereu spunea: „prietenul tău blănos”, „jderul ăla care aspiră la statutul de mangustă” sau „dihorul cel rău”. Honza mi-a spus şi că nu simte nevoia să-mi cunoască prietenii. Era fericit cu mine atât timp cât el era ce-mi doream. Sau poate că a spus că e fericit cu mine atât timp cât el e suficient pentru mine. Eram stânjenit când vorbea în felul ăsta, aşa că-mi amintesc mai bine senzația de „O, nu, nu asta din nou” decât cuvintele pe care le-a rostit. Oricare ar fi fost acele

cuvinte, asta m-a dezumflat. Am început să mă uit în altă parte. Mă rog, nu doar să mă uit. Honza a început să aducă în discuție inevitabilitatea acestui lucru, acum că am obținut ce-am vrut de la el. Îmi spunea că nu trebuie să fac asta şi că pot mereu să-i cer mai mult. Mereu. Şi când vorbea astfel, eram mai mult decât stânjenit... sentimentul descris de Zeinab Rashid, cum că ți se oferă „un cadou", mi-era cunoscut.

Dar nu de asta îl menționez pe Honza aici. Când te desparți, n-o faci dintr-un singur motiv, dar la începutul relației am avut o suspiciune în ceea ce-l priveşte care n-a dispărut niciodată. Nu era niciuna dintre problemele pe care le-am menționat deja... era ceva legat de incendiu. El ştia despre incendiu. Se petrecuse în clădirea în care locuise. Honza era acel J. Svoboda al cărui nume îl văzusem lângă sonerie. Mi-a spus că în cartier circulase zvonul că cineva a fugit în flăcări. De ce ar face cineva aşa ceva? Oricine ar fi fost persoana respectivă, el considera că tot ar fi trebuit răsplătită pentru ceea ce încercase să facă.

Te-ai gândi că asta m-ar face să-i spun lui Honza ce încercase să facă acel nebun eroic, dar m-am abținut să vorbesc despre asta vreo câteva luni. Apoi a devenit prea dificil să nu-i spun; până la urmă, vorbisem despre orice altceva.

Honza a fost nemulțumit de ceea ce i-am povestit, deşi nu putea să explice de ce anume. Mă credea, şi totuşi...

I-am povestit de mai multe ori. Simțeam că-i datorez măcar atât. Honza era din ce în ce mai nemulțumit cu fiecare reiterare. În cele din urmă, aveam senzația că fiecare conversație pe care o

purtam era un pretext ca el să-mi examineze amintirile despre incendiu. Interogatoriul lui nu omitea nimic. Întotdeauna era despre ceea ce îmi aminteam eu şi niciodată despre ce-şi amintea el. Am început să am nişte gânduri stranii. El era cel care dăduse foc clădirii sau ştia că fusese un bărbat în apartament şi ştia ce se întâmplase cu el, dar nu mă va susţine niciodată, prefera ca eu să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală... gânduri dintr-astea. Şi, aşa cum am spus, voiam să las incendiul în urmă. M-am întâlnit cu Honza şi i-am spus asta faţă-n faţă, într-o cafenea, ca să existe destui martori, în caz că se întâmpla ceva. Nu ştiu ce credeam că s-ar putea întâmpla, dar aveam în minte acea senzaţie, care era mai mult decât o simplă jenă, când mi-a spus că pot să-i cer orice.

Honza n-a protestat. Am înţeles asta ca însemnând că nici eu nu eram ce-şi dorea el. Mi-a mulţumit pentru onestitate şi a plecat. Nu mai ştiu nimic de el de-atunci. Şi mi-a fost dor de el, Ava, dar eram aşa de fericit să pot să muncesc şi să gândesc şi să vorbesc fără să fiu nevoit să completez puzzle-ul ăla din care lipsea mereu aceeaşi piesă... În plus, aveam suspiciunea înnebunitoare că această persoană care-mi tot spunea că mă iubeşte avea piesa lipsă în buzunar. Numele „Stojaspal” n-a fost rostit între noi. Deci presupun că depinde de tine dacă vei hotărî că toate astea au sau nu legătură cu Přemysl. Dar cred că trebuie să presupunem că acest Přemysl al tău îşi va face simţită prezenţa în curând. Nu mi-e clar care este motivaţia lui şi, cu siguranţă, nu vreau să te înspăimânt sau să te îngrijorez, dar nu pot să trec cu vederea posibila legătură dintre Přemysl al tău şi

Honza al meu. Sau cel puțin, legătura dintre dispariția lui Přemysl şi apariția lui Honza. Te rog să mă crezi că astea sunt lucruri pe care le-aş admite doar față de un alt membru al clubului Camerei Goale. Avem nevoie de un semn al nostru.

Ava, eşti aici cu cinci prieteni – Laura De Souza n-are decât să spună că n-ai genul ăsta de relație cu ea, dar minte – şi doi dintre aceşti prieteni sunt manguste. Přem (sau cine o fi) n-are nicio şansă.

O.

XAVIER SHIN

Dragă Ava,

N-am auzit de Přemysl Stojaspal până să urc în acest tren. După ce am citit ce au scris ceilalți (în afară de Otto, căci nu cred că vom citi însemnările celuilalt), sunt de părere că „Přem” se referă la o persoană care nu va mai fi văzută vreodată. Să spunem că l-a luat focul, incendiul pe care aproape toată lumea de aici îl menționează. Dar mi se pare evident că „Přem” își dorea ceva. Poate că își mai dorește încă? Și dacă dorința îi supraviețuiește? Și dacă el era tocmai această dorință, o strategie în carne și oase de a o împlini?

Mă gândesc la felurile prin care Přem al vostru a împăcat cererea și oferta. Iată-l pe post de fiu care constituie un motiv de mândrie pentru tatăl său, un donator care nu ar fi putut să fie mai nimerit nici dacă era făcut la comandă. Iată-l ca paznic social al Allegrei Yu. Iată-l cum îl trimite pe domnul Lin Laurei în chiar momentul în care ea simțea că are nevoie să întâlnească pe cineva... ei bine, pe cineva exact ca domnul Lin. Și așa mai departe. Și când am început să văd lucrurile în această lumină... ca aranjamente și nu ca relații, motorul primordial începe să arate... familiar.

Acum patru ani, am cunoscut un bărbat deosebit de ispititor și ne-am combinat repede. Nu a existat îndeajuns de multă susținere reciprocă ca să fie

numită o relație, dar nici nu avea nimic ilicit ca s-o numesc aventură. Oricum, am fost împreună timp de patru luni. Şi, la câteva zile după ce ne-am despărțit, am cunoscut un alt bărbat – unul care era ademenitor prin drăgălăşenie de data asta şi am început o relație la fel de scurtă, dar intensă, care a durat patru luni. Nu mai avusesem niciodată un astfel de an şi sper că nici nu voi mai avea vreodată... Când a venit Crăciunul, eram distrus emoțional şi a trebuit să-mi acord în dar o perioadă de solitudine şi de abstinență.

Ava, cred că cei doi bărbați care m-au făcut să ajung în starea aceea erau unul şi acelaşi om.

Nu vorbesc aici despre un anumit tip de personalitate. Spun că al doilea bărbat era primul bărbat, care a revenit cu o abordare diferită. Până la proba contrarie, sincer, asta cred că s-a întâmplat.

L-am întâlnit pe primul dintre ei, Raúl Mateus, în prima zi din mai 2015. Era nunta unor prieteni, iar pentru unul dintre ei simțeam o dragoste neîmpărtăşită, care dura de ani. Şi mai minunat a fost că celălalt prieten, cel de care nu eram îndrăgostit, îmi ceruse să-l ajut cu discursul pe care urma să-l țină la nunta lor, dar am sfârşit prin a-l scrie eu în totalitate. Am privit cum îi spunea tot ce mi-aş fi dorit eu să-i spun singurului bărbat pe care îl voi iubi vreodată, iar ceilalți invitați au râs şi s-au înduioşat la momentele potrivite. Cât despre nenorocitul care ar fi trebuit să se căsătorească cu mine, dar care în schimb se căsătorise cu un băiat de treabă şi grijuliu, care nici nu ştia ce să-i spună în prima zi a vieții lor împreună şi care doar era prezent şi plănuia să fie acolo în continuare, încurajându-l în

mod constant ca o majoretă... nici nu puteam să mă uit la faţa mirelui care îmi fusese furat. Eram mai beat decât fusesem vreodată şi îmi amintesc că mă consolam în mod făţiş spunându-mi: „E OK, Xavier, te descurci bine, totul se va rezolva în viaţa viitoare.” Un bărbos scund, brunet şi chipeş s-a aşezat lângă mine, mi-a dat nişte ceai de mentă şi şi-a ţinut braţul pe spătarul scaunului meu cât am băut ceaiul şi am început să mă trezesc din beţie. Avea nişte ochi căprui incredibili, pe care şi-i scosese în evidenţă cu tuş turcoaz şi rimel negru. Când se uita la mine, păsările, fluturii, dragonii, liliecii şi toate creaturile înaripate se dădeau în spectacol în pieptul meu. Cred că-mi curgea vin din gură.

Raúl m-a întrebat dacă eu scrisesem discursul nupţial, iar eu nici n-am confirmat, nici n-am negat, ci m-am interesat de ce mă întreabă asta. Mi-a spus că la anumite pasaje mi se mişcase gura la unison cu a vorbitorului. Mi-a spus că sunt un scriitor talentat. L-am sfătuit să nu spună astfel de lucruri; i-am spus că, dacă mai spune aşa ceva, s-ar putea să mă duc acasă cu el. Răspunsul lui:

— Am spus că eşti un scriitor talentat? Voiam să spun că eşti foarte talentat.

Câteva ore mai târziu, acasă la el, a continuat să mă consoleze în timp ce eu îmi scoteam costumul. Era cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine şi avea un accent de Buenos Aires care făcea ca tot ce spune să aibă un ton de ironie bine intenţionată. Dar nu mi-a servit gogoşi spunând că pot să scriu. El scria biografii în numele altora şi m-a pus în legătură cu un editor de la editura cu care colabora cel mai adesea. Krakamiche Press... editura întemeiată de

Karel Stojaspal. I-am trimis un portofoliu de mostre de scris şi am reuşit în sfârşit să nu mai lucrez la compania lui Do Yeon-ssi, unde jucam rolul Nepotului Decorativ, jumătate secretar, jumătate ambasador. Încă mai lucrez cu editorul respectiv şi cu personalități din lumea muzicii clasice cu care îmi face lipeala, deşi Raúl nu mai lucrează acolo.

Raúl... relația cu el a ars repede. Am fost amândoi surprinşi când mi-a ieşit pe gură faptul că-l iubesc. Cred că l-am iubit. Cel puțin, îmi amintesc motivele pentru care credeam asta. Când petreceam timp cu însurățeii care erau blestemul vieții mele, aproape că nu sufeream deloc şi îi acordam mai toată atenția mea lui Raúl. Am considerat că asta dovedeşte existența unor sentimente profunde.

Raúl mi-a spus că şi el mă iubeşte şi m-a cerut imediat în căsătorie... ceea ce era un pic cam mult. I-am spus că o să mă gândesc şi m-am aruncat în ceea ce consideram a fi viața scriitoricească. În mare, asta însemna că mă ascundeam în camera mea lucrând la propriul roman (foarte prost) şi umblând cu ce oameni din lumea literară se nimereau prin preajmă. Aproape că neglijam proiectul pentru care aveam contract, simulând interviuri mediocre cu o dirijoare de nouăzeci şi ceva de ani, a cărei poveste de viață trebuia să o scriu. Eu şi dirijoarea eram cam sătui unul de altul. Ea era frustrată că nu putea să-şi organizeze gândurile îndeajuns de bine încât să scrie cartea ea însăşi, iar eu aveam o imagine atât de infatuată despre capacitățile mele, încât credeam că le irosesc încercând să-i surprind vocea. În cele din urmă, cu termenul-limită apropiindu-se şi cu editorul exprimându-şi nişte rezerve serioase în ce priveşte

paginile trimise, Raúl a ascultat înregistrările cu interviurile şi mi-a dat sugestii precise şi răbdătoare. De fiecare dată când apelam la el, se gândea la întrebări pe care aş putea să le pun şi la aluzii pe care aş putea să le observ. Dirijoarea şi cu mine am început să vorbim, să vorbim cu adevărat. Proiectul a început să curgă şi, printre e-mailurile primite de la noii mei prieteni scriitori şi cele primite de la editorul de la Karakmiche, a venit şi unul de la Raúl, care-mi spunea că nu mai poate să mai fie cu mine. N-a spus de ce. Apucasem să-i spun că nu pot să mă căsătoresc cu el, dar nu cred că ăsta a fost motivul. Am răspuns e-mailului lui Raúl – de şapte ori, de fapt – cerându-mi scuze că l-am neglijat, încercând să mă explic, promiţându-i că mă voi comporta mai bine, cerându-i să ne vedem faţă-n faţă ca să ne lămurim. Nu mi-a răspuns. Doar după ce m-au întrebat ce s-a întâmplat cu partenerul meu de la nuntă, mi-am dat seama că toţi prietenii mei credeau că eu îl invitasem la nunta lui Tom şi a lui Thahan. Niciunul dintre ei nu-l cunoştea pe Raúl şi nu-l întâlnise înainte de acea zi.

Poate că Raúl – sau, mă rog, „Raúl” – observase disperarea cu care mă raportam la Thahan şi se gândise s-o recicleze. Sau s-o refolosească în scopuri mai nobile... chiar s-o supună unei alchimii. Credea că poate lua plumbul comun al suferinţei care simţeam că mă omoară şi să-l transforme în...

Ei, bine, aici am atins o limită. La orice s-ar fi gândit iniţial, şi-a dat seama imediat că eu nu le am cu miracolele şi şi-a redus repede din pierderi.

Şi dacă aşa stau lucrurile, ce sens a avut partea a doua? În luna septembrie a aceluiaşi an, 2015, am

încercat să fac din romanul meu foarte prost un roman bunicel, schimbând decorul. L-am luat cu mine la bibliotecă şi am lucrat acolo. Aşa l-am cunoscut pe Tolay Gul, un bibliotecar. Şi el tot scund şi brunet era – presupun că ăsta era genul meu de bărbat pe vremea aceea, tipi pe care ai putea să-i confunzi cu Thahan din spate –, dar Tolay era mai zbârlit, mai pus pe şotii, cu un rânjet de *jolie laide* şi cu un râs larg şi zgomotos. Nu puteam prezice ce-l va amuza, uneori nu puteam prezice nici unde anume în casă va fi când mă voi trezi. Am trecut de la câteva luni petrecute dormind şi trezindu-mă încolăcit cu Raúl, la a mă trezi într-un pat gol şi a deschide precaut uşile dulapurilor în caz că Tolay se ascundea acolo. Dulapul de sub chiuvetă era preferatul lui – deschideam uşa şi Tolay ieşea rostogolindu-se şi urlând: „*Ciiiiiaooo bambini!*”

Raúl părea că citeşte doar ziare, romane clasice englezeşti şi sud-americane şi manuale de scriere creativă. Era tipul care îmi făcuse rost de jobul de scris şi căruia îi plăcea să discute aspecte practice în vreun colţ de gastrobar. Pe de altă parte, Tolay citise toate textele avangardiste, făcea recomandări de carte spontane şi, în general, aprecia circul şi barurile unde se servesc cocktailuri. Barul lui preferat avea membre de păpuşi Barbie atârnând din tavan. Leneveam bând şi arătându-ne unul altuia pe telefon clipuri de pe YouTube. Iar în ceruri, nişte pumni minusculi se loveau de nişte genunchi minusculi şi făceau coapsele să tremure de dorinţă, nefericire, voioşie...

În ciuda tuturor diferenţelor dintre Raúl şi Tolay, de la gusturi şi interese la maniere şi limbajul corpului, la exprimarea libidoului şi la felul de a vorbi

(oare nu cumva nu erau prea diferiți?), am ajuns să-i spun lui Tolay – Raúl. Am făcut asta fără să vreau, s-a întâmplat pur şi simplu. Tolay nu m-a corectat şi nici nu a părut surprins sau jignit. De vreo câteva ori, când eram acasă la Tolay, am început să-i explic cine e Raúl sau cine fusese pentru mine, dar de fiecare dată Tolay a dat drumul la muzică, a dat boxele la maximum şi a început să sară cu mâinile şi cu picioarele depărtate.

Am aruncat romanul la care lucram când ne-am întâlnit şi am început unul nou – o poveste atât de departe de gândurile şi de interesele mele cotidiene, încât părea inspirată – şi în unele nopți am visat că Tolay îmi dicta pasaje întregi. Dimineața, găseam aceste scene de coşmar salvate în acelaşi document cu celelalte capitole. Era povestea unui preot care încearcă să construiască un nou fel de instrument. Un clavecin mut care atribuia o nuanță de culoare fiecărei note şi afişa acele culori când era cântată o bucată muzicală. Experimentează cu panglici în culorile curcubeului care se învârt rapid şi cu vitralii. Dar oamenii nu tolerau un astfel de instrument. Nici măcar la nivel de idee. O gaşcă de filosofi îl atacă la nivel teoretic, iar muzicienii şi melomanii îl critică pentru că nu este nici distractiv, nici plăcut simțurilor. De-a lungul vieții lui, preotul văzuse cum oamenii apăraseră şi toleraseră concepte de zece ori mai malefice şi de douăzeci de ori mai plictisitoare decât clavecinul ocular. Este uluit de rezistența față de gândul pe care încerca să-l ducă la capăt şi este năpădit de o criză a credinței de care nu se va mai putea dezbăra niciodată.

Zeinab Rashid ar fi recunoscut imediat ce am scris eu drept nuvela scrisă de Karel Stojaspal. Nu aceeaşi poveste în alt stil, ci aceeaşi poveste în acelaşi stil, cuvânt cu cuvânt, doar că eu i-am găsit un final. Nici de asta nu pot fi mândru. Greu de crezut că finalul pe care credeam că mi-l imaginasem era de fapt al meu. N-am aflat de asta până ce n-am angajat un agent literar, iar acesta a vândut cartea unei edituri... una chiar de renume. (Mă ia cu transpiraţie rece când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi arătat cartea „mea" despre clavecin cuiva de la Krakamiche Press.) Apoi, Tolay Gul mi-a cumpărat un exemplar din cartea lui Karel şi m-a întrebat râzând dacă am citit-o. Nu o citisem, dar cu toate acestea o plagiasem. A spune că am fost umilit, că Tolay m-a păzit ca nu cumva să o iau razna o lună după această descoperire reprezintă o bagatelizare a ceea ce s-a întâmplat în capul meu. Dar în cele din urmă, după ce am scăpat de contractele pe care le semnasem pentru cartea cu clavecinul, am reuşit să mă întorc la jobul de scriitor din umbră, fără să-mi fac iluzii că aş putea urma şi o altă cale. Şi, de data aceasta, eu am fost cel care i-a spus lui Tolay că nu ne mai putem vedea. I-am trimis un e-mail foarte asemănător cu cel pe care mi-l trimisese Raúl. Un e-mail care conţinea mai multe scuze, dar la fel de puţine explicaţii. Doar nu era să-i spun că nu credeam că merit să beau apă, cu atât mai puţin să primesc afecţiune. Probabil aş fi dat impresia că îl acuz că mă împiedică să fac altceva decât să primesc – iar această acuzaţie stătea la pândă, undeva în mine. Dar, mă rog. Tolay mi-a răspuns în mai puţin de şaizeci de secunde, spunând

că înțelege. Dar mai avea o singură favoare să-mi ceară.

Voia să mă duc la vernisajul unei expoziții de fotografie din Shoreditch. Artista, Esperanza Kendeffy, era cunoscută pentru faptul că nu-şi vindea niciodată lucrările individual. A afirmat în interviuri că a izola o singură imagine perturba unitatea dintre lucrări. Din perspectiva cumpărătorului, asta însemna că trebuia să plăteşti pentru patru sau mai multe imagini pe care nu le voiai, pentru că artista insista că erau o parte esențială din acea imagine pe care ți-o doreai. Tolay mi-a cerut să fur o imagine din expoziție. Mi-a spus că este una minusculă şi mi-a descris-o în detaliu.

— Nu te îngrijora dacă nu reuşeşti. Dar mă bazez pe tine să faci un efort.

Dacă reuşeam să obțin fotografia, trebuia să o las în apartamentul lui din Dulwich. Şi mai curios – şi poate ăsta a fost adevăratul motiv pentru care am făcut ce mi-a cerut – a fost că mi-a spus că s-ar putea să mă întâlnesc cu cineva pe nume Otto Montague şi că ar trebui să stau departe de persoana aceea.

— Pentru că este al meu.

L-am întrebat ce-l făcea să spună asta. Presupun că adevărata mea întrebare era ceva de genul: „Cum de n-ai spus niciodată despre mine că sunt al tău?” Nu că aş fi vrut s-o spună. Dar eşti mereu curios când eşti trecut cu vederea şi este ales altcineva.

Răspunsul lui Tolay:

— Este sincer. Dar nu în ce priveşte cuvintele. Abuzează funcția lingvistică într-o manieră aproape demonică. Dar când văd ce face... nu mă încântă tot

ce-am văzut, dar da, este sincer. Nu poți să-i negi asta.

Am aflat în curând că Tolay avea dreptate într-o oarecare măsură. Ar fi stupid să iei tot ce spune Otto Shin ca atare. Partenerul meu de viață minte. Mult. Îl confrunt cât pot de mult. O face ca să se amuze? El zice că nu. Joacă vreun joc în care vrea să fie mereu cu un pas înaintea celorlalți din punct de vedere informațional? El neagă şi asta:

— Uite, ştiu că e nasol să minți. De cele mai multe ori ar fi mai simplu să spui lucrurilor pe nume. Dar partea bună, Xavier, este că a minți este probabil cel mai uman gest pe care îl poate face cineva.

— Ce? Explică!

— Păi... ei zic una şi fac alta. Fără excepție.

— Ei? Care ei?

— Oamenii. Evident.

— Aşa. Ca să ne înțelegem, în acest context, foloseşti în mod intenționat „ei” în loc de „noi”?

— Cuvintele alese te deranjează? m-a întrebat atunci Otto.

— În mod ciudat, nu.

— Ce uşurare!

Am observat şi că atunci când îl mint pe Otto, numai puțin, la intervale arbitrare, tinde să scoată ce e mai bun din el. Dar asta e altă poveste.

Să ne întoarcem la Tolay Gul.

Fotografia cu pricina era un prim-plan al unui ochi înroşit cu pupila neagră. O pată neagră despicată, ca o muscă nemişcată cu aripile împăturite peste corp. Tot ce a precedat furtului a fost dificil – un tip înalt şi blond mă tot urmărea prin galerie cu un pahar de vin în mână şi cu o haină pe braț. M-am uitat la el de

câteva ori şi probabil l-aş fi salutat sau ceva, dar l-ai văzut pe Otto, deci ştii că arată ca un poet, ca şi cum i s-ar potrivi mai bine pieptarul şi colanții decât blugii şi cămaşa, lăsând impresia că e pe cale să cânte la lăută despre un trandafir pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l culeagă. Am crezut că ştia cumva că venisem acolo să fur şi că-mi va spune să-mi schimb viața. Am petrecut cam douăzeci de minute stând lângă fotografia pe care Tolay voia s-o fur, în mare parte verificând mecanismul de prindere în perete. Otto s-a apropiat de mine. Mi-a spus:

— În ultima jumătate de oră m-am tot gândit la un mod spiritual de a-ți spune că nu sunt persoana care se ocupă de haine, dar nu m-am putut gândi la nimic. Eu sunt... nu sunt persoana care se ocupă de haine.

Am spus:

— Ce?

— Nu sunt aici ca să am grijă de hainele oamenilor.

Mi-a înmânat haina pe care o tot cărase după el. Era haina mea. Apoi mi-am adus aminte că îi dădusem haina când intrasem în galerie. Fusesem agitat din cauza misiunii mele secrete, iar el era persoana cea mai apropiată de uşă şi este posibil să mi se fi părut mai servil decât ceilalți participanți la petrecere.

Tolay îmi ceruse ceva simplu, să stau departe de această persoană, şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i atrag atenția. Ceea ce făcea să fie şi mai important să dovedesc că nu sunt incompetent. Trebuia să fur fotografia aceea. L-am întrebat pe Otto cum şi-a petrecut ziua... Ah, Esperanza Kendeffy era

o prietenă apropiată de-ale lui? Şi făcea parte din gaşca veselă care s-a asigurat că vernisajul merge bine? Am crezut (bine, am sperat) că nu observase când mi-am ținut haina aproape de perete şi am furişat fotografia sub material – părea nepreocupat şi chiar s-a îndepărtat după câteva minute ca să primească nişte nou-veniți. („Nu fi neospitalier cu străinii, ca nu cumva să fie critici sub acoperire...")

Dar când să plec cu prada, un reprezentant al galeriei s-a apropiat de mine şi mi-a cerut numărul de telefon, ca să aranjeze livrarea celorlalte patru fotografii în ziua următoare.

M-am oferit să pun fotografia la loc, dar reprezentatul a râs şi a arătat spre Otto. Îmi cumpărase întreaga serie. El spune că a obținut o reducere considerabilă datorită prieteniei cu artista, dar, în caz că minte, de atunci îi tot cumpăr de băut.

Dimineață, am dus fotografia acasă la Tolay, dar cel mai apropiat vecin mi-a spus că se mutase. I-am scris e-mailuri şi l-am sunat, dar nu mi-a mai dat niciun semn de viață.

Odată la câteva luni, trimit un mesaj la adresa de e-mail a lui Raúl şi a lui Tolay. Îi salut. Le spun că încă mă mai gândesc la ei şi că-mi pare rău. În legătură cu tot, de fapt. Am încercat din răsputeri să mențin relația cu Otto la nivel platonic, amintindu-mi adesea că este interzis, că fusese pus acolo de o persoană pe care o dezamăgisem destul. Otto m-a ajutat o vreme creându-mi impresia că poate fi un prieten bun, dar un partener romantic sau sexual crud. Înțeleg de ce i s-a părut incitant lui Tolay Gul cinismul lui de paradă, acea parte din el care mă incomodează ca o rană purulentă. Otto Shin fuge atât

de mult – din fața conştiinței, din fața reflecției, din fața recunoaşterii faptului că există un viitor la care speră sau ceva ce visează să devină –, încât am încercat să-i dau papucii când mi-am dat seama ce simt pentru el. E îndeajuns de frustrant să ai idealuri şi fără să ai lângă tine pe cineva care îşi bate joc mereu de ele.

Dar, ca Tolay Gul înaintea mea, m-am trezit că sunt atent la ce face Otto Shin cu adevărat. Otto este bun, deşi încearcă să fie maliţios. Este empatic, deşi se preface apatic. Nu poate să renunțe la demersurile pline de speranță. Demersuri care probabil nu vor schimba în bine lumea nimănui, dar care au o şansă s-o facă. Otto Shin face tot ce poate, deşi neagă cu vehemență că face ceva sau că poate face ceva.

Cât priveşte ochiul din fotografia pe care Tolay mi-a cerut s-o fur: s-a dovedit a fi al lui Otto. Fotografia face parte dintr-o serie realizată de Spera Kendeffy în timp ce Otto îşi revenea din ceva ce i s-a întâmplat. A fost implicat într-un incendiu. Spera a stat cu el şi a avut grijă de el, dar s-a purtat şi ca un paparazzo... Şi acum stă aici lângă mine scriind, încruntându-se, muşcând capătul stiloului, numai bun de sărutat. Cred că e timpul să nu mai scriu despre el. E timpul să interacționez!

Încă nişte gânduri.

Ava, încă se poate termina totul cu bine dacă aflăm ce vrea sau ce voia Přem al tău. Personajul despre care scriem în acest dosar s-ar putea (sau nu) să aducă lipitori, să ne îndemne să plagiem sau să facă cine ştie ce lucruri care-l fac greu de dus în timpul nopții, dar... cred că ar trebui să vedem aceste

izbucniri ca fiind legate de un entuziasm excesiv. Este uşor să exagerezi atunci când îți cauți sincer liniştea.

Însemnările tale îl leagă mereu de Karel, dar încearcă să-ți aduci aminte cum te simțeai când erați doar voi doi, tu şi Přem. Oare nu caută şi el ceva exact la fel?

X.

Era după-amiaza târziu când am terminat de scris însemnările în dosarul Avei despre Přemysl Stojaspal. Xavier s-a aşezat pe o parte a vagonului, iar eu stăteam cu picioarele încrucişate pe cealaltă parte, amândoi ascunzându-ne propoziţiile cu încheietura mâinii şi aruncând priviri lungi spre celălalt, în timp ce ne redactam gândurile, amândoi uitându-ne pe fereastră în timpul unor lungi momente de reflecţie, hotărând ce să spunem şi ce să lăsăm nespus.

Ne treceam de la unul la altul paginile scrise de ceilalţi, cele scrise de Allegra Yu şi de Zeinab Rashid fiind cele mai cerute de Xavier. Nu credea relatările lor sau nu era de acord cu interpretările exagerate ale informaţiilor pe care le aveau sau ceva de genul ăsta. La un moment dat, când era pe la a patra sau a cincea recitire, a observat că dădeau impresia că nu le convine faptul că văduvul lor singuratic are un urmaş. Că avusese unul sau că îşi dorise unul. Acest fiu misterios făcea să fie ciudată casa tatălui şi comportamentul lui, şi mai şi.

— Am observat şi eu ceva în tonul lor, am fost de acord. Un *uf* dacă vrei. Ceva ce sugerează că ar fi preferat ca a doua încercare a lui Karel de a avea o viaţă de familie să nu ia această formă particulară. Nu au înţeles apariţia subită a fiului. Şi nici Přem, nici Karel nu le-au dat vreo explicaţie.

— Corect, a spus Xavier. Tonul ăsta nu are legătură cu faptul că a existat un nou început, ci cu forma pe care ele două – a spus el şi a arătat spre însemnările Allegrei şi ale lui Zeinab – au considerat că a luat-o. Ambele s-au asigurat că forma – forma lui Přem – rămâne bine ascunsă. Rămâne doar o chestie vag scârboasă, ţinută

captivă de aversiunea lor față de presupusa lui funcție. Bam, A şi Z îi iau insigna de şeful clasei lui Přem şi i-o pun în piept Avei. Mesajul lor către Ava este: *Tu* eşti protectoarea şi beneficiara bunurilor lumeşti ale acestui om şi prin urmare îți acordăm această poziție. Tu eşti cea care se potriveşte în povestea artistului care nu ignoră nimic având valoare artistică. Tu, Ava, ai văzut acest nimic. Acum, trebuie să-ți apropriezi aceşti bani şi această putere. Viziunea e mai importantă decât sângele. Cu o doză suplimentară de amărăciune din partea Allegrei, pentru că inițial a încercat să urmeze rețeta lui Karel.

Am clipit.

— Încerci să spui că este o chestiune între bărbați şi femei? Spui că femeile fără copii sunt înfuriate de bărbații care au doar copii de gen masculin, pentru că nu suportă să vadă cu ochii lor cum are loc transferul de putere de natură patriarhală? Sau spui că femeile sunt enervate de bărbații care se comportă ca şi cum ar fi în stare să se reproducă asexuat? *Îngenuncheați în fața uterului*? Sau ce vrei să spui?

Xavier a băut nişte apă şi apoi s-a strâmbat la mine.

— Eu am spus „bani şi putere" şi tu ai auzit „bărbați şi femei". Cum se corelează cuvintele în capul tău înfierbântat? Chiar mă întreb. Nu, mişcarea pe care cred că o fac Zeinab şi Allegra în aceste relatări este mişcarea numită: *Arta este făcută de alți oameni*. Sau poate chiar: *Arta se face* din *alți oameni*. Avem o profesoară care, poate inconştient, exprimă şi transmite un criteriu nenegociabil pentru artă... respectiv că aceasta se raportează la posteritate. Se naşte în izolare, cu alte cuvinte, departe de grijile contemporane. Din acest motiv şi din alte motive – şi da, unele au legătură cu accesul istoric – profesoara n-

are nici abilitatea, nici permisiunea de a face genul de artă pe care îl respectă. Studenții ei impresionabili spicuiesc aceste concepții de la ea şi unii dintre ei sunt răniți în acelaşi loc în care este rănită şi Zeinab. Allegra, de exemplu. Dar alții – de exemplu, Karel – nu simt niciun fel de constrângere. El are resursele să ajungă în Olimp, dar în cele din urmă se dovedeşte că nu poate duce lucrurile până la capăt. Chiar sub nasul lui A şi Z, renunță la izolare şi la dialogul cu posteritatea şi alege o situație domestică enigmatică, nişte coloane sonore aşa şi aşa şi o proză pe care nici măcar nu o termină... Impardonabil, a spus Xavier. Şi personajul fiului devine o problemă pentru ele. O problemă personală.

Ascultam, dar priveam în lateral în timp ce mă gândeam la ce spunea. Treceam pe lângă un panou publicitar; de fapt treceam pe lângă el de treizeci de minute şi, din când în când, ne dădeam cu părerea la ce ar putea să facă reclamă. Xavier a privit şi el în lateral. Panoul publicitar (care avea cam patru metri înălțime şi cine ştie câți kilometri lățime) conținea în întregime un „LOL" repetat implacabil cu litere cursive. *LOLOLOLOLOLOLOLOLOL...* Ah, şi nişte punctuație apărea în mijlocul fiecărui *O*, aşa că înfățişa uneori fețe zâmbitoare şi alteori fețe încruntate sau care țipau, care păreau să fie copleşite de emoții sau incapabile de a simți plăcerea. Am permis panoului să râdă de noi o vreme.

Xavier s-a dezmeticit primul.

— Otto. Ce spuneam?

— *Arta e făcută din alți oameni*...

Trenul a încetinit şi apoi s-a oprit cu totul. Am garat într-un depou din cărămizi roşii. Am privit cum negustorii urcă în tren, cărând cu ei accesorii de bazar – coşuri, steaguri, coşnițe din care se revărsau eşarfe cu paiete,

covoare rulate. Allegra şi alţi membri ai echipei de mentenanţă făceau pe controlorii de tren, verificând paşapoartele şi bifând numele fiecărui nou pasager care urca pe scările trenului. După câteva minute, li s-a alăturat şi Laura.

— Să vă întreb ceva repede, băieţi, ne-a spus Ava de pe coridor.

Am ţipat amândoi. Îşi împletise părul din faţă într-o coadă lucioasă care se legăna când îşi mişca capul – mi-o puteam imagina pe Allegra legând o panglică lila la capătul ei şi decretând că trebuia purtată până la căderea nopţii. Era ceva asemănător inimilor negre desenate pe pometii Allegrei: chiar dacă erau mici plăceri făcute pentru sine, păreau cumva de dragul celeilalte. Ava îşi legăna coada şi ţinea în mână un plic, nefiind deloc o apariţie înspăimântătoare. Pur şi simplu, nu ne aşteptaserăm s-o vedem; se furişa repede prin vagon, cu paşii acoperiţi de zarva bazarului. S-a repetat odată ce ne-am potolit.

— Să vă întreb repede ceva. Vă spun ceva numele – a aruncat o privire spre cele două şiruri de text scris cu negru pe palma stângă – Honza Svoboda şi Raúl Mateus?

Fără niciun cuvânt, i-am înmânat însemnările noastre, alături de celelalte patru.

— Mersi, a spus Ava, punându-le în dosar şi apoi băgând dosarul sub pulover. Tocmai am fost în Vagonul Poştă, vedeţi...

Mi-a dat plicul şi, făcându-i un semn lui Xavier, s-a aplecat peste umărul meu în timp ce-l examinam. Numele Avei era scris pe partea din faţă şi, acolo unde ar fi trebuit să fie timbrul, era ştampilat cu cerneală roşie*: Agenţia pentru introducerea simţului proporţiei în scrierea romanului*.

În plic, erau trei foi de hârtie. Scrisori, toate trei cu aproximativ acelaşi scris de mână. Le-am scos şi le-am citit pe rând.

Prima:

Dragă Ava,

Ai face bine să nu-i asculți. Sunt o influență negativă.

Cu sinceritate,
Honza Svoboda

A doua:

Dragă Ava,
Ai face bine să nu mai vorbeşti cu ei. Eşti o influență negativă.

Cu sinceritate,
Raúl Mateus

A treia era nesemnată.

Nimic de adăugat. Mai puțin: Ciiiiiaooo bambini!

Ceva în mine s-a încolăcit şi s-a coagulat, iar Xavier a şoptit că probabil ne vom pierde mințile înaintea Avei.

Am încercat să returnez scrisorile, dar ea nu voia să le ia.

— A, nu... păstrează-le, te rog. Eu... Stai aşa, a spus ea şi a ridicat o mână, încruntându-se. Vin. Trei... doi... unu...

Uşile de la ambele capete ale vagonului s-au deschis. Allegra se apropia de noi dinspre bibliotecă şi Laura din direcţia cămării. Nu zâmbeau, nu tocmai, dar erau binedispuse şi liniştite. Într-un mod cam uniform.

— Sunteţi gata de cumpărături? a întrebat Laura, agitând nişte imaginare pompoane de majoretă.

— Grăbeşte-te, Ava! a spus Allegra. Toate astea sunt pentru tine. Poate găseşti un cadou frumos pentru doctorul Zachariah. Care ni se alătură mâine. N-ai uitat, nu?

Laura şi Allegra s-au uitat vesele una la alta, apoi la noi, apoi la cel mai important pasager al lor, ignorând senine umflătura în formă de documente de la pieptul ei.

M-am ridicat în picioare şi mi-am verificat portofelul, nesigur de ce era în aer sau de ce se întâmpla la noi în Vagonul Ceasului, dar pregătit să le las în pace. Ţineam încă în mână documentul de la aşa-zisa *Agenţie pentru introducerea simţului proporţiei în scrierea romanului* şi după ce am deliberat câteva momente, am aruncat plicul şi conţinutul lui pe cel mai apropiat geam.

— Acest... bazar... acceptă plata cu cardul, nu? a întrebat Xavier.

— A, da, doctorul Zachariah! Ce credeţi că ar trebui să-i cumpăr doctorului care m-a sprijinit în toţi aceşti ani?

Ava s-a întors spre noi cu braţele deschise, de parcă ar fi fost o ingenuă pe scenă.

Xavier a început să se furişeze tiptil din compartiment, fără să-şi întrerupă cugetările despre opţiunile financiare pentru bazar.

— Am nişte bani cash – euro şi lire, şi întotdeauna am la mine nişte woni coreeni, din motive sentimentale...

Laura şi Allegra se mişcaseră deja din calea noastră şi eu l-aş fi urmat pe Xavier dacă Ava nu s-ar fi uitat la noi cu... nu sunt sigur ce anume, ceva precum uimirea omului beat. Ca şi cum s-ar fi străduit să ne focalizeze, dar situaţia nu era, de fapt, în mâinile ei şi prin urmare depindea de noi. *Rămâneţi acolo... adică aici... vă rog să rămâneţi.*

— Dar plata cu cardul ar fi probabil o idee mai bună, pentru că s-ar putea să nu fim într-un loc unde se folosesc lire sau euro sau woni coreeni, a murmurat Xavier.

El a rămas unde era, pe coridor, cu Laura şi Allegra, iar eu am rămas unde eram, cu Ava, care s-a clătinat şi a spus:

— Cred că suntem cu toţii obosiţi, nu-i aşa? Crezi că i-ar deranja pe negustori dacă aş face cumpărăturile stând jos?

Laura a răspuns:

— E bazarul dumneavoastră, domnişoară Kapoor. Dacă pe negustori îi deranjează că staţi jos, n-au decât să se care...

Allegra şi-a înclinat capul, scrutătoare, şi apoi a trecut pe lângă Xavier şi a ajuns la Ava. Nu eram sigur de intenţiile ei – probabil erau problematice? Dar era clar că Ava se împotriveşte, aşa că am lovit-o uşor cu cotul pe Allegra ca s-o ţin departe. A urmat următoarea reacţie în lanţ: Allegra s-a dat înapoi până s-a ciocnit de perete. Laura a ţâţâit cu dezgust şi a păşit în faţă ca să mă lovească în gât. Xavier, considerând probabil că ăsta e un răspuns disproporţionat la ceea ce făcusem, a prins-o strâns pe Laura de încheietură. Am ridicat şi eu mâna, prefăcându-mă cât am putut de bine că n-aş avea scrupule să-mi lovesc agresoarea. Xavier m-a apucat de

mână cu cealaltă mână. Laura, Xavier şi cu mine ne-am încrucişat braţele şi palmele într-o poziţie de dans baroc, dar uitându-ne urât unii la alţii. Ava a încercat, dar nu a reuşit, să se abţină să nu se hlizească. Laura s-a uitat la ea, apoi s-a dat în spate şi a ridicat din umeri. Şi apoi ne-am dat cu toţii din calea Avei şi a Allegrei.

Allegra şi-a dres glasul:

— Ava... suntem aşa de aproape, a spus în cele din urmă. Încă o zi. Ai putea să...

Râsul Avei a devenit şi mai zgomotos, iar dosarul despre Přem i-a alunecat de sub pulover, împrăştiindu-se peste tot. Hârtiile i-au căzut şi i-au acoperit labele picioarelor. Allegra s-a uitat în jos şi a citit câteva dintre propriile ei cuvinte. În cele din urmă, s-a uitat la faţa Avei, dar a fost un proces foarte greoi.

— Ar fi fost OK dacă nu ai fi menţionat doctorul, a spus Ava. Doamne! Pare că eşti obsedată de felul în care este percepută din exterior starea mea mintală.

A îngenuncheat şi a strâns foile. S-au împrăştiat încă şi mai multe. Şi-a scuturat puloverul şi a luat-o de la capăt. Respira adânc; îi pierise râsul.

— Şi oricum, nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Am trecut evaluarea.

Allegra s-a apropiat din nou de ea, obrazul Avei a zvâcnit, dar a rămas calmă, concentrându-se să repună în ordine dosarul.

Foarte încet, Allegra a spus:

— Ava? Ce faci, iubito? Poţi să-mi spui ce se întâmplă?

— Se va întâmpla tot ce ne-am dorit, a spus Ava. Tot ce ne-am dorit. Vom fi bogate. Doctorul Zachariah a urcat în tren acum câteva ore... am vorbit o grămadă... întreab-o...

Allegra şi-a întors privirea spre Laura, care şi-a ridicat plăcuța de scris, a răsfoit nişte pagini, apoi a spus:

— Nu. Doctorul ni se va alătura mâine la ora zece dimineața.

— Cum adică mâine la ora zece dimineața? s-a hlizit Ava. Iat-o!

— Unde?

— Acolo. În spatele Laurei.

Ne-am uitat în direcția indicată de Ava: ne-am uitat la umbra Laurei care creştea şi descreştea printre fărâmele de lumină care sclipeau de-a lungul coridorului de altfel gol. Ne-am uitat unii la alții uitându-ne la umbra Laurei şi ne-am asigurat că există un noi, un noi pentru care coridorul era gol. Un noi din care Ava Kapoor nu făcea parte, cel puțin deocamdată. Şi, pe durata acestei iluminări care a cuprins mintea grupului, am rămas tăcuți, niciunul dintre noi neavând nici cea mai vagă idee ce să facă.

— Ei bine? a întrebat Ava, continuând să arate în aceeaşi direcție.

Allegra a înghițit cu greu.

— Ăsta e un doctor diferit, a spus ea, întorcându-se cu spatele la noi, ca s-o vadă doar pe Ava.

— Diferit? În ce sens diferit?

Allegra a dat din cap, refuzând să se uite la noi. O altă linişte s-a lăsat peste noi, apoi Laura a îndrăznit să spună:

— Ca să fim mai exacți, domnişoară Kapoor – e un alt doctor Zachariah.

— Mă repet... cum adică altul?

— Partea importantă, a intervenit Allegra, partea importantă este că nu mai eşti presată, iubito. Planul

nostru a fost prea... greu. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Putem să...

Ava a pufnit din greu, ca un cal.

— Ah... nu mai pot să continui în felul ăsta. Făceam mişto de voi, dragilor. Dar ce fețe ați făcut! Dacă ați putea să vă vedeți în oglindă...

Zâmbetul i s-a şters de pe față chiar în fracțiunea de secundă în care Allegra şi-a luat avânt spre ea. Primul pumn a făcut o boltă amplă, dar al doilea i-a atins tâmpla, aşa că s-a ridicat brusc în picioare şi a urmat sfaturile pe care Allegra le împărțea odată cu loviturile:

— Fugi, Ava! FUGI! Dispari naibii din fața mea în clipa asta. Dacă te prind, am să te leg de şinele trenului.

Ava a luat-o la fugă spre Vagonul Bibliotecă, cu coada şi cu panglica fluturându-i la urechi. Am auzit nişte răcnete nestăvilite odată ce a ajuns la o distanță sigură. Şi:

— Nu, nu mă mai urmări! Pleacă!

Cuvintele acestea erau pentru Xavier, dar el nu le-a ascultat. Vom reveni ulterior asupra subiectului, dar eu eram destul de sigur de interpretarea lui asupra farsei Avei: pe de o parte o făcuse pentru amuzament (al ei, dacă nu şi al celorlalți) şi pe de altă parte, nu era chiar aşa. Acum ştiam şi noi măcar un pic ce înseamnă ca toată lumea din jurul tău să o ardă cu: „Bună, Přem” şi: „Care-i treaba, Přem?” vorbind cu un scaun, un cadru de uşă, un poster de pe perete.

Laura a imobilizat-o pe Allegra în Vagonul Ceasului, trăgând-o de pumnii udați de lacrimi până când i-a lăsat în jos şi a putut fi îmbrățişată şi consolată.

Iar eu? Eu m-am dus la cumpărături. Cineva trebuia s-o facă şi pe asta.

Bazarul era un tărâm îndepărtat şi mi-a luat o veşnicie să ajung la el. Prin Vagonul Cămară, şi Vagonul cu Duş, şi Vagonul Poştă, şi Vagonul Galerie. Autoportretul lui Přem m-a ignorat şi podeaua îmi lingea picioarele până când am lăsat senzația aia de bandă rulantă să mă propulseze în Vagonul de Dormit, cu multele lui şiruri de paturi suprapuse, fiecare saltea fiind un altar imaculat închinat inocenței sau încarcerării. Mi s-au năzărit idei; majoritatea aveau legătură cu Honza Svoboda. Nu le voi pune în cuvinte, dar unele dintre aceste idei aveau atâta forță, încât mă luau din Vagonul de Dormit şi mă făceau să aterizez fix în brațele lui Honza. Sângele îmi oscila şi şerpuia în mine până când am fost nevoit să mă aşez pe unul dintre paturi şi să-mi încleştez mâna pe pulsul uşor convulsiv de la gât. Am încercat să mă gândesc la nişte ofrande pe care aş putea să le fac ca să termin treaba asta cu Honza. Nu pretind că merit să trec prin viață având pe buze şi în suflet strofe din poemul care este Xavier Shin. Nu se pune problema de merit... acest miracol este posibil pentru că lui Xavier îi place să mă aibă în preajmă. Cine ştie, poate ăsta este hobby-ul lui preferat: să se intersecteze cu cineva care s-a resemnat, să ia persoana aia de mână şi s-o scalde într-o lumină aşa de abundentă, încât cel cu care este să înceapă să observe dovezi pe care le-a trecut cu vederea când a evaluat această lume ponosită. Dovezi care să arate că verdictul era nedrept.

— Honza! am spus, în caz că putea să mă audă (dacă putea, ar fi fost în stare să-mi scrie o scrisoare sarcastică pe acest subiect). Lasă-ne în pace!

Toate ofrandele care mi-au trecut prin minte aveau legătură cu fluidele vitale. Dacă aş fi avut la îndemână un obiect potrivit, m-aş fi tăiat. O voce interioară – una destul de obscenă – m-a întrebat cât de adânc intenţionez să mă tai şi a insistat că dacă vreau să închin o ofrandă din sânge ar trebui s-o fac aşa cum trebuie şi să mă asigur că-mi tai gâtul de la o ureche la alta. A încetat să mă şicaneze doar când am recunoscut că, şi dacă aş fi avut un cuţit la dispoziţie, tot nu m-aş fi tăiat. Dar exista o ofrandă de rezervă, un fel de negociere cu amintirea corpurilor noastre împreună, al meu şi al lui Honza. Am închis ochii şi am văzut combinaţiile: îngenuncheam în faţa lui, îngenuncheam peste el, îl călăream, mă întindeam în faţa lui, atârnam de scările paturilor supraetajate. Participam la un turnir de masturbare ritualică şi probabil că acele rânduri de paturi supraetajate nu mai văzuseră niciodată o asemenea dezlănţuire. Sau cel puţin aşa îmi plăcea să cred. Am pictat cearşafurile, alb pe alb, la fel ca pânzele lui Přem şi mă ascundeam tremurând sub pături de fiecare dată când mi se părea că îi aud pe ceilalţi apropiindu-se de Vagonul de Dormit. Nu puteam să las pe nimeni să mă prindă făcând asta. Chiar dacă ar fi venit însuşi Honza, ofranda tot ar fi fost distrusă.

În plenitudinea timpului, ritualul a luat sfârşit, lăsându-l pe subsemnatul epuizat fizic. Am aţipit pe patul de deasupra şi este posibil ca nişte oameni să fi trecut prin vagon sau poate se auzea zarvă din Vagonul Galerie de alături. Am auzit oameni vorbind, dar nimeni nu a încercat să mă trezească.

Când m-am trezit, de bunăvoie, mi-a trecut prin cap că în situaţia de faţă, fluidele vitale nu ar aduce pe nimeni la sentimente mai bune. Singura ofrandă pe care o voia

Honza era un răspuns la întrebarea referitoare la ce am încercat să fac pentru fiul bătrânului. Dacă i-aş spune asta, ar accepta despărţirea noastră şi ar dispărea.

De ce am alergat în flăcări pentru această persoană pe care am văzut-o sau pe care mi s-a părut că o văd? (Ce a fost asta? A fost iubire? *Agape*, *philia* sau o pasiune la prima – sau ultima – vedere?)

Dar întrebarea lui Honza nu poate primi răspuns. Este o întrebare-capcană şi el ştie asta. A-i răspunde înseamnă a invalida totul. La ce mă refer când spun „totul"? Totul-totul.

M-am dat jos din patul supraetajat, mi-am adunat hainele aruncate în toate colţurile, m-am îmbrăcat şi am trecut în Vagonul cu Bazarul, cu creierul prea în ceaţă ca să-mi fie ruşine. Eram sigur că echipa de mentenanţă va vorbi despre petele pe care le-am lăsat în dormitor. Dacă am noroc, n-o să-i raporteze Avei. Am încercat să-mi aduc aminte cum îl chema pe bărbatul din echipă care vorbise cu Allegra prin walkie-talkie. Edwin? Oliver? Nu eram sigur cum arată (erau vreo opt sau nouă candidaţi), dar aveam de gând să dau vina pe el. „Mă tem că nu ştiu nimic despre asta, dar de ce nu-l întrebi pe Edwin sau Oliver?" voi spune. „Poate că ştie el ceva."

La bazar nu se putea plăti cu cardul. Am ştiut asta înainte să mi se spună. Unii dintre vânzătorii de la tarabe păreau resemnaţi că nu au clienţi şi stăteau pe scăunele, bârfind la o ceaşcă de ceai sau un păhărel de vodcă. Vânzătorii ăia nu s-au uitat la mine şi nici cei care îşi vopseau unghiile unii altora şi-şi făceau masaj. Chiar lângă intrare, o fată de culoare, adolescentă, se ocupa de o roată hidraulică fixată într-un bol de piatră de mărimea unui cerc hula-hoop. Fata, vopsită în auriu din cap până-n picioare, reprezenta începutul oficial al bazarului.

Transmitea un mesaj foarte clar oricărei persoane care intra întrebându-se dacă se poate plăti cu cardul, această fată vopsită în auriu, cu un costum auriu mulat pe corp şi cu şosete aurii care se potriveau cu pantofii ei cu baretă. Deasupra codițelor spic avea o scufie făcută din fire de aur şi din perle, iar roata hidraulică cânta pentru sine cât ea vărsa apă dintr-un urcior auriu. Varia forța cu care vărsa apa. Aici mângâia, dincolo rănea. Când spițele roții încetineau şi scoteau un clichet posac, fata turna fără ezitare din două urcioare deodată şi cânta la unison cu roata, adăugând cuvinte zornăitului ei vesel.

— Bună, a spus ea când m-a observat.

— Bună. Eu sunt Otto.

Am dat mâna. Fata a spus că o cheamă Paz. Şi m-a întrebat dacă vreau să cumpăr roata hidraulică.

— Eşti unul dintre cei doi care se află în luna de miere care nu e tocmai o lună de miere, nu? Nu crezi că ar fi un cadou romantic? E foarte simplu s-o pui în funcțiune şi să cânți la ea, aşa cum ai văzut.

Prezentarea roții a spus tot ce trebuie să ştii despre ea. Era genul de obiect care putea fi cumpărat doar cu dubloni scoşi dintr-un cufăr smuls din mâinile unui schelet aflat pe fundul mării.

— Ă... de fapt n-am bani cash, dar poate Xavier...

— Nu vrei să ştii cât costă?

— Hai, atunci. Spune-mi!

Mi-a şoptit prețul la ureche, a făcut o pauză şi apoi mi-a şoptit un preț ajustat care lua în calcul o plată în rate de şapte ani. M-am uitat din nou la roată.

— Nu cred că o să te scape nimeni de această roată, Paz, am spus eu.

— Ce păcat! a zis ea bucuroasă, apoi a băgat cele două urcioare aurii în apa de la baza roții şi mi-a făcut semn să înaintez, adăugând peste umăr: Acceptăm cecuri.

Mergând de la tarabă la tarabă, am băut ceai, am urmărit o cursă cu melci, am devenit arbitru la o cursă cu melci şi am mediat un scandal legat de dopare, am băut vodcă, am băut ceai îndoit cu vodcă, am tot uitat că nu am cecuri. M-am tocmit fără convingere pentru o cameră obscură care credeam că i-ar plăcea lui Spera şi aproape că am cumpărat pentru mamele mele nişte bulgări de piatra lunii şi labrador, în care se ghiceşte viitorul. Nu că mamele mele ar fi interesate în mod deosebit de ghicitul viitorului sau de meditație, ci pentru că Dean, proprietarul tarabei, îşi dăduse toată osteneala să obțină piesele pe care le avea expuse. Allegra îi scrisese cu câteva luni în urmă, cerându-i să pregătească o selecție de obiecte de ghicit pentru Ava. Acum că Ava părea să nu mai fie interesată să privească în viitor, consideram că Dean trebuie să se aleagă cu ceva pentru timpul şi grija cu care a adunat aceste globuri. Fiecare dintre ele era recipientul imperfect al unei furtuni perfecte. Însă Dean mi-a spus să nu-mi fac griji. Ținuse clienții la distanță luni de zile. Dar a vrut să-mi dea un pont pentru cadourile de Crăciun sau aşa ceva:

— Să aduci un glob de cristal în casa cuiva care nu-şi cunoaşte propria clarviziune? Asta înseamnă s-o cauți cu lumânarea. Gândeşte-te, amice. Ştii că am dreptate.

— Tu, cel cu luna de miere neoficială! s-a năpustit Paz cea Aurie înainte să mă duc la taraba următoare. Tot n-ai cumpărat nimic, a spus ea şi mi-a arătat o mână de smaralde. Ce zici de astea?

Smaralde...

A învârtit pietrele şi culoarea lor a explodat. Mi-am imaginat astfel de pietre când am auzit prima oară un prieten care s-a referit la o vânătă ca la un ou de grădină. Nişte coji verzi din care ieşeau nişte vrejuri lungi.

M-am dat în spate fără să ştiu de ce şi am întrebat răstit, prea răstit, de unde le are. Abătută, Paz a ridicat un braţ scânteietor şi mi-a arătat o tarabă la capătul vagonului. Proprietarul tarabei abia dacă se vedea de după un şir de cuşti. Purta multe bijuterii ieftine.

— Ce e în cuştile alea, Paz? Nu văd de aici.

— Animale împăiate, a spus Paz. Sunt specialitatea lui.

— Tipul ăsta vinde smaralde şi animale împăiate?

— Corect. Are un papagal imens care arată de parcă ar avea un coşmar nesfârşit.

A reflectat o clipă.

— Mie, de fapt, nu-mi place papagalul. Dar poate ţi-ar plăcea ţie? Din moment ce ţie nu-ţi plac smaraldele şi mie îmi plac?

— Merită încercat, am spus eu. Fă-ne cunoştinţă, Paz, vrei?

— Aşa te vreau! Fii drăguţ cu mine, însurăţelule. Îţi va face o reducere substanţială dacă crede că suntem prieteni.

Ar fi trebuit să mă uit în faţă în timp ce Paz cea Aurie m-a luat de mână şi m-a condus printre alte tarabe, dar treceam pe lângă oameni şi situaţii la care nu puteam să nu mă uit. A trebuit să mă întorc şi să cert un tarabagiu care mi-a pus cu japca pe cap un coif în stilul Atenei Pallas. A trebuit să mă întorc şi să-i mulţumesc persoanei care mi-a luat coiful de pe cap şi mi-a uns încheietura cu ulei de iasomie. A trebuit să mă întorc şi să cer mai multe informaţii despre bucăţelele crocante, condimentate şi/sau îngrijorător de moi pe care tarabagii mi le băgau în

gură. Bazarul din tren se dădea peste cap pentru singurul lui client. Şi apoi iată-ne la taraba cu smaralde şi cu animale împăiate, Paz a pus mâna de smaralde în săculeţul de catifea care fusese lăsat lângă semn, iar eu am dat nas în nas cu o mangustă împăiată într-o cuşcă. Cu două manguste, de fapt. Fuseseră tăiate în jumătate şi cusute la loc.

Nu se poate, nu se poate, nu se poate.

Nas în nas, ochi în ochi. Pe Chela să zicem că n-o ştiam aşa bine, nu ştiam cum se simte când îi aveam lăbuţa în palmă. Dar îl ştiu pe Árpád Montague al XXX-lea, din vârful pufos al urechilor până la crupa graţioasă şi la degetele ca de balerin. El era. Ei erau.

Mi s-a părut că n-am vorbit minute întregi, dar probabil nu s-au scurs decât câteva secunde.

Odată ce am fost sigur că nu o să vomit, am spus:

— De ce sunt în cuştile astea?

Paz a arătat cu degetul spre semnul care spunea: „CINCISPREZECE MINUTE PAUZĂ" şi a spus despre bărbatul care lăsase semnul acolo:

— El zice că uneori se mişcă. Muşcă chiar!

Mi-am băgat degetele printre zăbrelele cuştii ca să încerc să mângâi blana. Paz a tăcut, dar din felul în care a oftat părea că a înţeles că probabil nu-i voi fi client.

Am mângâiat, am bătut uşor cu degetul şi apoi am dat un bobârnac în spatele mangustei. *Papier mâché* şi fibre sintetice, atât de prost prinse, încât le puteai distruge cu un deget. Asta explica cuştile. Ha! Am avut doar o clipă la dispoziţie ca să internalizez asta, înainte să-i aud vocea lui Xavier venind din mulţimea din spatele meu, dar retrospectiv, cred că atunci a fost momentul în care mi-am pierdut credinţa în Árpád, în toţi Árpázii care au trăit şi au murit în preajma familiei Montague. În momentul în

care m-am uitat la o figurină executată nu tocmai bine şi am confundat-o cu Árpád şi cu Chela. Nu există scuze pentru aşa ceva.

M-am dus în direcţia lui Xavier, ascultând ce le spunea tarabagiilor. Elibera locul, îndrumând pe toată lumea din vagon pe peron, răspunzând deopotrivă întrebărilor şi plângerilor cu: „Scuze... îmi pare rău... Toată lumea trebuie să coboare din tren... da, şi echipa de la mentenanţă... Scuze...”

Le spunea tarabagiilor că domnişoara Kapoor îl rugase să-i asigure că-şi vor primi obiectele în stare bună. Că va cumpăra orice obiect deteriorat. Da, orice obiect. Garanta acest lucru.

L-am găsit pe Xavier în mijlocul mulţimii şi l-am prins de mână.

— Ooo, să-i aplaudăm pe însurăţeii neoficiali, a strigat Dean de la taraba cu globurile de cristal.

Mulţimea s-a supus. Ura pentru dragoste! Şi apoi, amândoi („Repede”, a bombănit Xavier, „Repede, repede, repede...”) am ajutat-o pe Paz să-şi mute roata hidraulică pe peronul depoului. Tot timpul a explicat că, de fapt, este mai bine să ia roata cu ea. Sigur domnişoara Kapoor nu-şi permitea s-o cumpere.

Paz cea Aurie a fost ultima care a coborât din tren. Ne-a făcut semn cu ambele mâini şi am văzut că palma dreaptă, cea în care ţinuse smaraldele, era verde ca She-Hulk. A spus ceva ce n-am auzit şi nici nu mai puteam sta pe loc, căci Xavier a trântit uşa trenului şi a luat-o la fugă în faţa mea prin Vagonul de Dormit, strigând că venise Yuri. Árpád şi Chela l-au prins şi ni l-au adus.

Când am ajuns în Vagonul Saună, Xavier se repeta în buclă: *A venit Yuri, Árpád şi Chela l-au prins*... Iar eu încercam să întreb:

— Ava a... Poate Ava să...?

Dar era ca şi cum această ştire ne-a lăsat fără cuvinte.

Cabina a treia era ocupată; am văzut amândoi asta destul de clar când am trecut pe lângă ea. Unul după altul, am spus:

— Ava?

Ea a oftat, dar nu a răspuns, ne-a lăsat să plecăm fără să ne adreseze vreun cuvânt.

Aş vrea să pot să vi-l descriu pe Yuri, dar nici eu n-am aflat prea multe. Nici măcar nu i-am auzit vocea clar. Cu tot ce ştia şi Xavier, am obţinut următoarele informaţii. Înălţime: aproximativ un metru optzeci. Păr: şaten. Conformaţie: dreptunghiul topit al unui luptător care nu mai e în formă. Şi cam atât ne amintim. Asta era varianta atenuată a problemei pe care o avusesem cu el mai înainte, când l-am găsit în tren în pijama. Dar mai era şi faptul că de data asta purta o mască de scafandru care-i acoperea toată faţa. Fiecare trăsătură era strivită sub plasticul transparent şi sticla călită, aşa că faţa îi arăta ca un şablon mai mult decât orice altceva. Ar trebui cel puţin să pot să-i descriu ochii, căci m-am uitat în ochii lui destul de mult. Mi-a plăcut mult să mă uit în ochii lui. Deosebit de nuanţaţi. Ca într-un film de artă. Totuşi, ce culoare au ochii lui Yuri? N-am nicio idee.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt şi apoi l-am întrebat dacă vrea să mă întrebe ceva.

— Nu vreau să te întreb nimic, a spus el. Tu?

Eu aveam întrebări. M-am uitat la Xavier, Laura şi Allegra şi l-am întrebat pe Yuri dacă are de gând să ne omoare. Ceea ce a părut să-l şocheze.

— Ce? a spus el. Te-ai schimbat, Otto. Înainte nu dramatizai situaţiile în felul ăsta.

A fost întrebarea mea chiar aşa de surprinzătoare? Toţi patru stăteam cu spatele la perete, cu picioarele legate la glezne şi cu mâinile legate la încheieturi. Era opera lui Yuri. Laura avea un ochi vânăt, iar Allegrei îi curgea sânge din nas. Tot opera lui Yuri.

Ce prostie din partea noastră să ne ambalăm din cauza unor astfel de detalii! Yuri ne-a explicat că, de fapt, îi

plăcem. Unii mai mult decât alții, dar oricum ne va pune pe toți patru în pericol.

— Aceşti copii născuți în anii '80 au parte de vremuri interesante, bravo generației voastre, a spus el, lovindu-l cu piciorul pe Xavier, apoi pe mine, apoi pe Xavier, apoi pe mine. Raționalizați intimitatea ca şi cum ar fi unt pe timp de război. Tolay era singur, tu erai singur, v-ați plăcut unul pe altul, aveați interese comune, Honza avea nevoie de ajutor ca să creadă în el însuşi, tu aveai nevoie de ajutor ca să crezi în tine însuți...

(Zbang, zbang.)

— Ați fi putut să-i întremați pe Honza şi pe Tolay, ați fi putut avea ceva frumos cu ei, să creşteți împreună...

(Zbang, zbang.)

— Dar nuuuuu, ați avut impresia că meritați mai mult, nu-i aşa, Otto şi Xavier?

(Zbang, zbang, plus un zigzag agil printre picioarele noastre în timp ce noi ne rostogoleam, încercând să-i punem piedică.)

— Şi aşa s-a întâmplat? *Ați avut* parte de ceva mai bun? Unul cu altul?

(Zbang. Văzând că Yuri s-a lăsat dus cu totul de cuvântarea lui înăbuşită de mască şi că nu se va opri din lovit, n-am mai avut putere să mă opun. Am încercat să leşin din nou.)

— Asta e pe măsura standardelor voastre înalte?

(Zbang, zbang. Tot nu reuşisem să leşin. Deci îmi amintesc foarte clar că Xavier a urlat că-l va pârî pe Yuri lui Do Yeon-ssi.[1])

Stați aşa un pic.

Ar trebui să mă întorc puțin la momentul în care eu şi Xavier am fugit în vagonul din fața trenului. Acela pe care Ava îl împărțea cu Allegra şi cu Laura.

Încetinind un pic ritmul pentru voi, iată observațiile mele, în ordine: Allegra şi Laura beau ceai la masa din bucătărie; s-au ridicat în picioare când am intrat. Pe masă erau împrăştiate pagini din dosarul colectiv despre Přemysl Stojaspal, alături de nişte markere. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple cât era Xavier de pază şi am şi spus-o. („*Aigoo*", a zis Xavier, sărutând două degete şi atingându-le de buzele mele.) Apoi am aruncat o privire spre compartimentul în care dormea Ava, deşi ştiam că nu este acolo. Thereminul era pregătit. Chela deschidea şi închidea ochii într-o secvență rapidă; un salut afectuos şi auriu în codul Morse. Iar Árpád, care nu se dădea în vânt după discursurile de revedere, n-a făcut decât să dea din coadă în direcția noastră. Laura a prezis că vor aduce pe lume nişte urmaşi şmecheri, iar Allegra a fost de acord:

— Începând cu Chela Kapoor a II-a.

Of! Epoca Árpázilor nu poate dura la nesfârşit.

Am lăsat la urmă cel mai absurd element al acestei scene din tren: o siluetă pe care n-aş fi identificat-o imediat ca prada lui Árpád şi a lui Chela dacă aceştia nu s-ar fi agitat de fiecare dată când se agita el. Stătea în zona de relaxare, purtând o mască de scafandru, labe de înot galbene şi un costum de cauciuc turcoaz. Cilindrul de oxigen era prins în spate, iar în mâna stângă avea un balon alb legat cu o ață.

— O ofertă de pace, a spus el.

Deci ăsta era Yuri. M-am abținut de la comentarii până ce l-am examinat din cap până-n picioare. Mi-a spus să nu mă grăbesc, ceea ce am şi făcut, împăcându-mă încet cu prezența acestei ființe din care picura apă pe covor, în timp ce balonul lui alb se mişca dintr-o parte în alta. Şi ceilalți îi acceptaseră prezența; vedeam asta în ochii lor.

Întrebându-se cu voce tare de ce întârzie Ava aşa de mult, Laura a bătut cu degetele în masă, şi-a băut ceaiul apoi s-a întors spre Yuri.

— Ei bine, Yuri. Mangustele ni te-au adus pentru că...

Toţi eram foarte curioşi să auzim concluzia acestei fraze. Nu ştiam motivul. Oare Laura? Ce? Cum? Dar Yuri a întrerupt-o cu propria lui declaraţie.

— Eu v-am adus pe toţi în acest tren, bineînţeles. Şi mult după ce v-aţi dat seama că nu aţi fost aduşi laolaltă ca să fiţi premiaţi pentru bună purtare, tot aţi rămas în tren. Pentru că eu v-am ţinut aici. Mă rog, v-aţi ţinut unii pe alţii aici, fiind dornici să formaţi o gaşcă de oameni cărora li se întâmplă ceva extraordinar. Joburi plictisitoare şi luni de miere demne de a fi postate pe Instagram? O, nu, aşa ceva nu e pentru noi. *Noi* călătorim cu *Ziua Norocoasă*... hei... mă ascultaţi?

Toţi patru vorbeam unii cu alţii în şoaptă, schimbând impresii dacă acest Yuri seamănă vreun pic cu ce ne aduceam noi aminte despre el... „el” fiind Přemysl, Honza, Raúl, Tolay. Spunea că ne-a adus pe toţi aici, dar eu personal nu simţeam că îmi este cunoscută această persoană. Mi se părea că ne vedem pentru prima oară. Ceilalţi păreau să fie de acord. Pe tortul consensului era bomboana uşurării. Honza nu venise după mine până la urmă... acum nimeni nu va afla ce treabă proastă am făcut în relaţia cu el. Aveam o presimţire că Allegra îmi împărtăşea uşurarea (cu propria ei variaţiune pe aceeaşi temă), dar nu şi Xavier. În ce o priveşte pe Laura, şi-a băgat picioarele în confuzie şi s-a rededicat unei aparente ordini.

— Scuzaţi-mă... domnule, a zis Laura. Care aţi spus că este numele dumneavoastră de familie?

Yuri şi-a desfăcut fermoarul costumului de cauciuc şi şi-a trecut mâna peste piept timp de câteva secunde. Părea că se bucură de propria lui masculinitate păroasă şi simplă, dar apoi a tresărit.

— L-am găsit...

Şi-a tras colierul peste cap – era un ac prin gaura căruia era trecută o aţă.

A respirat adânc, apoi a spart balonul alb cu acul.

Aerul... s-a atomizat...

...şi fiecare particulă a început să zvâcnească.

Nu era genul de situaţie căreia conştiinţa să-i facă faţă în vreun fel sau altul, aşa că sinele meu a dispărut peste dealuri, departe, cântând ca tirolezii.

S-a întors odată ce şi-a dat seama că nu are unde să se ducă. De ce altceva ai reveni la o situaţie care este doar insignifiant mai puţin stresantă? Muchiile peretelui din compartiment îmi intrau în spate, aveam mâinile încrucişate pe piept ca mortul pe cale să fie coborât în mormânt, Árpád şi Chela îşi arătau colţii din cuştile lor, Yuri era lăsat pe vine în faţa mea cât să-mi desfacă fermoarul de la blugi şi să observe că nu port chiloţii cu zilele săptămânii în cehă.

— Ha! Ştiam eu că Svoboda se amăgea crezând că-ţi plac boxerii ăia!

Xavier era în stânga mea, cu Laura lângă el şi Allegra lângă Laura. Yuri a păşit prin faţa noastră cât ne-a spus povestea lui. Ne-a spus că nici nu putem să ne imaginăm ce i s-a întâmplat lui Přemysl Stojaspal, ce s-a întâmplat cu adevărul vieţii omului acela din momentul în care Ava Kapoor intrase în casa tatălui lui şi-l ne-văzuse.

— Bine, deci Přem nu învăţase încă stabilitatea. În regulă, deci Přem era în esenţă un fel de autostopist... de fapt, nu, ştiţi ce, Přem şi-a plătit partea lui. Putem să-l

comparăm cu o persoană care foloseşte Uberul pentru prima dată, un pasager uşor stânjenit, care nu a învățat încă să folosească sistemul. Şi apoi Ava Kappor îl ne-vede şi nu îi mai este acceptată plata, iar contul îi este dezactivat. Normal că va încerca din nou cu un alt cont. Normal că va încerca alte opțiuni de transport! Normal că va încerca totul până când i se vor împlini visurile! Ce visuri? Visul de a avea o existență prozaică, prieteni. Fantastic de prozaică. A, şi să apară în fotografii. Poți să pictezi câte portrete vrei, dar fotografiile îți confirmă prezența la întâlnirile oamenilor. Fotografiile sunt cele care îți fac legăturile irefutabile. A, da, râzi, Otto? Mai râzi o dată... te provoc.

N-am acceptat provocarea.

Cu toții am pus întrebări bâlbâite, dar Yuri le-a ignorat. Nu venise ca să lămurească aspectele tehnice ale ne-văzutului lui Přem şi nici ca să aflăm noi dacă Ava o făcuse intenționat. Era acolo tocmai ca să ne oblige să reflectăm la consecințele ne-văzutului. Conform lui Yuri, Přem nu era nici pe departe singura persoană care trecuse printr-un astfel de proces şi nici Ava nu era singura care făcuse asta.

— Încercăm să ne susținem unul pe altul, a spus Yuri. Încercăm să reintrăm în joc. Împreună. Aşa că nu mă întrebați naibii care e numele meu de familie. Sunt aici pentru Přem şi Raúl şi Tolay şi poveştile lor cu ne-văzutul, despre care nu veți afla nici acum, nici altcândva. Pentru că aşa sunteți voi, vă intră pe o ureche şi vă iese pe alta, asta până când nu sunteți afectați personal. Atunci o să căutați pe Google grupuri de întrajutorare şi aşa mai departe.

V-ați gândi că după-amiaza petrecută cu Yuri a fost mult mai stresantă în sine decât ar putea să fie vreodată

amintirea ei, dar de fapt a trebuit să abandonez această relatare de câteva ori. A trebuit să las stiloul din mână şi să mă ascund de foaia de hârtie, furişându-mă înapoi doar când Xavier îmi dădea semnalul că pericolul a trecut.

Dar la momentul respectiv...

Când Yuri ne-a interzis să mai vorbim, s-a oprit în faţa Laurei şi a Allegrei şi le-a mângâiat scalpurile înainte să le dea cap în cap. Niciuna dintre femei nu a ţipat, dar Allegra a murmurat ceva. Mi s-a părut că am auzit: „Ava."

— Ce-ai spus? Ce-ai spus, târfă trădătoare care a văzut ce i se întâmplă lui Přem şi n-a intervenit în numele lui nici măcar o dată?

Allegra a închis ochii, dar nu s-a dat înapoi din faţa lui Yuri. A spus:

— Nu înţeleg sensul.

Felul în care a formulat... nu-i spunea că nu înţelege ce vrea să spună, ci că nu-i poate găsi sensul.

Eu pot să fiu atât de precis pentru că priveam cu spasme în stomac. Nişte spasme uşoare şi doar atât. Am menţionat deja asumpţia mea de bază: nimic nu este niciodată OK. Chiar şi într-o zi bună îmi iau doza de nimic-nu-este-niciodată-OK, ca să mă asigur că ziua următoare este acoperită. E un fel de mitridatism. Odată ce ai luat otravă, tot mai simţi frică, dar speri că nu este la fel de intensă precum ar fi putut să fie. Cealaltă posibilitate este că tensiunea a devenit atât de rigidă, încât s-a înţepenit. Frica fie îţi cauzează diaree, fie îţi cauzează o constipaţie oribilă. Ceva de felul ăsta...

Îmi aduc aminte că l-am auzit pe Xavier spunându-i lui Yuri că e un gunoi, un gunoi care nu poate fi reciclat şi îmi aduc aminte că Xavier a aterizat în poala Laurei, în încercarea eşuată de a se arunca în faţa ei, iar Yuri le-a

mai dat de câteva ori cap în cap pe Laura şi pe Allegra, ca să ne arate că vorbele lui Xavier nu contau.

Îmi amintesc că am vorbit cu o voce joasă şi liniştitoare. Nu ca să mă liniştesc pe mine, vorbeam cu Xavier. Îi spuneam:

— Xavier, a fost odată ca niciodată un tren care a aparţinut unor traficanţi de ceai şi se chema *Ziua Norocoasă*. De pe peronul gării arăta ca o sabie de tăiat şampania supradimensionată; un obiect de anticariat din alamă şi argint cu o înclinaţie arogantă a gâtului. Înăuntru... ei bine, nu era nimeni înăuntru. N-a fost niciodată. La fiecare staţie, călătorii ajungeau prea târziu pentru *Ziua Norocoasă*. Acum trenul a plecat din nou... a aşteptat cât de mult a putut, dar n-a venit nimeni.

Xavier îşi lăsase capul pe umărul meu şi când am tăcut, şi-a frecat obrazul de clavicula mea şi mi-a spus că nu înţelege niciun cuvânt, că la un moment dat va trebui să vorbim despre episoadele în care vorbeam în cehă, dar că pe moment ar trebui să continui. Poate că am continuat, dar dacă am făcut-o, eu n-am auzit. Ce-am auzit în schimb, un pic mai târziu, a fost numele meu. Poate că ceilalţi îl rostiseră şi îl şoptiseră intermitent de o veşnicie. Laura şi-a pus dinţii la treabă şi a ros legăturile cu care era legată la mâini, aşa că vocea Allegrei era cea mai puţin deformată.

— Otto... Otto. Ce naiba! Nu eşti hipnotizator?! Cum de ai permis să se ajungă aici? Hipnotizează-l sau ceva!

— OK, nicio problemă, am spus.

M-am uitat în sus, în jos, în stânga, în dreapta şi nu l-am văzut pe Yuri nicăieri. Câteva secunde, îngerii au cântat: *Yuri a dispărut, Yuri a fost învins, tu l-ai ne-văzut pe Yuri*, dar apoi bărbatul în costum de scafandru a intrat din nou în compartiment. Avea o sabie de pirat, ceea ce

însemna că fusese în Vagonul cu Bazar. Şi fierbea din nou. De data asta, din cauza Avei. Se dusese în Vagonul Saună ca să vadă de ce durează atât şi a descoperit că se mutase în Vagonul Seră. Aşa că a stat prin preajmă cât a grădinărit ea puţin de plăcere, gândindu-se că va începe să se îngrijoreze în legătură cu prietenii ei („Mi s-a părut mie sau am auzit un ţipăt?" etc.), dar se pare că Ava se săturase de-a binelea de noi. Fără să se uite în spatele ei, s-a dus în Vagonul Bibliotecă, unde se relaxa printre cărţi. În ritmul ăsta, n-avea să se întoarcă în direcţia asta ore întregi. Dar trebuia s-o facă. El nu mai avea nimic să ne spună nouă...

Lui Yuri i se aburise masca. A tăiat aerul cu sabia lui de pirat de câteva ori.

Xavier a lăsat să-i scape o sugestie:

— Trimite-l pe Árpád. Sau pe Chela. Sau pe amândoi. Poate că e îndeajuns de vicleană cât să scape de o mangustă, dar nu poate scăpa de amândouă.

Yuri s-a uitat în tavan pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri şi a deschis cuştile. Árpád şi nora noastră s-au clătinat pe picioare câteva momente, dar odată ce şi-au recâştigat echilibrul, Yuri de-abia a putut să le ademenească în vagonul următor fără să aibă loc un accident mortal (al lui). Doar sabia de pirat l-a salvat.

A intrat din nou în vagonul nostru, corul de îngeri a tăcut din nou şi apoi, înainte să reînceapă să taie aerul cu sabia, am spus:

— De ce nu mă laşi să te hipnotizez cât aşteptăm?

— Hipnotizează-mă, Otto, a spus el şi apoi s-a apropiat să-mi ofere privirea.

Acea privire nuanţată despre care v-am vorbit deja. Privirea care a sfârşit prin a mă hipnotiza pe mine. Ascultaţi, cred că Honza era acolo, în privirea aceea. Mă

privea adesea în felul acela. Cu o privire care spunea: *Doamne, ce jalnic eşti şi mi-e dragă chestia asta de nu mai pot*. De parcă am fi făcut echipă la o cursă cu trei picioare şi am fi avut şansa deosebită de a trece linia de sosire în urma tuturor oamenilor de pe planetă. Da, Honza a fost acolo. Doar pentru o fracțiune de secundă. Căci nu cred că Honza Svoboda „al meu" ne-ar fi lovit cum a făcut-o Yuri-Nu-Mă-Întreba-Cum-Mă-Cheamă.

Imediat după aceste lovituri, a venit şi Ava Kapoor din Vagonul Saună, cu câte o mangustă pe fiecare umăr.

---

1 Xavier îşi aminteşte altfel lucrurile. Totuşi, dat fiind că Yuri nu ne-a mai lovit după ce a fost făcută această afirmație, o să păstrez această parte până când Xavier va fi în stare să ofere o explicație diferită, dar la fel de convingătoare. (*N. a.*)

Stătea lângă uşă, apăsând butonul care o ţinea deschisă şi toţi patru ne-am răsucit către ea, ferindu-ne de loviturile cu sabia de pirat ale lui Yuri, pe care o folosea ca pe o bâtă de crichet, fluturând-o spre capetele noastre.

— Ava, uite...

— Ava, trebuie să...

— Domnişoara Kapoor, trebuie să vedeţi asta, trebuie să vedeţi ce face...

— *Ava...*

Oare cum se vedeau lucrurile din perspectiva ei? Probabil că păream a fi un pandemoniu de papagali care fuseseră închişi în cuşti săptămâni întregi. Contorsiunile noastre cârâitoare. Cuvintele noastre amestecate cu sânge.

În acel punct, chiar dacă fusese atât de insensibilă, făcând baie şi citind în timp ce Yuri ne agresa, tot credeam că Ava îl va învinge pe Yuri sau că ne va apăra cauza într-un fel sau altul. Aşa că ne-am agitat în continuare, gata să ne aruncăm la picioarele ei până când se înmuia. Dar Árpád şi Chela ne ţineau la distanţă, iar Ava s-a îndreptat spre Vagonul de Dormit, evitându-ne cât se putea de mult. Yuri a lăsat sabia în jos şi a încurajat-o în timp ce se îndepărta.

— Îmi place această nouă atitudine, care nu înghite prostiile, i-a spus. Ava Kapoor, Ava Kapoor, cea mai raţională fată din oraş!

Ea a ezitat înainte de a intra în compartimentul ei.

— N-aveţi de gând să vă ridicaţi în picioare? ne-a spus.

Mie şi lui Xavier ne-a aruncat nişte priviri ucigătoare, dar nu era aşa sigură de ce se întâmpla cu Laura şi Allegra. Privirea îi tremura peste şi în jurul rănilor lor.

Xavier şi-a ridicat în aer mâinile legate.

— Bine, dar dacă aţi putea să...

— Nu, v-aţi dat în spectacol, aţi stricat bazarul şi acum e clar ce urmează să-i spun doctorului Zachariah mâine...

(„Ce urmează să-i spui doctorului Zachariah?!" am spus cu toţii, aproape într-un glas, inclusiv Yuri.)

— Aşa că hai, toată lumea în picioare şi să continuăm. Cât despre voi doi din familia Shin! Să vă fie ruşine! Am văzut în ce stare e Vagonul de Dormit şi mă aştept să schimbaţi cearşafurile până coborâţi din tren. Vorbesc serios. Aţi avut la dispoziţie două compartimente pentru uzul vostru privat şi tot n-a fost de-ajuns...

— O, dar ăştia doi vor întotdeauna mai mult, Ava, a zis Yuri, dând din cap atoateştiutor.

S-a îndreptat spre zona de relaxare şi s-a aşezat. Árpád şi Chela erau cu ochii pe el, evaluându-şi şansele de a-l ataca, dar el nu a lăsat din mână sabia de pirat.

Xavier s-a uitat la mine şi m-a întrebat fără cuvinte: „Ce?" Eu l-am imitat, iar Allegra şi-a odihnit fruntea zgâriată pe mâinile unite, în timp ce Laura a rugat-o încă o dată pe Ava să se uite peste umăr – chiar acolo, la scaunul care era acum cu faţa la compartimentul de dormit al Avei. Laura a început să descrie detaliile pentru Ava. Costumul de scafandru, masca, sabia de pirat. Vocea i s-a stins treptat, în timp ce asculta propria ei descriere. Dar reuşise să-i suscite interesul Avei pentru o clipă:

— Vezi toate astea acolo?

I-a aruncat o privire scurtă lui Yuri. Vreau să spun, direct spre Yuri. Am văzut cu toţii asta. Deconcertat, el i-a

făcut un semn cu mâna. Dar oare a existat contact vizual? Asta nu era sigur. Ava s-a întors spre noi.

— Haideți, dragilor. Îmi pare rău dacă v-am îngrijorat mai devreme. Şi asta – e aproape flatant că ați făcut tot acest efort, dar ar fi drăguț dacă v-ați ridica şi am putea să lăsăm toate astea în urmă.

Allegra, cu capul atingându-i vârful degetelor, a spus cu voce slabă:

— Ava. Iubito. Nu ştiu cum să descriu situația în aşa fel încât să nu te enervezi, dar dacă dezlegi mâinile măcar unuia dintre noi, nici măcar nu contează pe ale cui, vom fi cu toții liberi în curând şi... şi apoi putem să ne ducem la doctor... în...

Ava era deja lângă ea, cu un braț în jurul ei în timp ce cotrobăia prin sertare, în căutarea unui cuțit cu care să poată tăia frânghia. Am văzut cum îi treceau o mulțime de întrebări prin cap în timp ce tăia frânghia, dar pentru moment s-a mulțumit cu una singură.

— Allegra, cine a făcut asta?

Yuri a sărit în picioare, încântat.

— Přem! Spune-i că a fost Přem. Spune-i: „Îți trimite salutări" şi apoi izbucneşte în lacrimi. Haide! Îți voi da zece lire.

Ava şi-a lipit fruntea de fruntea Allegrei.

— Allegra.

— Allegra, a spus Yuri. Pssst, Allegra. Îți dau douăzeci de lire în mână dacă îi spui că e din vina ei.

Apoi m-a întrebat dacă pot să-i împrumut douăzeci de lire. Ava s-a întors când l-am înjurat.

— Cineva pe nume Yuri, a spus Allegra, luând cuțitul.

A încercat, dar nu a reuşit să taie frânghiile de la picioare.

— Yuri? a întrebat Ava şi s-a uitat la noi pentru confirmare.

— Yuri, a declarat Laura, cu mâinile întinse răbdător ca să i se taie şi ei frânghiile. Da, el a fost.

Xavier a spus acelaşi lucru şi apoi şi eu la fel. Yuri, Yuri a fost.

Partea cea mai exasperantă era că avea dreptate să folosească numele Přem. Când am băgat mâna-n foc pentru acest nou nume, Yuri, probabil că a părut că încercăm să populăm trenul cu tot felul de spirite malefice. Dar eu chiar nu ştiu.

Am încercat să iau în considerare dubiile pe care Ava pesemne că le-a avut, dar tot cred că în locul ei ne-aş fi ascultat şi ne-aş fi crezut, pur şi simplu, ne-aş fi crezut. Aş fi făcut asta mai întâi şi aş fi obținut detaliile la timpul potrivit.

Totuşi, aşa cum a observat Laura mai târziu, chiar dacă Ava ne-ar fi crezut, ce ar fi putut să facă? Tot nu putea să-l vadă pe nenorocit. Şi deja spusese în scris că atunci când încerca să se comporte ca şi cum el era vizibil, acest lucru nu funcționa deloc.

După ce am fost eliberați toți patru, Laura a luat-o şchiopătând spre bucătărie, ca să-şi recupereze walkie-talkie-ul. După câteva minute de zgomot alb, a întrebat-o pe Ava:

— Dar unde e echipa de mentenanță?

— Au spus ceva despre o plimbare de-a lungul coastei. E de înțeles că nu le-a convenit că i-ai dat afară din tren fără să le spui de ce.

— OK, dar chiar toată echipa?

— E o echipă strânsă, Laura.

Au fost scoase din dulap kiturile de prim-ajutor, s-a băut ceai şi s-au pus la punct strategii din priviri. Din

zona de relaxare, Yuri ne supraveghea – mă rog, nu i se vedea expresia din cauza măştii. Dar a scos un mârâit de mulţumire. Plus că, din cauza costumului de scafandru, se vedea tot: avea o erecţie.

Ava ne privea şi ea. A privit cum ne roteam gleznele şi ne scuturam degetele. Şi deja nu mai era supărată pe noi – de fapt, nu cred că exagerez când spun că arăta jalnic.

Cele două manguste au urmat-o pe Ava în compartimentul de dormit. Allegra dădea semne că ar fi vrut să meargă cu ele... în aşa măsură încât a început să se târâie în patru labe în direcţia aceea. Dar Xavier i-a şoptit că ar trebui să aştepte echipa de mentenanţă. Şi apoi Ava, care se pare că nu se băgase totuşi în pat, a început să cânte „Pentru Přemysl, noaptea".

Cânta diferit; de data asta, notele erau granulare şi le auzeam ca pe nişte hoarde. O furie a pământului care ne îngropa de vii. Cu toate acestea, ne afundam cu braţele unii în jurul celorlalţi. Allegra, Laura, Xavier şi cu mine. Cu cât Ava ne simpatiza mai puţin ca grup, cu atât ne strângeam mai mult în braţe. După câteva momente, Allegra a spus: „Au." Se putea referi la mai multe lucruri, dar principala problemă era că walkie-talkie îi intra în spate.

Ava s-a oprit din cântat.

— Ce e? Ce şoptiţi între voi? a strigat ea.

— Nimic, Ava. Scuze.

A urmat o tăcere aspră şi pentru câteva minute a părut că Ava o să lase tăcerea aşa cum era. Şi-a pus o mască pentru somn. Am văzut asta în geamul compartimentului de vizavi de cabina ei şi mi s-a părut un semn rău. N-aş şti să spun de ce...

Parţial, din cauza expresiei pe care o avea Ava. Linia îndârjită pe care o forma gura ei în timp ce îşi trăgea

masca de mătase peste pleoapele închise. Parțial, din cauza reacției lui Yuri, felul în care își freca palmele. După vreun minut în care a stat tăcută cu mâinile pe coapse, Ava şi-a ridicat brațele şi a început să cânte din memorie, luând-o de la capăt.

A urmat un amalgam de chestiuni interioare şi exterioare. Zgomotul uşii exterioare, când echipa de mentenanță a încercat să intre în vagon de pe peron. Ava terminându-şi numărul şi mergând cu ochii acoperiți printre noi, în timp ce noi încercam să ne ridicăm în picioare, prea timizi să ne satisfacem dorința de a o prinde de haine. Cu excepția Laurei, am murmurat:

— Frumos... Ava, a fost foarte frumos.

Îmi amintesc că m-am întrebat, în genunchi fiind, de ce ne purtam aşa, dar cred că în punctul acela ştiam deja ce se întâmplase şi că speram, în ciuda probabilităților, că situația putea fi remediată.

Echipa de mentenanță a ciocănit şi mai tare, dar Ava s-a oprit în drum spre uşă şi s-a întors înspre noi.

— Dragilor? a spus ea. Şi-a dus mâna la mască, apoi s-a încruntat. Acum ce mai e? Au fugit cât cântam eu?

— Domnişoară Kapoor, a spus Laura, cu o voce tare şi fermă. Am fost aici, ascultând, domnişoară Kapoor. Vă asigur că aş fi fugit dacă aş fi avut forța necesară.

— Nepoliticos, a zis Ava. Al naibii de nepoliticos!

Ne-am relaxat. Apoi ne-a strigat din nou.

— Serios? Aveți trei secunde să-mi răspundeți. N-am chef să mă joc de-a v-ați ascunselea acum. Trei...

Yuri s-a pus pe chicotit.

— A, deci aşa se întâmplă, a spus el, ridicându-se şi îndreptându-se spre Ava.

S-a întors cu fața la noi, la fel ca Ava.

— Doi, a spus Ava.

Am zbierat la unison, din toate puterile:

— AVAAAAAA....

— DOMNIŞOARĂ KAAAAPOOOR...

Allegra Yu nu ni s-a alăturat. Se uita pe fereastră, în transă, ca şi cum eram deja în drum spre casă.

— Unu.

Ava şi-a scos masca şi Yuri a spus:

— *Ciao, bambini*. Aţi belit-o cu toţii.

A fost ultima oară când l-am văzut. O situaţie din aceea în care omul dispare cât clipeşti. La propriu.

Am strigat şi am dat din mâini (nu cu prea multă convingere) în timp ce Ava mergea înapoi, verificându-şi compartimentul de dormit. Acolo erau două manguste adormite, dar atât. A verificat compartimentul Laurei şi al Allegrei, răscolind chiar pernele de pe paturi. De câteva ori am dat ochi în ochi, dar nu, niciun semn că ne-ar recunoaşte.

— Ce naiba, Ava...

— AVA, TE ROOOG! Te rog.

— Patru ani am locuit împreună, domnişoară Kapoor. Patru ani.

— Aş fi auzit dacă ar fi plecat... aş fi auzit, nu-i aşa? a spus ea, prăbuşindu-se pe podea, lângă Allegra.

Fără să scoată o vorbă, Allegra s-a întors spre ea. Aproape c-au dat nas în nas. Fără să scoată o vorbă, Allegra i-a luat faţa în mâini, privirea alunecându-i ca un val de miere. O privire de rămas-bun. Ava a sărutat-o; apoi, în timp ce bătaia în uşă devenise frenetică, a sărit în picioare ca să lase echipa de mentenanţă să intre.

Allegra s-a ridicat şi ea în picioare:

— Ce? Ava? Poţi să...?

Ava i-a zâmbit. Au zâmbit amândouă minunat.

— Pot să ce?

Putea şi chiar o făcea. Ne ne-văzuse pe noi. Dar nu şi pe Allegra.

De ce eu (sau Laura sau Xavier) n-am forţat contactul corporal? De ce niciunul dintre noi n-a bătut-o pe umăr pe Ava, de exemplu, sau nu i-a stat în cale, insistând să ne observe? N-am îndrăznit. Cât despre motivul pentru care n-am îndrăznit... nici voi nu aţi fi îndrăznit! Cum ar fi ca degetul să-ţi treacă prin umărul pe care vrei să-l baţi, direct prin el, ca şi cum ar fi o hologramă? Sau cum ar fi ca o senzaţie covârşitor de antimagnetică să te împiedice să te apropii de umăr? Să facem presupuneri peste presupuneri şi să nu descoperim niciodată în ce se transformă viaţa după acel moment decisiv în care nu reuşeşti să stabileşti legătura cu celălalt...

Când *Ziua Norocoasă* s-a pornit din nou, a răsunat pe şinele întunecate ca şi cum am fi fost în plină evadare.

Toate sfaturile legate de despărţire pe care le-am citit spun că trebuie să-ţi stabileşti propriile limite. La un moment dat, trebuie să devii la fel de indisponibil ca cel care te-a respins. Iată limitele mele:

N-am să mă gândesc la Vagonul Infirmerie care se afla la capătul trenului, dincolo de Vagonul cu Bazar. Mă debarasez de amintirea în care stăteam acolo în noaptea aceea cu Xavier, cu Laura şi cu Allegra, doi câte doi, bând în eterul acelui adăpost antiseptic şi încercând să nu ne gândim la ce se va întâmpla cu noi acum, că fuseserăm ne-văzuţi. N-am să-mi amintesc felul în care Allegra s-a oferit să ne lase să plângem pe umărul ei, noi fiind prea ursuzi ca să acceptăm. N-am să precizez care dintre noi i-a spus:

— Tu n-ai de ce să-ţi faci griji, Allegra. Nu încă.

N-are rost să evoc expresia aproape fericită a Allegrei când a fost de acord cu noi asupra părţii cu „Nu încă”; n-

am să mă întreb dacă considera lipsa certitudinii un avantaj.

Şi nici n-am de gând să vorbesc despre cum Ava a primit moştenirea Stojaspal a doua zi. Conjectura este aproape prea tentantă. Dacă totuşi cedez şi o fac, ipoteza mea este că nici nu s-a adus în discuție chestiunea fiului lui Karel Stojaspal. Capcana, aş putea paria, era ca Ava însăşi să o aducă în discuție. Din moment ce n-a făcut-o, totul s-a desfăşurat conform propriei percepții. Adică de parcă acest Přem nici nu existase vreodată.

Şi în niciun caz n-am să mă vait în legătură cu Árpád Montague al XXX-lea şi cu felul în care a pretins că nu ne vede – parcă cerându-şi vag scuze, dar asumat. A făcut-o doar pentru că o făcea Chela. Ultima oară când l-am văzut pe Árpád este un moment la care nu voi mai reveni niciodată...

S-a întâmplat în Vagonul Infirmerie. Ava tocmai o vizitase pe Allegra cu un pachet de îngrijire: supă de pui, o pereche de tenişi albi etc. Noi, cei lipsiți de supă şi de tenişi albi, am privit şi ne-am încruntat pe tot parcursul vizitei, fără vreun efect în afară de acela că am scăpat de sentimentele de prisos. Îți imaginezi mereu că lucrurile spuse pe la spatele tău vor avea o oarecare intensitate, dar Ava a vorbit atât de nonşalant despre plecarea noastră, încât a fost deosebit de nesatisfăcător să auzim vorbindu-se despre noi. Mangustele erau în aşteptare; se pare că trebuia ca favorita Avei să fie omagiată... iar Árpád mi-a aruncat o singură privire peste umăr în timp ce plecau din vagon. O singură privire înainte să o prindă din urmă pe Chela Kapoor. Era ținut sub papuc. Era îngrozitor de ținut sub papuc.

Ce vreau să-mi amintesc este felul în care Do Yeon-ssi ne-a aşteptat în gară, bând un milkshake cu soju şi având ochelari de soare la ochi. Stătea aşezată pe valiza pe care o uitasem în gară şi când ne-a văzut venind, clătinându-ne pe peron cu valiza lui Xavier, ne-a spus:

— Nepoții mei s-au întors. Nepoții mei şi mai cine?

Laura s-a aşezat lângă ea.

— Shin Do Yeon, fă cunoştință cu Laura De Souza, a spus Xavier. Nepoata ta, până una alta.

Am privit-o pe Do Yeon-ssi cum priveşte ochiul negru al Laurei, machiat profesionist. Sprâncenele mătuşii s-au ridicat o fracțiune dintr-un milimetru şi şi-a suflecat mânecile.

După trei runde de piatră, foarfecă, hârtie, în care atât ea, cât şi Laura au ales fără ezitare foarfeca, Do Yeon-ssi a spus:

— Ei bine, această mătuşă te-a aşteptat de mult, nepoată. Dar... fără Árpád? Fără Yuri?

Eu, Xavier şi Laura am votat rapid din priviri. Laura a fost aleasă purtătoarea noastră de cuvânt.

— Păi, domnişoară Shin, va trebui să vă povestim mai târziu, bucată cu bucată.

Do Yeon-ssi s-a uitat la noi, apoi la *Ziua Norocoasă*, care se îndepărta în viteză.

— Înțeleg...

Cred că, într-adevăr, înțelegea.

Afară era soare, aşa că am luat-o pe străduțele înverzite. Vremea bună este un motiv de bucurie pentru cei sociabili, dar timizi; este o şansă de a discuta ceva pozitiv fără a da impresia că te lauzi sau că-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Laura De Souza ne-a surprins cu

câte avea de spus despre vreme. Cred că ne-am surprins şi pe noi înşine.

Încă nesiguri dacă chiar am reuşit să terminăm cu luna aceea de miere, am schimbat glume despre vreme cu toată lumea.

Ne preocupau lucrurile triviale: şi eu, şi Xavier tocmai descoperiserăm că ni se blocaseră conturile de Instagram. Probabil o acțiune a hackerilor, fără nicio legătură cu cele întâmplate...

Suntem încă la început: n-a trecut decât o lună de când am fost ne-văzuți. Şi deocamdată totul – chiar şi exilul de pe Instagram – a fost deosebit de prozaic. Eu, personal, mă bucur de ploile nesfârşite. Când mă plimb prin sat, nu mă mai satur să văd că las urme în noroi.

14 aprilie 2019 – 23 noiembrie 2019
Praga, Cehia

Mulțumiri

Mulțumesc, doctor Cieplak.
Mulțumesc, Tracy Bohan.
Mulțumesc, Petr Onufer.
Mulțumesc, Jin Auh.
Mulțumesc, Mike Baugh.
Mulțumesc, Alison Fairbrother.
Şi Sarah McGrath, mulțumesc.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.